ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Α΄. — ΑΡΙΘ. 36
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΘΗΝΑΙ. — ΚΥΡΙΑΚΗ 3 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1908
Διευθυντης: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
Γραφεια: ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΙΟΛΟΥ 31

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ - ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΛΥΩΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Η ΓΡΑΦΙΚΗ ΕΛΛΑΣ

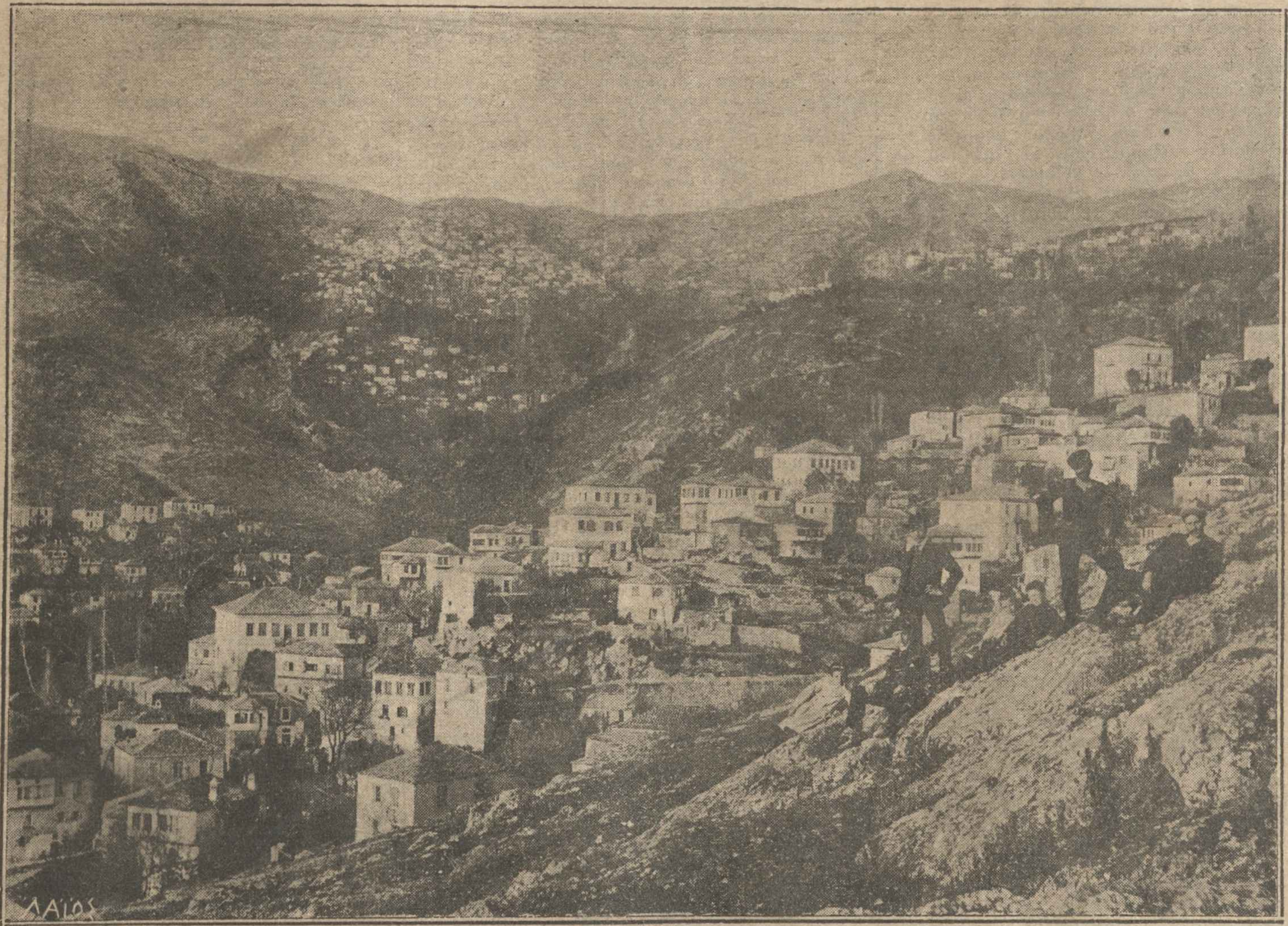

ΑΝΩ ΒΟΛΟΣ—Ἡ θέσις «Τούμπα». Ἔναντι, ἐπὶ τοῦ Πηλίου, τὰ χωρία Μακρυνίτσα καὶ Πορταριὰ
(Φωτογρ. τοῦ κ. Μ. Νικατσιοῦ, σταλεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Καλλιγά βραβευθεῖσα εἰς τὸν φωτογρ. διαγωνισμόν).

Η ΤΡΑΤΑ *(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Τάκη Πετρίδου)*

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΑΠΟ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΕΙΣ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΥΤΑ ΚΑΙ ΑΛΛΑ

Τί εἶναι καὶ αὐτὴ ἡ μεταφύτευσις τοῦ ἠλεκτρισμοῦ εἰς τὸν ὡραῖόν μας τόπον!

Ἐνθυμεῖσθε τὰ ἠλεκτρικὰ ὡρολόγια, τὰ ὁποῖα εἰς μίαν στιγμὴν πρακτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐχάρισεν εἰς τὰς Ἀθήνας ἡ γενναιοδωρία τοῦ Ζαρίφη. Ἦσαν ἓξ ἢ ἑπτὰ ὡραῖα ὡρολόγια, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τὰ ὕψη στυλῶν ἐκύτταζαν καταδεκτικὰ τὸν διαβάτην καὶ τὸν εἰδοποιοῦσαν τί ὥρα εἶναι. Ἀπίστευτος ἦτο ἡ προθυμία των κατ' ἀρχάς. Ὅταν ἡ σημαία τοῦ Ἀστεροσκοπείου ἐσημείωνε μεσημέρι, οἱ δύο δεῖκται ἔτρεχαν ἀγωνιωδῶς νὰ εὑρεθοῦν ἐνηγκαλισμένοι ἐπάνω εἰς τὰς δώδεκα, καὶ ὁ διαβάτης ἦτο βέβαιος ὅτι ἐκείνην τὴν ἰδίαν στιγμὴν εἰς τὰ ὕψη ὁ ἥλιος ἐπερνοῦσε μεγαλοπρεπὴς ἐπάνω ἀπὸ τὰς ἀοράτους γραμμὰς ποῦ ἐχάραξε θρασὺ καὶ τολμηρὸν τὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸ ἀχανὲς καὶ τὸ ἄπειρον.

Ἔξαφνα τὰ ὡρολόγια ἐβαρύνθησαν, ἐτεντώθησαν, ἐχασμήθησαν κ' ἐσταμάτησαν. Τίποτε δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὰ κινήσῃ πλέον. Οἱ δεῖκται ἐδήλωσαν ἀπεργίαν μὲ ἐπιμονὴν καὶ ἡ ἐπιστήμη ἤρχισε νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιά της. Ἔπειτα σιγὰ-σιγὰ οἱ δεῖκται ηὐτοκτόνησαν ἀπὸ ἀπογοήτευσιν καὶ ἀδράνειαν. Εἰς τὸ τέλος ἐργάται βιαστικοὶ κατέβασαν τὰ ὡρολόγια καὶ τὰ μετέφεραν ἐπάνω εἰς τὰ κάρρα. Καὶ μίαν ὡραίαν πρωΐαν οἱ διαβάται παρέστησαν εἰς τὸ οἰκτρότερον θέαμα. Ἐγίνετο τὸ ξερρίζωμα τῶν στύλων. Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ ἡ μεγάλη δύναμις, ὁ ἠλεκτρισμός, ἐχρεωκοποῦσε εἰς τὰς Ἀθήνας.

* * *

Εἴδατε τώρα τί γίνεται μὲ τὰ ἠλεκτρικὰ τράμ. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀργοναυτῶν ἐνθυμούμεθα ὅτι ἐγίνετο σκέψις νὰ μεταβληθῇ τὸ σύστημα τῆς ἕλξεως εἰς τὰς Ἀθήνας, ν' ἀφήσωμεν τοὺς ἰσχνοὺς Ἀχαμνόοντας ποῦ μᾶς ἔσερναν μὲ τόσον κόπον καὶ νὰ παραδοθῶμεν εἰς τὴν πρόοδον καὶ εἰς τὸν ἴλιγγον τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Ἀλλ' ὅλαι αἱ ὁμιλίαι περὶ ἠλεκτρισμοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα γίνονται πολὺ ἀργά. Νομίζει κανεὶς ὅτι σχέδια περὶ ἠλεκτρισμοῦ καὶ ἠλεκτρισμὸς εἶνε ποσὰ ἀντιστρόφως ἀνάλογα.

Ἀλλὰ τέλος πάντων ἡ σύμβασις ἔγινε, τὰ σχέδια ἤρχισαν νὰ πραγματοποιοῦνται καὶ ἐπὶ τέλους ἕνα πρωῒ εἴδαμεν εἰς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Κωνσταντίνου κίτρινα πληκτικὰ κλουβιά, τὰ ὁποῖα ἐβεβαιώθημεν ὅτι ἦσαν τὰ βαγκόνια τοῦ ἠλεκτρικοῦ.

Νομίζετε, ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτά, ὅτι ἡ ἠλεκτροκίνησις εἶνε γεγονὸς τετελεσμένον; Ἀπατᾶσθε. Κάνετε ἕνα γῦρον εἰς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ θὰ ἰδῆτε τὴν ἅμαξαν νὰ στέκεται ἐκεῖ χλωμὴ καὶ κίτρινη, ὡς ἄρρωστος, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ κινηθῇ. Μίαν φορὰν ποῦ ἐκινήθη, ἐσταμάτησε λαχανιασμένη εἰς τὸν δρόμον. Τὰ χαμίνια ἤρχισαν τὰς εἰρωνείας.

— Ψίτ, κύριος! Δόστου λίγο σανὸ γιὰ νὰ κινήσῃ.

Καὶ ἀλλοίμονον — θὰ ἔλεγεν ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ — εἰς τὸν πολιτισμόν, τὸν ὁποῖον ἀρχίζει νὰ εἰρωνεύεται ὁ μορτάκος τῶν δρόμων.

* * *

Τὸν ἤκουσα προχθὲς τὸν μορτάκον αὐτὸν εἰς ὅλην τὴν δόξαν καὶ τὸ σπινθήρισμα τῆς ἐξυπνάδας του εἰς τὸ θέατρον τῆς «Νεαπόλεως» ὅπου ἐδίδετο τὸ λαϊκὸν δρᾶμα τοῦ κ. Γ. Ἀσπρέα «οἱ λησταὶ τοῦ Δήλεσι».

Γύρω του ἦσαν ὅλοι αὐτοὶ οἱ μικροὶ ποῦ περιφέρουν τὸ φυσικόν των πνεῦμα εἰς τοὺς δρόμους, ἀσφυκτικοί, περίεργοι, εὐσυγκίνητοι, χειροκροτοῦντες τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Δηληγιάννη εἰς τὴν σκηνήν, καὶ ὅμως εἴρωνες, σαρκασταί, ἀμείλικτοι, κριτικοὶ ἐκ φύσεως, σκορπίζοντες σκῶμμα ἀπὸ τὴν σκηνὴν εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ ἀπὸ τοὺς ἠθοποιοὺς εἰς τοὺς ἀκροατάς.

Δὲν θὰ γράψω ἐδῶ κανὲν ἀπὸ τὰ χαριτωμένα πράγματα ποῦ ἤκουσα. Θὰ ἦτο τὸ ἴδιον ὡς νὰ ἤθελα νὰ μεταφέρω ἀφρὸν σαμπάνιας εἰς ἀπόστασιν τριῶν χιλιομέτρων. Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ ἠμπορῶ νὰ βεβαιώσω εἶνε, ὅτι πραγματικῶς εἶδα τὴν λάμψιν τοῦ Ἀθηναϊκοῦ πνεύματος, ἀβίαστον καὶ φυσικήν, ὡς κἄποιαν ἀστραπήν, ἡ ὁποία φωτίζει ἔξαφνα κατάστερον οὐρανόν.

Καὶ φρονῶ ἐν πεποιθήσει ὅτι εἰς τόπον, ὅπου ὁ μικρὸς μορτάκος τῶν δρόμων ἔχει τόσον εὔκολον τὴν εἰρωνείαν καὶ τόσον ἄφθονον καὶ ὡραῖον τὸ σκῶμμα, δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ζήσῃ ὁ ἠλεκτρισμός, ἐπιστήμη βαρυτάτη καὶ μυστηριώδης, ἡ ὁποία, διὰ νὰ δώσῃ φῶς, χώνει σύρματα μίαν ὀργυιὰν ὑπὸ τὴν γῆν, καί, διὰ νὰ δώσῃ κίνησιν, ἐργάζεται μυστηριωδῶς μὲ βίδες εἰς τὰ ὑπόγεια.

Γ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

«Ὀλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίστασας;»

ΟΛΙΓΟΠΙΣΤΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΑΡΡΥΝΣΙΣ

Φαντασθῆτε πλοιάριον πλέον πρὸς ὡρισμένην κατεύθυνσιν ἐν μέσῳ ἀχανοῦς πελάγους. Φαντασθῆτε τὸ πλοιάριον τοῦτο καταλαμβανόμενον ὑπὸ τρικυμιῶν καὶ καταιγίδων, κλυδωνιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων καὶ κινδυνεῦον νὰ καταποντισθῇ, τὸν πλοίαρχον τρέμοντα καὶ ἀποθαρρυνόμενον πρὸ τοῦ μεγέθους τῆς συμφορᾶς, τὸ δὲ πηδάλιον ἐκφεῦγον ἐκ τῶν παραλυουσῶν χειρῶν του, καὶ τέλος τὸ σκάφος τοῦτο παρασυρόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων καὶ καταποντιζόμενον ἐν τῷ ἀνοικτῷ πελάγει, ἢ συντριβόμενον ἐπὶ τῶν ἀποκρήμνων βράχων. Φαντασθῆτε πάντα τὰ ἀνωτέρω καὶ θὰ ἔχετε ἀκριβῆ εἰκόνα τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς βίου τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος εὐθὺς ὡς ἐξέλθει ἐκ τῶν στενῶν ὁρίων τοῦ παιδικοῦ βίου, ρίπτεται εἰς τὴν πολυκύμαντον θάλασσαν τῆς ζωῆς, ὁδηγῶν διὰ τοῦ πηδαλίου τῆς πίστεως τὸ σωματικὸν σκάφος πρὸς ὡρισμένην κατεύθυνσιν, ἤτοι πρὸς τὴν τελειοποίησιν αὐτοῦ καὶ τὴν συνένωσίν του μετὰ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἐφόσον μὲν κατὰ τὸν πλοῦν συναντᾷ εὐνοϊκοὺς ἀνέμους, ἐφόσον ἡ γαλήνη βασιλεύει ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του, ἐφόσον αἱ ἐπιχειρήσεις του βαίνουσι κατ' εὐχὴν καὶ ἐφόσον οὐδεμία σωματικὴ οὐδὲ ψυχικὴ ἀσθένεια προσβάλλει αὐτόν, ἐξακολουθεῖ πλέων ὁμαλῶς καὶ εὐχαρίστως καὶ πιστὸς πρὸς τὸν προορισμὸν αὐτοῦ. Ἀλλ' ἰδοὺ αἱ θύελλαι καὶ αἱ τρικυμίαι ἐπέρχονται. Οἰκογενειακαὶ ἔριδες καὶ διχόνοιαι διαδέχονται τὴν εἰρήνην, παντοειδεῖς νόσοι ἐνσκήπτουσιν, αἱ διάφοροι ἐπιχειρήσεις αὐτοῦ οὐδόλως βαίνουσι καλῶς, καὶ τέλος ἐξωτερικαὶ ραδιουργίαι, φθόνοι, συκοφαντίαι, στερήσεις, κακουχίαι, ἀπώλειαι περιουσιῶν καὶ στερήσεις προσφιλῶν ὑπάρξεων πλήττουσι θανασίμως τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου. Τί συμβαίνει λοιπὸν τότε; Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ ἄνθρωπος εὑρισκόμενος πρὸ τῶν τοιούτων τρικυμιῶν τοῦ βίου εἰς δύο τινὰ καταλήγει, ἅτινα ἄγουσιν εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Ὁτὲ μὲν ὀλιγοπιστεῖ—ἡ πρὸς τὸν Θεὸν δηλαδὴ πίστις του ἐλαττοῦται—ἀμφιβάλλει περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ἢ θεωρεῖ Αὐτὸν ὡς ὑπαίτιον τῶν συμφορῶν τούτων καὶ βλασφημεῖ, κακολογεῖ καὶ ὑβρίζει Αὐτόν! Καὶ τότε ἀγωνίζεται νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῶν συμφορῶν τούτων ἀλλ' εἰς μάτην· ἄνευ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐξ ὕψους βοηθείας· κινεῖ τὴν χεῖρα, οὐχὶ «σὺν Ἀθηνᾷ» κατὰ τὸ ἀρχαῖον λόγιον. Ἐπὶ τέλους καταποντίζεται εἰς τὴν θάλασσαν τῶν παθῶν. Ἄλλοτε δὲ πάλιν ἀπελπίζεται, ἀποθαρρύνεται, ἀφίεται εἰς τὴν διάθεσιν τῶν συμφορῶν καὶ τέλος καταβυθίζεται ἐν αὐταῖς. Καὶ ἰδοὺ βλέπομεν τὰ ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης ὀλιγοπιστίας καὶ ἀποθαρρύνσεως! Βλέπομεν μαραινόμενον, φθίνοντα ὁλονὲν καὶ τέλος προσβαλλόμενον ὑπὸ ἀνιάτου νόσου καὶ βαίνοντα πρὸς τὸν τάφον τὸν μέχρι τῆς χθὲς ὑγιαίνοντα καὶ σφριγῶντα ἄνδρα. Βλέπομεν παραφρονοῦντα τὸν χθὲς ἐχεφρονοῦντα καὶ μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας διευθετοῦντα τὰς ὑποθέσεις του. Βλέπομεν τέλος τὸν ἄνδρα, παρ' οὗ πλεῖστα ἀνέμενον ἥ τε οἰκογένεια καὶ ἡ κοινωνία, παραβαίνοντα τὰ πρὸς τὸν Θεόν, πρὸς ἑαυτόν, τὴν οἰκογένειάν του καὶ τὴν κοινωνίαν ὑποχρεώσεις του καὶ θέτοντα τέρμα ἑκουσίως εἰς τὴν ζωήν του, αὐτοκτονοῦντα δηλονότι ἕνεκεν οἰκογενειακῶν ἢ ἄλλων λόγων καὶ θλίψεων, αἵτινες καταβασανίζουσι τὴν καρδίαν του.

Εἶνε λοιπὸν αὐτὰ λογικά, εἶνε ὀρθά, εἶνε χριστιανικά; Οὐχί! Ὁ ἀληθὴς χριστιανὸς ὀφείλει, οὐ μόνον ἐν ταῖς εὐτυχίαις, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς συμφοραῖς νὰ δείξῃ τὴν πίστιν αὐτοῦ, τὴν ἐγκαρτέρησιν καὶ τὴν σωφροσύνην, ὡς ὁ ἐπιδέξιος ναυτικὸς τὴν ναυτικήν του δεινότητα ἐν ταῖς τρικυμίαις δεικνύει. Ὀφείλει καταλαμβανόμενος ὑπὸ τῶν τοιούτων συμφορῶν νὰ ὑπομένῃ, νὰ πιστεύῃ καὶ νὰ δοξάζῃ τὸν Θεόν, ὅστις πιθανὸν πρὸς δοκιμασίαν νὰ τῷ ἔδωκε τὰς συμφορὰς ταύτας, νὰ ἔχῃ δὲ ὑπ' ὄψιν του τὸν πολυπαθῆ Ἰώβ, ὅστις ηὐλόγει καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεὸν ἐν ταῖς συμφοραῖς. Ὅταν δὲ τέλος κινδυνεύῃ νὰ καταποντισθῇ, ὅταν δὲν δύναται διὰ τῶν ἰδίων του δυνάμεων νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῶν συμφορῶν, ἂς μὴ ἀποθαρρύνεται, ἂς στρέφει τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν Παντοδύναμον Θεὸν καὶ ἂς ἀναφωνῇ, ὡς ὁ Πέτρος σήμερον κινδυνεύων νὰ καταποντισθῇ ὑπὸ τῶν κυμάτων ἀνεφώνησε: «Κύριε, σῶσόν με!»

Πειραιεύς, Κυριακὴ 3 Αὐγούστου.

Ἰωάν. Πετροπετσιώτης.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Χρυσὴ νυχτιὰ 'κείν' ἡ νυχτιὰ
Ποῦ ἤμουνα κοντά Σου,
Καὶ τραγουδάκια μοῦ 'λεγες
Βγαλμένα ἀπ' τὴν καρδιά σου!

* * *

Τώρα... μέσα 'ς τὴν ἄβυσσο
Λιποψυχοῦν ἀντάμα
Τὸ θλιβερὸ τραγοῦδί Σου
Καὶ τὸ 'δικό μου κλᾶμμα!

Κύμη.

Γεώργ. Α. Στυλιανίδης

ΣΚΕΨΕΙΣ

⁂ *Αἱ καλλίτεραι θέσεις στὸν Παράδεισο εἶναι φυλαγμέναι γιὰ ὅσους ἀγάπησαν πιὸ πολὺ στὴ γῆ.*

⁂ *Ἡ νεότης εἶναι ὄνειρον, σκοπὸς δ' αὐτῆς ὁ ἔρως. Δυστυχὴς ὁ θνητὸς ὁ παραμελῶν τὰς ὡραίας του ἡμέρας.*

⁂ *Ἡ ἀνάμνησις εἶναι ἡ ζωὴ τῆς καρδιᾶς.*

⁂ *Γιατὶ ὁ ἐρωτευμένος ἀγαπᾷ τὴν μοναξιά; Διότι ἔχει ἕνα κόσμο ὁλόκληρο μέσα στὴν καρδιά του.*

⁂ *Ἡ ἀπουσία τῶν προσώπων ποῦ ἀγαποῦμε πάντα διαρκεῖ πολύ.*

⁂ *Ἡ εὐτυχία εἶναι μεγαλητέρα ἀπὸ τὴν δυστυχίαν. Ἡ δυστυχία δὲν σβύνει τὴν ἀνάμνησιν τῆς εὐτυχίας, ἐνῷ μία εὐτυχισμένη στιγμὴ σὲ κάνει νὰ λησμονήσῃς ἕναν αἰῶνα δυστυχίας.*

⁂ *Οἱ ἄνθρωποι οἱ πιὸ εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους συνήθως εἶναι ὅσοι δὲν ξεύρουν παρὰ νὰ δυσαρεστοῦν τοὺς ἄλλους.*

⁂ *Ποτὲ δὲν ἀγαπᾷ κανεὶς ὅπως τὸν ἀγαπᾷ ὁ ἄλλος· γι' αὐτὸ ἡ τέχνη τοῦ νὰ εὐτυχήσῃ τις εἶναι νὰ δίδῃ τὸ πᾶν, χωρὶς νὰ ζητῇ τίποτε.*

Ν.

ΕΤΟΣ Δ΄. 1905-1909

ΝΟΜΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ
Εὐαγγ. Δ. Φιλιππότου
ΑΡΙΣΤΟΥΧΟΥ
Διδάκτορος τῆς Νομικῆς, Δικηγόρου
21 ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ 21

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΝ ΕΤΟΣ 1908-1909

Τὸ ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τριετίας καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ε. Φιλιππότου λειτουργοῦν Νομ. Φροντιστήριον ἐπαναλαμβάνει τὰς ἐργασίας αὐτοῦ.

Ἡ ἰδιαιτέρα τῶν ἐπαναλήψεων τάξις τῶν τελειοφοίτων, προετοιμαζομένων νὰ ὑποστῶσι τὰς ἐπὶ διδακτορίᾳ ἐξετάσεις αὐτῶν κατὰ τὸ πρῶτον ἑξάμηνον, (Σεπτέμβριον-Ἰανουάριον), ἄρχεται λειτουργοῦσα ἀπὸ 18ης Αὐγούστου.

Τὰ μαθήματα τῶν τάξεων, τῶν μὲν τεταρτοετῶν ὡς καὶ τῶν τελειοφοίτων, τῶν διὰ τὸ δεύτερον ἑξάμηνον (Φεβρουάριον-Ἰούνιον) καταρτιζομένων, ἐπαναλαμβάνονται τὴν 17ην Σεπτεμβρίου, ἡμέραν Τετάρτην, τῶν δὲ δευτεροετῶν καὶ τριτοετῶν ἄρχονται τὴν 1ην Ὀκτωβρίου, ἡμέραν ἐπίσης Τετάρτην.

Διὰ πᾶσαν λεπτομερεστέραν πληροφορίαν καὶ ἐν γένει ὁδηγίαν τοῦ τρόπου τῆς λειτουργίας τοῦ Νομικοῦ Φροντιστηρίου Εὐαγγέλου Δ. Φιλιππότου ἀπευθυντέον ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 21 καθ' ἑκάστην 11-12 π.μ. καὶ 5-6 μ. μ.

Τηλ. Διεύθυνσις: ***Φιλιππότην-Ἀθήνας***
Ἀριθ. τηλεφώνου 479.

ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΧΗΜΕΙΟΥ ΚΑΙ ΑΚΑΔΗΜΑ·Ï·ΚΟΥ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟΥ

ΔΙΑΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΣΟΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΤΡΙΚΟΥΠΗ

ΤΥΠΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑΝ

ΜΙΑ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ ΟΘΩΜΑΝΙΣ

Τὸ Σύνταγμα ἐδόθη! Ὁ Παλαιότουρκος κουνᾷ ἀπελπισμένος τὸ κεφάλι καὶ τρίζει τὰ δόντια του. Δὲν βλέπει τὸ μέλλον ἥσυχος. Κανένας Γκιαοὺρ θὰ ταράξῃ ἴσως τὴν γαλήνην τοῦ σπητιοῦ του. Ἡ ὤμορφη τοῦ χαρεμιοῦ κλίνει ἀκόμα τὸ κεφάλι πρὸ τοῦ ἐφένδη της, ἀλλὰ φαντάζεται αὔριον ἐκεῖνον νὰ ἕρπῃ στὰ πόδια της... Εἶνε ἐλεύθερη... Θὰ περπατῇ μὲ ἀνοικτὸ τὸ πρόσωπο καὶ θὰ σκορπᾷ τῆς ματιές της εἰς ὅποιον θέλει. Καὶ μὲ τὴν εἴδησιν τώρα, ὅτι καὶ ἡ χανούμισσες ἔκαμαν διαδήλωσι γιὰ τὴν ἐλευθερία, κι' ἐζήτησαν τὴν κατάργησιν τῆς πολυγαμίας, θὰ σᾶς παρουσιάσω τὴν πρώτην ἴσως χειραφετημένην Τούρκισσαν, καὶ θὰ σᾶς πῶ πῶς τὴν ἐγνώρισα...

* * *

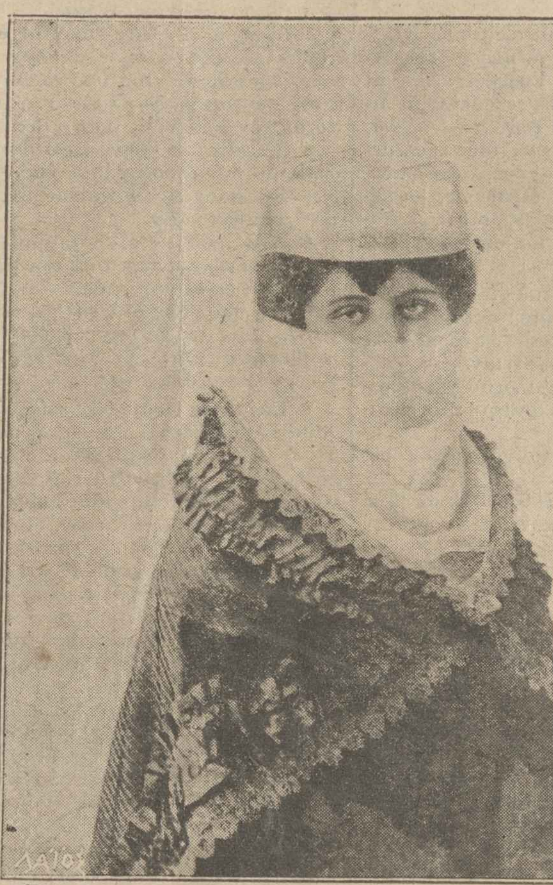

ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

Τὸ βαποράκι ἔφευγεν ἀπὸ τὴν προκυμαία τοῦ Γαλατᾶ τῆς Πόλης κ' ἐκινοῦσε γιὰ τὴν Συλήβρια μὲ προσέγγισιν εἰς «Ἐπιβάτας». Ὅσοι ταξειδιῶται ἦσαν ἕτοιμοι στὸ τρίτο σφύριγμα ἔτρεξαν νὰ πιάσουν θέσι. Ἐπήγαινα κ' ἐγὼ νὰ διῶ τὸ χωριὸ τῆς μητέρας μου τῆς «Ἐπιβάτες», τὸ «κατ' ἐξοχὴν χωριὸ» ὅπως τὸ ἔλεγε, μέγας καὶ τρανὸς τώρα, σημαίνων παράγων.

Καμμιὰ κυρία Ρωμηὰ δὲν ὑπῆρχε, ἐκτὸς τῆς ἀδελφῆς μου, τὴν ὁποίαν συνώδευα στὸ χωριό. Στὴν πρύμη, ἡ Τούρκισσες εἶχαν σχηματίσει ἕνα γυναικωνίτη πρόχειρο μὲ κἄτι περτέδες γιὰ ν' ἀποφεύγουν τὰ βλέμματά μας. Μὰ πόσες ἆρά γε ματιὲς ἀπὸ κεῖ πίσω φλογερὲς δὲν πετιοῦνταν καὶ πόσες σφριγηλὲς καρδιὲς δὲν βλαστημοῦσαν! Ὡδήγησα τὴν ἀδελφήν μου ἐκεῖ. Μιὰ εὐωδία μοῦ ἦλθε. Ἕνα φρουφροῦ μεταξωτῶν διεχύθη στὸν ἀέρα... Χέρια ἡμίγυμνα ἐκουνήθηκαν σιγὰ σιγὰ γιὰ νὰ κατεβάσουν τὸ διαφανὲς πανάκι, τὸν φερετζέν. Δυὸ γρηὲς ἐγύρισαν τὰ ρυτιδωμένα μοῦτρά των νὰ κρύψουν τὰ δυό των σαγούνια ποῦ κολλοῦσαν τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο καὶ τὴν συχαμένην μύτην των, ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὁποίαν δυὸ μάτια, ποῦ δὲν θὰ φιλοῦσε μήτε στὴν κόλασι ἂν τὰ εὕρισκε κανείς, μἔριχναν ὕπουλες ματιές, σὰν νὰ μ' ἔλεγαν: «τί ζητᾷς ἐδῶ, Γκιαούρ;» Μ' ἕνα γῦρο τοῦ βλέμματός μου τῆς ἐμέτρησα ὅλες—δυὸ τρεῖς ἑτοίμαζαν νὰ φάγουν κἄτι—μιὰ ντομάτα καὶ δυὸ... τσίρους—ἄλλες μετὰ τὸ φαγὶ ἔτρωγαν τὸ φροῦτο—ἕνα πεπόνι—μιὰ ἄλλη συζητοῦσε μὲ τὸ... δεκάμηνο παιδάκι της—ἀγγελοῦδι ἄφτερο.

Μιὰ μόνη δὲν ἀνησύχησεν ἀπὸ τὴν ἐμφάνισίν μου.. Μὲ ἀνοικτὸ τὸ πρόσωπο καὶ ἀνασηκωμένην τὴν πελερίνα της, ὥστε νὰ φαίνεται τὸ στῆθος κόρης εἰκοσιδύο ἐτῶν, ὅλως ἀδιάφορη, ἔλεγε στὴν ὑπηρέτριά της νὰ βάλῃ δυὸ μπαοῦλα ἀπανωτὰ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ γράψῃ.

Ἄνοιξε ὕστερα μιὰ τσάντα κ' ἔρριψε στὸ πρόχειρο αὐτὸ γραφεῖο χαρτί, μελάνι καὶ καναδυὸ βιβλία ἀπὸ τὰ πολλὰ ποῦ εἶχε... κ' ἑτοιμάζετο νὰ καθήσῃ. Ἦτο μιὰ ὑψηλὴ μὲ μαῦρα φρύδια, ποῦ ἔδιναν τὰ μάτια της τὰ κατάμαυρα καὶ μεγάλα μιὰ ἔκφρασι ἀριστοκρατικὴ γεμάτη ἀπὸ καλωσύνη καὶ συγχώρησι...—ἐφαίνετο σὰν νὰ μὴ ἤθελε νὰ ζῇ...—μελαγχολικὴ... περισσότερο κίτρινη παρὰ ἄσπρη... Μιὰ πέτρα μεγάλης καρφίτζας ἔλαμπε σὰν φωτιὰ ἐπάνω στὸ μαῦρο μεταξωτὸ κάτω ἀπὸ τὸν λαιμό. Ἔρριψε ἕνα ἀκούσιο βλέμμα σὲ μένα κ' ἐφώναξε τὴν ὑπηρέτριά της, τὴν σκλάβα της—μὰ καὶ ποιὸς δὲν θἆταν σκλάβος της;—νὰ ξεκαρφώσῃ ἀπὸ τὰ μαλλιά της τὸ μαῦρο πανὶ... ποῦ ἐπροστάτευε τὴν ὠμορφιά της. Ἤθελα νὰ μείνω ἐκεῖ... Ἀλλὰ τοῦ παραδείσου ἐκείνου οἱ φύλακες ἦσαν... κέρβεροι. Ἡ συχαμένες γρηὲς ἐψυθίριζαν κἄτι καὶ ἡ ματιές των διεσταυρώνοντο. Τὸ ἤξευραν... ἦσαν γρηὲς κατσουφιασμένες... Ἡ Τούρκισσα ἡ ὤμορφη, ὅταν περνᾷ ἀπὸ τὴν Χριστιανικὴ συνοικία, μᾶς δείχνει καὶ τὸ πόδι της, ὄχι μόνο τὸ πρόσωπο. Ἡ ἄσχημη μᾶς κάνει τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς ἀπαλάττῃ ἀπὸ τὴν ἀηδίαν.

...Καὶ ἀναγκάσθηκα νὰ φύγω. Ἐβγῆκα ἔξω. Ἐζητοῦσα νὰ εὕρω καμμιὰ τρύπα ἀπὸ τὴν ὁποίαν νὰ μπορῶ νὰ τὴν βλέπω... Τὴν ἐφαντάσθηκα ὑπὸ ὅλας τὰς ἰδιότητας... Τὴν ἐφαντάσθηκα κόρην νὰ γράφῃ στὸν πατέρα της, ποῦ ἦταν ἴσως ἐξόριστος... Τὴν ἐφαντάσθηκα φίλην νὰ γράφῃ σὲ καμμιὰν φίλην της βεζυροπούλαν... Τὴν ἐφαντάσθηκα ἐρωμένην κάποιου εὐτυχισμένου νὰ τοῦ γράφῃ τῆς καρδιᾶς της τοὺς κτύπους καὶ νὰ τοῦ στέλλῃ χάδια ἀπὸ μακρυά. Τὴν ἐφαντάσθηκα συγγραφέα, ποιήτριαν μὲ τὴν κίτρινη ὄψι της... Ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσα νὰ μὴ τὴν βλέπω, νὰ μὴν ξεύρω τί εἶνε, τί ἔγραφε, σὲ ποιὸν ἔγραφε. Καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ μάθω. Δὲν εἶνε αὐτὸ περιέργεια· εἶνε αἴσθημα ὅμοιο μ' ἐκεῖνο ποῦ σὲ κάνει νὰ ἐπιθυμῇς τὸ χάδι καὶ τὸ φιλί, μὲ μιὰ μικρὴ δόσι ζήλιας μέσα του.

Ἐπῆρα μερικὰ φροῦτα κ' ἐπῆγα νὰ τὰ δώσω τῆς ἀδελφῆς μου. Μὰ τί τύχη! Εἶχαν σχηματίσῃ γύρω της ἕνα κύκλο μερικὲς ὤμορφες καὶ κρατοῦσαν ἀπὸ ἕνα βιβλίο στὰ χέριά των, κ' Ἐκείνη, στὴ μέση, ἔρριχνε βλέμματα στὸν οὐρανό, στὸ πέλαγος, στὴν νειότη ποῦ τὴν ἐκύκλωνε... κ' ἔγραφε... ἔγραφε... Αἱ δύο μέγαιραι, ἡ γρηές, ἐροχάλιζαν σὲ μιὰ γωνιὰ μὲ τὸ πρόσωπό των σκεπασμένο ἀκόμα, παραδομέναι στὴν ἀγκάλη τοῦ ἐραστοῦ—φτοῦ! ποῦ τὸν βρῆκαν!—τοῦ Μορφέως ἤθελα νὰ πῶ! Ἐπλησίασα μὲ ἀπόφασιν ν' ἀνοίξω ὁμιλία. Τὰ γραΐδια ἐκοιμῶντο. Ἄλλως τε οὔτε φερετζέδες οὔτε ἀνησυχίαι ἐφάνηκαν εἰς τὰ πρόσωπά των.

— Τί ταιριασμένη συντροφιά! εἶπα εἰς καθαρὰν τουρκικήν. Ἡ ἄλλες ἔρριψαν ἕνα χαμόγελο στὴν ἀδελφή μου. Μόνον ***Ἐκείνη*** *ἐσήκωσε τὰ μάτια της καὶ εἰς ὑψηλὴν τουρκικὴν μοῦ λέγει:*

— Τί κρῖμα ποῦ δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς ποῦμε ὠρίστε. Καὶ τὸ βλέμμα της ἔπεσε μὲ ἀηδίαν στῆς γρηές.

Τὸ τόσο μυστηριῶδες, τὸ τόσο τρυφερὸ καὶ γλυκὸ αὐτὸ κοπλιμέντο ἐγίνετο σ' ἐμένα... Τὸ χέρι της ξανάρχισε, τὸ κεφάλι της ἔσκυψε, κ' ἔγραφε... κ' ἔγραφε... Ἡ ἀκινησία ποῦ ὑπῆρχε γύρω της μοῦ ἐπέβαλε νὰ μὴν ταράξω τὴν συνέχειαν τῶν ἰδεῶν της. Ἀλλὰ δὲν ἤθελα καὶ ν' ἀφήσω τὴν περίστασι χωρὶς νὰ μάθω τίποτε. Ἅπλωσα τὸ χέρι μου στὰ βιβλία της. Ἦσαν Γαλλικά. Αἱ «Stances» τοῦ Jean Moréas, ἡ «Ἐργασία» τοῦ Ζολᾶ, μυθιστορήματα τῆς Σάνδης.

—Ἀλλὰ διαβάζετε καὶ ἑλληνικὰς ἐμπνεύσεις, χανούμ; ἠρώτησα γαλλιστί, ἐννοῶν τὰ ποιήματα τοῦ Moréas. Μόλις ἄκουσε τὴν πρώτην γαλλικὴν λέξιν μου ἐσήκωσεν ἀποτόμως τὸ κεφάλι της κ' ἀφῆκε τὸ κονδῦλι νὰ πέσῃ. Θὰ ἐσκέπτετο ἴσως: «καὶ δὲν μοῦ μιλᾷς γαλλικά, γιὰ νὰ μὴ μὲ βάλῃς καὶ σὲ μπελᾶ μὲ τῆς γρηές;» Καὶ γελαστὴ μοῦ ἀπήντησε:

— Ναί! ὁ πατριώτης σας εἶνε πολὺ λεπτὸς καὶ πολλὰ αἰσθήματά του τὰ βλέπω σὲ μένα... Μ' εὐχαριστεῖ αὐτό. Ἀλλὰ τὸν διαβάζω ὄχι καὶ πολὺ ἀπὸ προτίμησι. Διαβάζω ὅ,τι εὕρω, ὅ,τι μοῦ πέσῃ στὰ χέρια. Τὸν διαβάζω... ὅταν δὲν θέλω νὰ κλάψω.

— Νὰ κλάψετε;!...Μὰ εἶσθε νέα, χανοὺμ, καὶ ὅσο μπορεῖ τὸ ἀηδόνι νὰ μὴ κελαδῇ, τόσο μπορεῖ... καὶ ἡ νέα νὰ κλάψῃ. Ἢ μήπως ὁ εὐτυχὴς αὐτός, εἰς τὸν ὁποῖον γράφετε μὲ τόσον πεῖσμα, μὲ τόσην ἀφωσίωσιν καὶ ἀγάπην, εἶνε πολὺ μακρυά σας, χανούμ;

— Μὴ χάνεσθε εἰς αἰσθήματα· γράφω σπάνια καὶ δημοσιεύω πειὸ σπάνια.

Τὰ μάτια της ἤστραψαν, ἐκοκκίνησεν ὀλίγον κ' ἐπῆρε τὸν Ζολᾶ στὰ χέρια της.

— Θὰ ἔλθῃ καιρὸς ποῦ θὰ μᾶς ἰδῆτε ὅλαις ἐμᾶς σουφραζέττες νὰ ζητοῦμε δικαιώματα, ἀφοῦ ἕως τότε θὰ κλείσουμε τὴν πολυγαμίαν μόνο στὸ χαρέμι τοῦ Σουλτάνου. Περιμείνατε δυὸ ἔτη...

Εἶπε κ' ἐκύτταξε γύρω της τρομαγμένη, σὰν νὰ φοβότανε μὴ τὴν ἀκούσουν, τὴν ἐννοήσουν καὶ τὴν προδώσουν καὶ αὐτὰ τὰ κύματα.

Σφύριγμα διαπεραστικὸ τοῦ βαποριοῦ ἔκαμε τῆς γρηὲς νὰ πεταχθοῦν καὶ νὰ τρίβουν τὰ μάτια των.

Ὁ βαρκάρης μὲ τραβοῦσεν ἀπὸ τὸ χέρι.

— Εὔχομαι ἐπιτυχίαν, χανούμ. Καλὸ ταξεῖδι. Καὶ τὸ γλυκό σας ὄνομα;

— Δζεμηλέ.

Ἀπεβιβαζόμεθα.

Δύο χρόνια εἶπε νὰ περιμένω.

Ἐπέρασεν ὡς τώρα τὸ ἕνα.

Θὰ ἐπαληθεύσῃ ἆρά γε αὐτὸν τὸν χρόνον ἡ πρόρρησις τῆς γλυκειᾶς χανούμ;

Ἀθῆναι. ΓΕΩΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΜΕΖΑΡΙΑ*

—«Πές μου, καλὲ Δερβίση μου, γιατί
Σταῖς γειτονιαῖς σας μέσ' ἀνάρηα-ἀνάρηα,
Σὰν μαυροφόρα σὲ χαρᾶς γιορτή,
Στηλώνετε τὰ ἄγρια σας μεζάρια;

* * *

Ἡ χαρωπὴ ζωὴ ζευγαρωτὰ
Τί θέλει μὲ τὸ πόνο τοῦ θανάτου;»
—«Πές μου καὶ σύ, παιδί μου, τί ζητᾷ
Τ' ἀγκάθι στὰ τριαντάφυλλ' ἀπὸ κάτου;

* * *

Παιδί μου, ὁ πόνος εἶνε στὴ χαρὰ
Καὶ ἡ χαρὰ στὸν πόνο εἶνε κρυμμένη.
Πρέπει τὰ δυὸ νὰ ζοῦν κάθε φορά,
Γιατ' ἀπ' τὰ δυὸ ἡ εὐτυχία βγαίνει.

* * *

Κι' ἀλλοίμονο σ' ἐκείνονε ποῦ ζῇ
Χωρὶς τὴ μιὰ ἀπ' τῆς δυὸ νὰ δοκιμάσῃ·
Δὲν εὐτυχεῖ στὴ γῆς—Γι' αὐτὸ μαζῇ
Τὴν ἴδια 'μέρα ὁ Ἀλλὰχ τῆς ἔχει πλάσῃ.»

Σμύρνη. **Μιχ. Ἀργυρόπουλος**

---

* Τὰ ὀθωμανικὰ κοιμητήρια.

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΚ ΤΟΥ “ΚΟΡΑΝΙΟΥ„

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΩΑΜΕΘ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ

★ Ζητήσατε καταφύγιον εἰς τὴν ὑπομονὴν καὶ εἰς τὴν προσευχήν. Ὁ Θεὸς εἶνε μετὰ τῶν καρτερούντων.

★ Μὴ λέγετε, ὅτι οἱ φονευθέντες ὑπὲρ πίστεως ἀπέθανον· ὄχι, ζῶσιν· ἀλλ᾽ ὑμεῖς ἀγνοεῖτε τοῦτο.

★ Μάχεσθε ὑπὲρ πίστεως κατὰ τῶν πολεμούντων ὑμᾶς· ἀλλὰ μὴ ἐπιτίθεσθε πρῶτοι. Ὁ Κύριος ἀποστρέφεται τοὺς ἀδίκους.

★ Ἡ εὐσέβεια δὲν συνίσταται εἰς τὸ νὰ στρέφετε τὸ πρόσωπον ὑμῶν πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀνατολῆς καὶ νὰ προσεύχεσθε. Εὐσεβεῖς εἶνε οἱ πιστεύοντες εἰς τὸν Θεόν, οἱ εὐεργετοῦντες δι᾽ ἀγάπην τοῦ Θεοῦ τὸν πλησίον των, τὰ ὀρφανά, τοὺς πένητας, τοὺς ὁδοιποροῦντας, τοὺς ἐπαίτας· οἱ ἐξαγοράζοντες τοὺς αἰχμαλώτους, οἱ μὴ παραλείποντες τὴν προσευχήν, οἱ ἐλεοῦντες, οἱ ἐκτελοῦντες τὰς ὑποχρεώσεις αὐτῶν, οἱ ἐγκαρτεροῦντες εἰς τὰς δυστυχίας, εἰς τὰς συμφορὰς καὶ εἰς τὰς καταπιέσεις.

★ Θὰ σᾶς ἐρωτήσωσι περὶ τοῦ οἴνου καὶ τῶν τυχηρῶν παιγνιδίων. Ἀποκριθῆτε: εἰς ἀμφότερα ὑπάρχει καὶ βλάβη μεγίστη καὶ ὠφέλεια. Ἡ βλάβη ὅμως ὑπερβαίνει τὴν ὠφέλειαν.

★ Θὰ σᾶς ἐρωτήσωσι τί ὀφείλουσι νὰ δαπανῶσιν εἰς φιλοδωρήματα. Ἀποκριθῆτε: τὸ πλεονάζον.

★ Μὴ λησμονῆτε τὴν γενναιοφροσύνην εἰς τὰς μεταξύ σας συναλλαγάς.

★ Ἡ θρησκεία δὲν ἐπιβάλλεται. Ἡ ἀληθὴς ὁδὸς διακρίνεται καθαρὰ ἀπὸ τὴν πεπλανημένην ὁδόν.

★ Οἱ δαπανῶντες τὸ πλοῦτον αὐτῶν εἰς ἀγαθοεργίας ὁμοιάζουσι πρὸς κόκκον σίτου, ὅστις ἀποφέρει ἑπτὰ στάχεις· ἕκαστος ἐξ αὐτῶν δίδει ἑκατὸν κόκκους. Ὁ Κύριος αὐξάνει τὰ ἀγαθὰ οὗτινος θέλει. Ὁ Θεὸς εἶνε παντοδύναμος καὶ σοφός.

★ Οἱ δαπανῶντες τὸν πλοῦτον αὐτῶν εἰς ἀγαθοεργίας καὶ μὴ συνοδεύοντες τὴν ἐλευθεριότητα αὐτῶν μὲ ἐπιπλήξεις ἢ κακοὺς τρόπους θὰ ἀνταμειφθῶσι παρὰ τοῦ Θεοῦ· ὁ φόβος δὲν θὰ καταβάλῃ αὐτούς, οὔτε ἡ θλῖψις.

★ Εἷς λόγος εὐάρεστος καὶ ἡ λήθη τῆς προσβολῆς εἶνε τιμιώτερα τῆς ἐλεημοσύνης τῆς γινομένης πρός τινα διὰ κακοῦ τρόπου. Ὁ δὲ Κύριος εἶνε πλούσιος καὶ οἰκτίρμων.

★ Μὴ ματαιώσετε διὰ τῶν ὕβρεων ἢ διὰ τῆς κακῆς συμπεριφορᾶς τὴν ἐλεημοσύνην, ὡς πράττει ὁ κατ᾽ ἐπίδειξιν γενναιόδωρος, ὅστις ὁμοιάζει πρὸς πετρώδη λόφον, κεκαλυμμένον ἐκ χώματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου, ὅταν ῥαγδαία βροχὴ καταπέσῃ, φαίνεται μόνον σωρεία πετρῶν. Οἱ τοιοῦτοι οὐδεμίαν ἀμοιβὴν θὰ λάβωσι διὰ τὰς πράξεις των.

★ Οἱ δαπανῶντες τὰ πλούτη των διὰ νὰ εὐχαριστήσωσι τὸ Θεὸν καὶ ἐνισχύσωσι τὰς ψυχὰς αὐτῶν ὁμοιάζουσι πρὸς κῆπον πεφυτευμένον ἐπὶ γηλόφου ποτισθέντος ὑπὸ ἀφθόνου βροχῆς, οὗτινος οἱ καρποὶ ἐδιπλασιάσθησαν. Καὶ ἂν ἐπ᾽ αὐτοῦ δὲν καταπέσῃ βροχή, ὑπάρχει ἡ δρόσος.

★ Ἐλεεῖτε ἐκ τῶν καλλίστων ἀγαθῶν ὅσα ὠφελήθητε καὶ ὅσα χάριν ὑμῶν βλαστάνει ἡ γῆ. Μὴ διανέμετε εἰς γεναιοδωρίας τὰ εὐτελέστατα τῶν ἀγαθῶν ὑμῶν.

★ Ἐὰν ἐλεῆτε δημοσίᾳ, εἶσθε ἀξιέπαινοι· ἐὰν ἐλεῆτε ἐν τῷ κρυπτῷ τοὺς πένητας, περισσότερον τοῦτο θὰ ὠφελήσῃ ὑμᾶς.

★ Μὴ θλίβεσθε διὰ τὴν μὴ ἀπόκτησιν ἀγαθοῦ τινος, καὶ μὴ χαίρετε ὑπερμέτρως διὰ τ᾽ ἀποκτηθέντα ἀγαθά. Ὁ Θεὸς δὲν ἀγαπᾷ τοὺς κενοδόξους καὶ ἀλαζόνας.

★ Εὐάρεστα εἶναι εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ ἀγαθὰ καὶ αἱ ἡδοναί, δηλαδὴ οἱ ἀγροί, τὰ ποίμνια, οἱ ὑπερήφανοι ἵπποι, οἱ κεκρυμμένοι θησαυροὶ τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου, καὶ αἱ γυναῖκες. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα εἶνε πρόσκαιροι ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου τούτου, διότι ἡ ζωὴ εἶνε ἄσημος παιδιὰ καὶ ἐφήμερος ἀγαλλίασις. Ἡ εὐάρεστος διαμονὴ εἶνε παρὰ τῷ Θεῷ.

★ Ὁ πράττων κακήν τινα πρᾶξιν ἑαυτὸν ἀδικεῖ, ἀλλ᾽ ἐὰν ζητήσῃ συγχώρησιν παρὰ τοῦ Θεοῦ, θὰ εὕρῃ αὐτὸν ἐπιεικῆ καὶ ἐλεήμονα.

★ Ὁ πράττων ἀνομίαν τινὰ βλάπτει ἑαυτόν. Ὁ Θεὸς εἶναι πάνσοφος.

★ Ὁ ἔνοχος σφάλματος ἢ ἁμαρτήματος, ὁ ἀποδίδων αὐτὸ εἰς ἀθῶον, ἐπιβαρύνεται διὰ τῆς συκοφαντίας καὶ τοῦ προφανοῦς ἐγκλήματος.

★ Ὦ πιστοί! μὴ νυμφεύεσθε γυναῖκα, ἣν ἐνυμφεύθη ὁ πατὴρ ὑμῶν· τοῦτο εἶναι αἰσχρότης καὶ βδελυγμία.

★ Ἀπαγορεύεται εἰς ὑμᾶς νὰ λαμβάνετε ὡς σύζυγον τὴν μητέρα σας, τὰς θυγατέρας σας, καὶ τὰς ἀδελφάς σας, τὰς ἐκ πατρὸς καὶ μητρὸς θείας σας, τὰς ἀνεψιάς, θυγατέρας τοῦ ἀδελφοῦ ἢ τῆς ἀδελφῆς σας, τὰς τροφοὺς αἵτινες ἐθήλασαν ὑμᾶς, τὰς ὁμογαλάκτους ἀδελφάς σας, τὰς πενθεράς σας, τὰς εἰς τὴν κηδεμονίαν ὑμῶν ἐμπιστευθείσας νεάνιδας. Ἐπίσης μὴ νυμφεύεσθε μετὰ τῶν ἐκγόνων σας, μήτε λαμβάνετε συζύγους δύο ἀδελφάς.

★ Οἱ ἄνδρες εἶναι ἀνώτεροι τῶν γυναικῶν· ὁ Θεὸς ὕψωσεν ἐκείνους ὑπεράνω τούτων. Αἱ ἐνάρετοι γυναῖκες εἶναι εὐπειθεῖς καὶ ὑπήκοοι, τηροῦσι μετὰ προσοχῆς, κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, ὅ,τι ὁ Θεὸς διέταξε νὰ τηρῆται ἀνέπαφον καὶ ἱερόν, δηλαδὴ τὴν ἰδίαν των τιμὴν καὶ τὴν περιουσίαν τῶν συζύγων των.

★ Πρὸς τὰς ἀσθενεῖς κόρας ὁ Θεὸς ἐντέλλεται ὑμῖν νὰ εἶσθε ἐπιεικεῖς.

★ Ἐὰν γυνή τις φοβῆται τὴν ὀργὴν τοῦ συζύγου της καὶ τὸ πρὸς αὐτὴν μῖσος του, καλὸν εἶναι ἡ φιλικὴ συμβίβασις. Ἡ εἰρήνη εἶναι μέγιστον ἀγαθόν.

★ Μὴ μεταχειρίζεσθε τὰς συζύγους σας μὲ τρόπον τραχὺν καὶ μὴ παραμελῆτε αὐτάς, ἐὰν ἦσθε γενναιόφρονες καὶ φοβῆσθε τὸν Θεόν, ὅστις εἶναι πολυέλαιος.

★ Ἐὰν γυνή τις ὑμῶν πράξῃ ἀτιμίαν, προσκαλέσατε τέσσαρας μάρτυρας ἐκ τῶν οἰκείων σας, καὶ ἂν οὗτοι μαρτυρήσωσι κατ᾽ αὐτῆς, διαζευχθῆτέ την καὶ ἐπιστρέψατε εἰς αὐτὴν τὴν προῖκα. Ἐὰν ὅμως ὑπάρχῃ καὶ τὸ ἐλάχιστον ἐλαφρυντικὸν δι᾽ αὐτήν, συγχωρήσατέ την. Ἡ συγχώρησις εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ.

★ Εἰς ὅλας τὰς διενέξεις σας, καὶ πρὸ πάντων τὰς οἰκογενειακάς, καταφεύγετε εἰς τὸν συμβιβασμόν· αὐτὴ εἶναι ἡ ὁδὸς ἡ φέρουσα κατ᾽ εὐθεῖαν πρὸς τὸν Θεόν, ἡ ὁδὸς τῆς φρονήσεως, ἡ παράλληλος πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ δικαίου.

★ Τοὺς εὐποροῦντας καὶ εἰς τὰς ἑστίας αὐτῶν μένοντας πιστοὺς ἐν καιρῷ πολέμου, δὲν θέλετε μεταχειρισθῇ ὅπως τοὺς μαχομένους καὶ θυσιάζοντας ἑαυτοὺς καὶ τὰ πλούτη των. Ὁ Θεὸς ὥρισε διὰ τοὺς πελεμοῦντας θέσιν ὑψηλοτέραν μεταξὺ τῶν πιστῶν του καὶ ὥρισε δι᾽ αὐτοὺς ἀμοιβὴν μεγαλειτέραν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἔχει ὁρίσῃ διὰ τοὺς μένοντας εἰς τὰς ἑστίας των, ὥρισεν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν καὶ θέσιν πλησίον του ἐν οὐρανοῖς.

ΛΕΪΛΑ-ΧΑΝΟΥΜ

ΤΟ ΛΟΥΤΡΟ ΤΗΣ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑΣ

Ἡ *Λεϊλὰ-Χανούμ*, γιὰ τὴν ὁποίαν εἶνε γραμμένο καὶ μυθιστόρημα, ἀφοῦ ἐδραπέτευσε ἀπὸ τὸ Σουλτανικὸ χαρέμι μ᾽ ἕνα Γάλλο ζωγράφο, ἐπῆγε στὸ Παρίσι, ὅπου ἔγραψε τόσα χαριτωμένα καὶ μὲ μεγάλη τέχνη ἀνατολίτικα μυθιστορήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα φαίνεται πόσο βαθειὰ γνωρίζει τὴν ζωὴ τοῦ χαρεμιοῦ, ὅπου ἡ φιλήδονη ἡσυχία ἔχει στήσει τὸ βασίλειό της. Μόνον μία ἀληθινὴ χανούμισσα μπορεῖ νὰ περιγράψῃ πιστὰ τὰ ἤθη καὶ τὴν ζωὴ τοῦ λαοῦ ἐκείνου, ὁ ὁποῖος κρύβει τὴν ἀγάπη του στὴ μυστηριώδη σκιὰ τοῦ χαρεμιοῦ, καὶ τυφλὰ στὸ πεπρωμένο ἔχει ῥιζώσει τὴν πίστι του, καὶ στὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ ὡραιοτέρα τοῦ κόσμου πόλις, ἡ ὁποία φαίνεται σὰν νάχει ῥίξει τὴν ἄγκυρά της στὸν ποιητικὸ Βόσπορο καὶ στὴν μαγεμμένη θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ. Ἀπὸ ἕνα τερπνὸ μυθιστόρημα τῆς Λεϊλὰ—Χανοὺμ ἀποσπῶ μερικὲς σελίδες, εἰς τῆς ὁποῖες φαίνεται μὲ τὴ μεγαλείτερη μεγαλοπρέπεια ἡ ζωὴ ποῦ περνοῦν ἡ χανούμισσες τὴν ἐποχὴ τῆς ζέστης, ὅταν πηγαίνουν στὰ λουτρὰ τῆς Προύσας.

⁂

Ἡ Προῦσα, ἡ παλαιὰ πρωτεύουσα τῆς Ὀθωμ. Αὐτοκρατορίας, εἶνε μία θελκτικὴ πόλις, ἡ ὁποία μὲ τῆς θαυματουργὲς πηγές της μαζεύει τὸ καλοκαῖρι τῆς ἀνώτερες τάξεις τῶν Ὀθωμανῶν. Εἶνε κτισμένη στῆς ὑπώρειες τοῦ Ὀλύμπου τῆς Βιθυνίας, τοῦ ὁποίου τὸ χιονισμένο μέτωπο ὑπερήφανα ὑψώνεται ἀπ᾽ ἐπάνω της. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει γραφικώτερο καὶ μεγαλοπρεπέστερο θέαμα ἀπὸ τὰ περίχωρα καὶ τῆς ἐξοχές της. Λόφοι πυκνόδενδροι, πεδιὰς γεμάτη ἀπὸ προαιώνιες καστανιές, βουνὰ ὅλο κρημνούς, χείμαρροι ὁρμητικοί, θὰ ἔδιδαν εἰκόνα τῆς Ἑλβετίας, ἂν δὲν ἁπλώνετο ἀπὸ πάνω ἕνας μαγικὸς γαλάζιος οὐρανός, καὶ ἂν ὁ ἥλιος δὲν ἔρριχνε διαρκῶς τῆς φλογερές του ἀχτῖδες στὴν ὡραία αὐτὴ Ἀσιατικὴ γῆ. Μ᾽ αὐτὸ τὸ στεφάνι τῆς ὠμορφιᾶς, ἡ Προῦσα εἶνε μία γωνία Παραδείσου.

⁂

Τὸ λουτρὸ τῆς Προύσας ἔγεινε κατὰ παραγγελίαν κάποιας Σουλτάνας. Εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα τοῦ εἴδους του στὴν Ἀνατολή. Τὸ ἱδρωτήριό του εἶνε μεγάλο καὶ ὑψηλό, ἐνῷ πλάϊ εἶνε ἡ λουτρικὲς κάμαρες, ὅπου ξεκουράζονται ἡ λουσμένες, ξαπλωμένες σὲ μαρμάρινα ζεστὰ κρεββάτια, ἐνῷ πίνουν καφὲ καὶ καπνίζουν καὶ καμμιὰ δούλη τοὺς τραγουδάει ***σαρκί****, τραγοῦδι ἐρωτικό. Τὸ φῶς περνάει ἀπὸ μεγάλους κρυστάλλινους φωταγωγούς, καὶ κάνει τῆς σταγόνες ποῦ εἶνε ῥιγμένες στοὺς τοίχους νὰ λάμπουν σὰν μαργαριτάρια. Δεκαέξη βρῦσες, κάθε μιὰ σὲ ἀρκετὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀπόστασι, εἶνε ἕτοιμες νὰ χύσουν ζεστὸ καὶ ψυχρὸ νερὸ στῆς λουόμενες. Στὴ μέση εἶνε στημένο ἕνα τετράγωνο μαρμάρινο ὕψωμα, εἰς τὸ ὁποῖο ἐὰν ξαπλωθῇ κανεὶς αἰσθάνεται τὸ σῶμά του νὰ λούεται ἡδονικὰ στὸν ἱδρῶτα.*

⁂

Δύο γυναῖκες ὁλόγυμνες κάθονται κατὰ γῆς. Ἡ μία εἶνε δούλη. Μὲ τὸ μαῦρο τορνεμμένο κορμί της, κάτω ἀπὸ τοὺς ἀφροὺς τοῦ σαπουνιοῦ καὶ τὸν ὑγρὸ πέπλο, φαίνεται σὰν χάλκινο ἄγαλμα. Στὰ χέρια, στ᾽ αὐτιὰ καὶ στὰ πόδια της κρίκοι ἀπὸ χρυσάφι λάμπουν, ἐνῷ τὸ λαιμό της στεφανώνει περιδέραιον ἀπὸ ὁλοκόκκινα κοράλια. Ἡ ἄλλη—ἡ Χανούμισσα—καθισμένη στὸ μαρμάρινο ὕψωμα, μὲ τὰ πόδια λίγο τεντωμένα, σκεπάζει τὸ πρόσωπο μὲ τὰ λεπτά της χέρια, γιὰ ν᾽ ἀποφύγῃ τὸ χιονοκύλιστο ἀπὸ ἀφρὸ βουνό, ποῦ πέφτει ἀπὸ τὰ μαλλιά της καὶ πλημμυρίζει τὸ λιγερό της κορμί. Ἡ δούλη τῆς λούει τὰ μαλλιὰ καὶ μὲ τὸ σὰν ἔβενο μαῦρο κορμί της κάνει νὰ φαίνεται περισσότερο ἡ ἀσπρίλα καὶ ἡ φανταχτερὴ ὠμορφιὰ τῆς κυρᾶς της, ποῦ μοιάζει ῥόδινο ἀλαβάστρινο ἄγαλμα. Βροχὴ ἀπὸ χλιαρὸ νερὸ διώχνει τὸν ἀφρό, ποῦ σὰν χιόνι ἐσκέπαζε τὰ μαλλιὰ τῆς χανούμ, τὰ μαλλιὰ ποῦ ἦταν σὰν βασιλικὸ στέμμα, τὸ ὁποῖον ἡ φύσις χαρίζει στῆς εὐνοούμενές της. Ἡ μουσουλμάνα σηκώνεται τώρα, καὶ ἀφοῦ τεντώσῃ τὰ μπράτσα της, ἀφίνει νὰ φανῇ τὸ γλυκό της πρόσωπο, μὲ τὰ ὡραῖα μάτια, τὸ στρογγυλὸ καὶ κοκκινωπὸ στόμα, ποῦ στὸ ἐλαφρὸ χαμόγελό του σελαγίζουν τὰ μαργαριτένια δόντια.

Σὲ λίγο ἡ χανούμισσα βρίσκεται ξαπλωμένη ἐπάνω στὸ ζεστὸ μαρμάρινο κρεββάτι, μὲ τὰ χέρια κάτω ἀπ᾽ τὸ κεφάλι, σὰν σὲ θεῖο προσκέφαλο, μὲ τὰ βλέφαρα ἡδονικὰ κλειστά. Κοιμᾶται ἐλαφρὰ τὸν εὐεργετικὸ ἐκεῖνο ὕπνο ποῦ ἔρχεται ἔπειτα ἀπὸ τὴν κόπωσι τουρκικοῦ λουτροῦ, ὅπου τὸ κορμὶ πειὸ λιγερὸ εἶνε βυθισμένο σὲ μιὰ νάρκη, μέσ᾽ στὴν ὁποία νομίζει κανεὶς πῶς ξεψυχάει ἁπαλὰ καὶ ἥσυχα.

Ἡ Χανούμισσα ἔχει πάρῃ τὸ λουτρό της.

Ἀθῆναι — Μετάφρασις Ι. Ν. ΞΑΝΘ...

ΝΟΜΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ
ΔΗΜ. Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΔΙΔΑΚΤΟΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἄρχεται λειτουργοῦν ἀπὸ τῆς 1ης προσεχοῦς Σεπτεμβρίου.

Αἱ φροντιστηριακαὶ ἀσκήσεις εἰς *πάντα* τὰ μέρη τῆς Ἐπιστήμης θὰ γίνωνται κατὰ τὸ τελειότερον τῶν συστημάτων τὸ τοῦ σοφοῦ Γερμανοῦ Ρωμαϊστοῦ Holzschuher. Κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο ἡ Ἐπιστήμη ἐκμανθάνεται ***τελείως*** καὶ ***εἰς ὀλίγον χρόνον***· διότι δι᾽ αὐτοῦ τόσον ἁπλοποιοῦνται καὶ τόσον μεθοδικῶς ἀναλύονται πᾶσαι αἱ νομικαὶ διατάξεις καὶ πάντα τὰ νομικὰ προβλήματα, ὥστε ἀποτυποῦνται ἐν τῇ μνήμῃ ἀνεξαλείπτως. Εἶνε δὲ τὸ σύστημα τοῦτο καὶ τὸ μόνον ὅπερ προσαρμόζεται εἰς τὸν τρόπον καθ᾽ ὃν ***ἐξετάζουσιν*** οἱ κ. κ. Καθηγηταὶ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου.

Διδασκαλία καὶ ἄσκησις ***δύω ὡρῶν καθ᾽ ἑκάστην.***

Πᾶσα πληροφορία δίδεται μέχρι τῆς 1ης Σεπτεμβρίου, εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Ἑλλάδος».

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΜΥΡΣΙΝΗ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — *Ἡ ἐκ τῶν Συρακουσῶν ὡραία Μυρσίνη, ἡ θυγάτηρ τοῦ πύκτου Δαμοξένου, τοῦ φονεύσαντος τὸν Κρεύγαν εἰς τὸ Στάδιον τῆς Ὀλυμπίας, φεύγουσα τὸν αἰσχρὸν ἔρωτα τοῦ τυράννου τῆς πατρίδος της Διονυσίου, καταφεύγει καὶ ἐγκαθίσταται εἰς Ἀθήνας μετὰ τοῦ γέροντος Ξενοκράτους καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της Κλέωνος. Ἐν Ἀθήναις συναντᾶται μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Κρεύγα Κρατίνου καὶ συνδέεται μετ᾽ αὐτοῦ δι᾽ ἰσχυροῦ ἐρωτικοῦ δεσμοῦ. Ὁ Κρατῖνος ἀγνοεῖ τῆς φίλης του τὴν καταγωγήν, ἣν ἡ κόρη ἔχει ὁρκισθῇ νὰ μὴ ἀποκαλύψῃ εἰς κανένα, καὶ θεωρεῖ ἀντίζηλόν του τον Κλέωνα, τὸν ὁποῖον ἔχει μάλιστα καὶ δεινὸν ἀντίπαλον ἐν τῷ γυμναστηρίῳ ὅπου προπονοῦνται ἀμφότεροι διὰ τοὺς προσεχεῖς ἀγῶνας τῆς Ὀλυμπίας. Τὴν ἐπομένην μιᾶς συνεντεύξεως Κρατίνου καὶ Μυρσίνης, καθ᾽ ἣν οἱ δύο ἐρασταὶ εἶχον ὁρκισθῇ πρὸς ἀλλήλους αἰώνιον ἔρωτα καὶ πίστιν, ἐν ᾧ ὁ Κρατῖνος ἀναμένει τὴν φίλην του, μετὰ προηγηθεῖσαν συνεννόησιν, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, μανθάνει αἴφνης παρὰ τοῦ μικροῦ δούλου τῆς κόρης Ἀντινόου, ὅτι ἡ Μυρσίνη ἔφυγεν ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὰς Συρακούσας μετὰ τοῦ γέροντος Ξενοκράτους καὶ τοῦ Κλέωνος. Ὁ ἀγγελιαφόρος ὁ σταλεὶς ὑπὸ τῆς φίλης του ἐκόμισε πρὸς αὐτὸν ἄνθη, ποτισθέντα μὲ τὰ δάκρυά της, λόγους καὶ ὑποσχέσεις σταθερᾶς ἀγάπης καὶ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὴν ἐπανέβλεπε εἰς τὴν Ὀλυμπίαν κατὰ τοὺς ἀγῶνας, ἀλλὰ τῷ ἐκόμισε συνάμα καὶ τὴν ἐκ τοῦ ἀποχωρισμοῦ βαθυτάτην ὀδύνην.*

(Ἡ Συνέχεια)

Ὁ Κρατῖνος πολὺ ἀργὰ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πόλιν.

Διῆλθεν ἔξωθεν τῆς οἰκίας τῆς Μυρσίνης.

Τὰ πάντα ἦσαν ἐντὸς σιωπηλά.

Ἐκεῖ ὅπου ἐφωτοβόλει μέχρι πρὸ ὀλίγου ὁ ἥλιος τῆς ψυχῆς του, εἶχε χυθῇ τώρα τὸ σκότος καὶ ἡ ἐρημία.

Ἐνόμισεν ὅτι ἔβλεπε τάφον περικλείοντα τὰς ἀναμνήσεις του.

Ἄγνωστον ἐπὶ πόσην ὥραν ἐστάθη ἐκεῖ, μὴ δυνάμενος νὰ προχωρήσῃ, ὡς μαγνητισμένος ἀπὸ τὴν σιγηλὴν γοητείαν τῶν μικρῶν προπυλαίων.

Ἐκεῖ, ὑπὸ τὰ λευκὰ μάρμαρα, τὴν εἶχεν ἴδει ἄλλοτε μελαγχολοῦσαν.

Ἐκεῖ, ὑπὸ τὰ ἴδια μάρμαρα, τὴν εἶδε χαίρουσαν διὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ Κλέωνος.

Ἐκεῖ ᾐσθάνθη τὰς γλυκυτέρας ἀγαλλιάσεις τῆς ψυχῆς του καὶ τὰς σφοδροτέρας τρικυμίας.

Τώρα τὰ μάρμαρα ἔμεναν βωβά, ὡς πλάκες τάφου.

Ἐφαίνοντο ὡς ἡσυχάζοντα κατόπιν τῆς θυέλλης, ἡ ὁποία τὰ εἶχε συγκλονίσει ἐπὶ τόσον καιρόν.

*

Ἀπεμακρύνθη βραδέως καὶ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἐβράδυνε νὰ κοιμηθῇ. Καὶ ὅταν ἐξύπνησεν, ὁ ἥλιος εἶχε πλημμυρήσει μὲ χαρμόσυνον φῶς τὸν θάλαμόν του.

Κάποια ζωογόνησις διέτρεχε τώρα τὸν ὀργανισμόν του.

Ἡ καρδία του εἶχε τονωθεῖ καὶ ἡ ψυχή του ἀνεθάρρει.

Ὅταν ἡ φαντασία του ἐπέταξε πρὸς στιγμὴν εἰς τὸ πέλαγος, τὸ ὁποῖον ἡ Μυρσίνη διέσχιζε μετὰ τοῦ Κλέωνος, ᾐσθάνθη ἕνα μικρὸν δάγκωμα εἰς τὴν καρδίαν του.

Ἀλλὰ μετ᾽ ὀλίγον ὁ κλονισμὸς παρῆλθεν, ὡς ταχεῖα ἀστραπή.

Εἰς τὴν ψυχήν του εἶχεν ἀρχίσει νὰ χύνεται τώρα κἄποιο βάλσαμον, χωρὶς νὰ ἐννοῇ ποῖος ἦτο ὁ εὐεργέτης, ὁ ὁποῖος τοῦ τὸ παρεῖχεν.

Ἡ νεαρά του ἡλικία δὲν τὸν εἶχεν ὁπλίσει ἀκόμη μὲ τὰ διδάγματα τῆς πείρας.

Ἄλλως, θὰ εὕρισκεν εὐκόλως τὴν ἐξήγησιν.

Θὰ ἐγνώριζεν ὅτι ὁ χωρισμὸς εἶνε τὸ πρῶτον φάρμακον διὰ τοὺς ἀτυχεῖς ἔρωτας.

Ὑπάρχουν σήμερον περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ χωρισμὸς ἐντείνει περισσότερον τὸ πάθος, τοὐλάχιστον προσωρινῶς.

Τότε ὅμως οἱ ἄνθρωποι ἦσαν περισσότερον ὑγιεῖς καὶ ὀλιγώτερον ἐρωτοπαθεῖς.

Ὁ Κρατῖνος ἐσκέφθη ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς τοῦ ἦτο μάταιον νὰ πάσχῃ.

Καὶ προσεπάθησε βαθμηδὸν νὰ θεραπευθῇ.

*

Διὰ πρώτην φορὰν ὁ Ἱππόλυτος τὸν εὗρε κἄπως εὔθυμον τὴν πρωΐαν ἐκείνην.

Μετέβησαν ἀμφότεροι εἰς τὸ γυμναστήριον καὶ ἐπέστρεψαν, χωρὶς ὁ Κρατῖνος νὰ ἐκφράσῃ κἀμμίαν ἀπὸ τὰς συνήθεις μελαγχολικάς του σκέψεις.

Ὁ Ἱππόλυτος προσεπάθησε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ καὶ τὸν ἠρώτησε περὶ τῆς Μυρσίνης.

— Ἔφυγε... τοῦ εἶπεν ἁπλῶς ὁ Κρατῖνος.

— Καὶ σύ;

— Ἔμεινα μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὴν συναντήσω μίαν ἡμέραν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν.

— Καὶ ἕως ὅτου φθάσῃ ἡ ἡμέρα ἐκείνη;

— Θὰ ἐπιδοθῶ μὲ ὅλην μου τὴν ψυχὴν εἰς τὰς ἀσκήσεις, διότι ἐννοῶ, ἀφοῦ θὰ μεταβῶ εἰς Ὀλυμπίαν, νὰ μὴ ἡττηθῶ.

— Νὰ πιστεύσω ὅτι ἤρχισες νὰ σωφρονῇς;

— Νὰ πιστεύσῃς ὅτι, ἀφοῦ ἡ Μυρσίνη θὰ εἶνε εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, κατὰ τοὺς ἀγῶνας, ἀπεφάσισα νὰ νικήσω καὶ θὰ ἐπιμείνω μέχρι θανάτου εἰς αὐτό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄.

ΑΙ ΠΑΡΑΜΟΝΑΙ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Ὁ χρόνος, ὁ μέγας ἰατρὸς τῶν παθῶν τῆς ψυχῆς, ἀνέλαβε νὰ θεραπεύσῃ καὶ τὸν Κρατῖνον.

Οἱ μῆνες διεδέχοντο τοὺς μῆνας καὶ ὁ νεαρὸς ἐραστὴς ἤρχισε νὰ ἐπανέρχεται εἰς τὸν ἑαυτόν του.

Κατ᾽ ἀρχὰς δὲν παρήρχετο ἡμέρα χωρὶς νὰ σκεφθῇ τὴν Μυρσίνην.

Ἔβλεπεν ἐνίοτε τὸν μικρὸν θεράποντα Ἀντίνοον, εἰς τὸν ὁποῖον, δι᾽ ἐνεργειῶν του, εἶχε δοθῇ ἡ ἐλευθερία, καὶ ὁσάκις τὸν ἔβλεπεν ἐνεθυμίζετο τὸ παρελθὸν καὶ τὴν κόρην.

Κατόπιν ὁ Ἀντίνοος ἤρχισε νὰ μεγαλώνῃ, καὶ ἐπὶ τέλους μίαν ἡμέραν ἔφυγε μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, ζητῶν τύχην καὶ πλοῦτον εἰς κἄποιαν ἀποικίαν.

*

Τοιουτοτρόπως ὁ Κρατῖνος δὲν εὕρισκε πλέον ἄνθρωπον νὰ τοῦ ὑπενθυμίζῃ τὴν ἀγάπην του, καί, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ, ἤρχισε νὰ τὴν λησμονῇ.

Ἀφωσιωμένος, ἐκτὸς τούτου, εἰς τὴν γυμναστικήν, καὶ αἰσθανόμενος ἤδη πλήρη ἀκμὴν εἰς τὰς σωματικάς του δυνάμεις, ᾐσθάνετο ἓν εἶδος περιφρονήσεως πρὸς τὰ αἰσθήματα τοῦ παρελθόντος καὶ ἡ λατρεία του ὅλη μετεφέρθη εἰς τὰς ἀσκήσεις, τὸ ὕπαιθρον καὶ τὴν σκληρὰν ἀθλητικὴν ζωήν.

Καὶ αὐτὸς ὁ Μίλων ὁ Κροτωνιάτης, ὁ ὁποῖος εἶχε γνωρίσει τὸν ἔρωτά του, ἀπουσίαζεν ἤδη ἐξ Ἀθηνῶν, ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν ὑπῆρχε πλέον εἰς τὰς Ἀθήνας ἄνθρωπος γνωρίζων τί εἶχεν ὑποστῇ μίαν φορὰν ἡ ψυχὴ τοῦ ὡραίου Κρατίνου.

Ὁ μόνος ἐναπομείνας ἦτο ὁ φίλος του Ἱππόλυτος.

Ἀλλ᾽ οὗτος, ὡς φίλος του εἰλικρινής, ὑπῆρξεν ὁ ἐμπειρότερος νεκροθάπτης τοῦ ἔρωτος ἐκείνου.

Ἤδη εἶχαν ἐπανέλθει τὰ πάντα εἰς τὸν κανονικὸν δρόμον των, καὶ ὁ Κρατῖνος ἐφαίνετο τελείως θεραπευθείς.

Ἔφθασε μάλιστα ἑσπέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ νεανίας, συνομιλῶν μετὰ τοῦ φίλου του, ἐγέλασε διὰ τὸ παρελθόν.

Ὁ Ἱππόλυτος ἔμεινεν ἔκτοτε ἥσυχος, διότι ὡς φρόνιμος ἄνθρωπος ἐγνώριζεν ὅτι «ὁ γέλως εἶνε ὁ θάνατος τοῦ ἔρωτος».

Ἐγνώριζε δηλαδὴ ὅτι, ὅταν ὁ ἐραστὴς ἀρχίζῃ νὰ γελᾷ δι᾽ ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ἔπασχε, σημαίνει ὅτι δὲν εἶνε πλέον ἐραστής.

Καὶ ὁ Κρατῖνος ἤδη ἐγέλα.

Ὁ χρόνος, τῶν μεγάλων πόνων ὁ βαλσαμωτής, διέρρευσε καὶ ἔφθασε μία ἡμέρα ἐαρινὴ καὶ ἡλιόλουστος, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Κρατῖνος, διερχόμενος πλησίον τῆς ἀγορᾶς, εἶδε πλήθη συρρέοντα πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ἔμαθεν ὅτι κἄτι σοβαρὸν ἐπέκειτο.

Ἤλλαξε διεύθυνσιν τραπεὶς καὶ αὐτὸς πρὸς τὴν ἀγοράν.

Ἀπεσταλμένοι ἐπίσημοι ἐξ Ἠλείας, φέροντες πολυτελεῖς χιτῶνας καὶ μακροὺς πώγωνας, ἠκολουθοῦντο ὑπὸ κηρύκων βροντοφώνων, οἱ ὁποῖοι διελάλουν κήρυγμα εὐφρόσυνον πρὸς τοὺς Ἀθηναίους.

*

«Ἄνδρες τοῦ εὐκλεοῦς καὶ ἐνδόξου Ἄστεως, ἐφώναζαν οἱ κήρυκες, φέρομεν μηνύματα ἐκ τῆς πατρίδος μας Ἠλείας, πρὸς ὑμᾶς τὰ ὁποῖα σᾶς προσκαλοῦμεν ν᾽ ἀκούσετε καὶ νὰ δεχθῆτε εὐμενῶς.

Μετὰ τρεῖς μῆνας, εἰς τὸν ἱερὸν χῶρον τῆς Ἄλτεος, παρὰ τὸν σεβαστὸν ναὸν τοῦ μεγάλου Ὀλυμπίου Διός, θὰ ἐπαναληφθοῦν οἱ ἔνδοξοι Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες.

Ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς θὰ συναθροισθοῦν ἐκεῖ οἱ Ἕλληνες τῆς ὑφηλίου καὶ θὰ παρακολουθήσουν τοὺς εὐγενεῖς ἀγῶνας καὶ θὰ ἐπευφημήσουν εὐτυχεῖς καὶ δοξασμένους νικητάς.

Ἡ ἀγωνοθέτις Ἠλεία προσκαλεῖ ἐπὶ τούτῳ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, ὅπως ἀποστείλῃ εἰς τὸ εὐκλεὲς Στάδιον τοὺς ἀρίστους ἐκ τῶν ἀθλητῶν αὐτῆς, τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Πολιτείας καὶ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ παρακολουθήσωσι τὴν Πανελλήνιον πανήγυριν ἐπισκέπτας.

Ἐκ τοῦ παρελθόντος γνωρίζομεν ὅτι ἡ πόλις τῆς Παλλάδος ἀντεπροσωπεύθη πάντοτε δι᾽ ἐπιφανῶν ἀρχόντων καὶ δοκίμων ἀθλητῶν.

Γνωρίζομεν ἐπίσης ὅτι οἱ εὐγενεῖς Ἀθηναῖοι, οἱ ἐρασταὶ τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀλκῆς καὶ εὐρωστίας τῶν σωμάτων δημιουργοί, συνέρρευσαν πάντοτε πολυπληθεῖς εἰς τὴν ἱερὰν Ὀλυμπίαν καὶ ἐλάμπρυναν ἑκάστοτε τὴν μεγάλην πανήγυριν διὰ τῆς παρουσίας των.

Ἀνατείνομεν ἤδη τὰς χεῖρας πρὸς τοὺς Θεοὺς καὶ ἀφοῦ ζητήσωμεν τὴν εὐμένειαν τῆς πολιούχου Παλλάδος, ἱκετεύομεν τοὺς Ἀθανάτους νὰ προστατεύσουν τὴν ὡραίαν ὑμῶν πόλιν καὶ ν᾽ ἀναδείξουν αὐτὴν νικήτριαν κατὰ τοὺς προσεχεῖς Ἀγῶνας, τοὺς μεγάλους καὶ ἐνδόξους.

Εἴθε οἱ Ὀλύμπιοι νὰ εἰσακούσουν τὴν ἱκεσίαν ἡμῶν, ὅπως ἐπανερχόμενοι μετὰ τὸ τέλος τῶν ἀγώνων, συνοδεύσωμεν μέχρις ἐδῶ Ὀλυμπιονίκην Ἀθηναῖον...»

*

Ῥῖγος συγκινήσεως διέδραμε τὰ πλήθη μὲ τὸ κήρυγμα ἐκεῖνο.

Τὸ ῥῖγος τὸ ἰσχυρόν, τὸ διατρέχον τότε τὸν κόσμον ὅλον τὸν ἑλληνικόν, κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν Ἀγώνων.

«Τάχα οἱ Θεοὶ θὰ δώσουν ἐφέτος τὴν νίκην εἰς τὴν πόλιν μας;»

Ἀλλ᾽ ἐξ ὅλου τοῦ πλήθους εἷς ἄνθρωπος ἐφάνη ὡς μεταρσιωθεὶς εἰς κόσμους ὑψηλοτέρους.

Ἡ φυσιογνωμία του κατέδειξε τὴν ταραχὴν τοῦ στήθους του καὶ τὸ χρῶμα τῶν παρειῶν του ἐπρόδωκε τῆς καρδίας του τοὺς τιναγμούς.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο ὁ Κρατῖνος.

Καθ᾽ ἣν ὥραν οἱ Ἀθηναῖοι ἤκουαν τὸ κήρυγμα τῶν Ἠλείων ἀπεσταλμένων, καλούντων αὐτοὺς εἰς τοὺς προσεχεῖς ἀγῶνας, ὁλόκληρος συγχρόνως ἡ Ἑλλάς, μέχρι τῶν τελευταίων ἀποικιῶν της, ἐδέχετο παρομοίαν πρόσκλησιν.

Μία λοιπὸν καὶ ἡ αὐτὴ σκέψις συνεῖχεν ἀπ᾽ ἄκρου εἰς ἄκρον τὸν Ἑλληνισμόν, δηλαδὴ τὸν τότε γνωστὸν κόσμον, ἡ ἐπιθυμία νὰ μεταβῇ ἕκαστος εἰς Ὀλυμπίαν καὶ ὁ βαθὺς πόθος νὰ ἴδῃ τὴν ἰδιαιτέραν του Πατρίδα νικῶσαν.

Ἀπὸ τὰς παραμονὰς μέχρι καὶ κατόπιν τοῦ πέρατος τῶν Ἀγώνων, ἐπὶ μῆνας ὁλοκλήρους, ἐγίνετο *ἐκεχειρία γενική*.

Διεκόπτοντο δηλαδὴ οἱ πόλεμοι καὶ εἰρήνη ἀπόλυτος ἐβασίλευεν ἐπὶ τοῦ κόσμου.

Ἀλλοίμονον δὲ εἰς τὸν παραβάτην.

Θεῖοι νόμοι καὶ ἀνθρώπινοι τὸν ἐξεδικοῦντο καὶ τὸν ἐτιμώρουν σκληρῶς, εἴτε στρατιώτης ἦτο, εἴτε ἁπλοῦς κακοποιός, εἴτε πολεμοχαρὴς βασιλεύς.

Συγχρόνως εἷς ἀληθὴς πυρετὸς συνεκλόνει τοὺς Πανέλληνας.

Οἱ μὲν ἡτοιμάζοντο νὰ μεταβοῦν ὡς θεωροί, ἐπίσημοι δηλαδὴ ἀπεσταλμένοι τῶν πόλεων, οἱ δὲ ὡς ἐπισκέπται καὶ ἄλλοι ὡς ἀγωνισταί.

Εἰς τοὺς τελευταίους τούτους ὁ πυρετὸς ἦτο ὀξύτερος καὶ ἡ περιφανεστέρα ἐκδήλωσις αὐτοῦ ἐγίνετο εἰς τὰ γυμναστήρια (γυμνάσια), ὅπου ἐτελοῦντο προκριματικοὶ ἀγῶνες, διὰ νὰ ἐκλεγοῦν οἱ νικηταί, οἱ μέλλοντες ν᾽ ἀγωνισθοῦν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν.

Πόσα ὄνειρα θερμὰ ἐπτερύγιζαν κατὰ τὰς ἐαρινὰς ἐκείνας ἡμέρας περὶ τὰς κεφαλὰς τῶν παίδων, τῶν ἐφήβων καὶ τῶν ἀνδρῶν, ὅσοι ἔμελλαν νὰ ζητήσουν τὸν κότινον εἰς τὸ Ὀλυμπιακὸν Στάδιον!

*

Κατὰ τοὺς κανόνας, ὁ ἀγωνιστὴς ὤφειλε νὰ γυμνασθῇ εἰς τὴν πατρίδα του, τοὐλάχιστον ἐπὶ 10 μῆνας, διὰ νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα τῆς συμμετοχῆς εἰς τοὺς ἀγῶνας.

Ὁ Κρατῖνος, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐνδιαφέρει ἐξ ὅλων περισσότερον, εἶχε γυμνασθῆ ἐπὶ τρία ὁλόκληρα ἔτη, εἰς τὸ ἀγώνισμα τῆς *πυγμῆς*.

Ἦτο προσέτι προικισμένος μὲ ἀκμαίαν σωματικὴν ῥώμην καὶ ὑπέροχον κάλλος, τὸ ὁποῖον μόνον οἱ πρόγονοί μας ἐγνώριζαν νὰ δημιουργοῦν τόσῳ τέλειον διὰ τῆς γυμναστικῆς.

Ἐπὶ πλέον ὁ Κρατῖνος ἦτο υἱὸς Ὀλυμπιονίκου καὶ ὡς τοιοῦτος ἔχαιρε σεβασμοῦ καὶ ὑπολήψεως ἐκ μέρους τῶν συναδέλφων καὶ τῶν γυμναστῶν του.

Ὑπῆρχε καὶ ἄλλο ἐφόδιον τοῦ ἥρωός μας. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὸ ἐγνώριζε τότε οὐδεὶς ἄλλος, ἀπὸ τὸν Κρατῖνον, τὴν μητέρα του, τὸν Ἱππόλυτον καὶ τὸν Μίλωνα.

Τρεῖς ἄνθρωποι ἦσαν κοινωνοὶ τοῦ μεγάλου μυστικοῦ του, ὅπερ ἦτο ἡ ποθητὴ καὶ μελετωμένη ἐκδίκησις, ἐν τῷ Σταδίῳ τῆς Ὀλυμπίας, διὰ τὸν φόνον τοῦ πατρός του.

Τὸ ἐλατήριον τοῦτο ἐδυνάμωνε περισσότερον τοὺς μῦς του καὶ καθίστα τὰ νεῦρά του χαλύβδινα.

Προσθέσατε λοιπὸν εἰς τὴν φυσικὴν ῥώμην τοῦ Κρατίνου τὴν μακρὰν καὶ κανονικὴν ἄσκησιν καὶ τὴν ὁρμὴν τοῦ πάθους του, διὰ νὰ μὴ λάβετε ἀνάγκην νὰ σᾶς εἴπωμεν, ὅτι ἦλθε πρῶτος νικητὴς εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις τελεσθέντας προκριματικοὺς ἀγῶνας.

Ἐν τούτοις, ὅτε θὰ μετέβαινεν εἰς Ὀλυμπίαν, δὲν θὰ ἐθεωρεῖτο Ἀθηναῖος, διότι τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος του θὰ ἐπεζήτει καὶ θὰ ἐνέμετο ἡ Ἐπίδαμνος, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε γεννηθῆ καὶ αὐτὸς καὶ ὁ πατήρ του Κρεύγας, ἐνῷ αἱ Ἀθῆναι ἦσαν ἁπλῶς ἡ πόλις εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Κρατῖνος διέμενε προσωρινῶς. Συνεπῶς δὲ καὶ ἂν ἐνίκα, τὴν δόξαν τῆς νίκης του θὰ ἐνέμετο καθ' ὁλοκληρίαν ἡ ἰδιαιτέρα ἐκείνη πατρίς του καὶ ὄχι ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν πρὸς τὴν ὁποίαν ἦτο ξένος.

Ἀθηναία ἦτο μόνον ἡ μήτηρ του Φερενίκη, ἡ σώφρων καὶ ἐνάρετος χήρα, τὴν ὁποίαν σπανίως ἔβλεπαν οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄστεος, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἀπώλεσε τὸν σύζυγόν της τόσῳ τραγικῶς.

✱

Ἐφόσον αἱ ἡμέραι τῆς ἀναχωρήσεως ἐπλησίαζαν, ἡ Φερενίκη καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον μελαγχολική. Ἡ μορφή της ἤρχισε νὰ ζοφοῦται καὶ οἱ ὀφθαλμοί της πολὺ συχνὰ ἐβρέχοντο ἀπὸ λαθραῖα δάκρυα.

Τὴν ψυχὴν τῆς ἀγαθῆς γυναικὸς ἐβασάνιζεν ἡ ἀγωνία διὰ τὴν τύχην τοῦ υἱοῦ της.

Ἐγνώριζεν, ὅτι ὁ Κρατῖνος ὠθούμενος ὑπὸ τῆς φιλοτιμίας θὰ ἐπροτίμα ν' ἀποθάνῃ μᾶλλον ἢ νὰ ἡττηθῇ, καὶ ἐνθυμουμένη τὸ οἰκτρὸν τέλος τοῦ συζύγου της, ἔκλαιεν ἀπὸ τώρα τὸν υἱόν της.

Τὰ δάκρυά της ὅμως ἔρρεαν ὅταν ἔμενε μόνη, διότι ἡ ἐποχὴ ἐκείνη δὲν ἐπέτρεπεν εἰς τὰς Ἑλληνίδας νὰ κλαίουν ἔστω καὶ τὰ τέκνα των.

Ἀπ' ἐναντίας, ὅταν ἔφθασεν ἡ παραμονὴ τοῦ χωρισμοῦ, ἡ Φερενίκη καὶ ὁ Κρατῖνος παρεκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν, ὅπως δειπνήσουν, διὰ τελευταίαν φοράν, διότι τὴν πρωίαν τῆς ἐπομένης ὤφειλεν ὁ νέος ν' ἀναχωρήσῃ. Ἀμφότεροι ἐφαίνοντο εὔθυμοι, μολονότι καὶ οἱ δύο προσεπάθουν ν' ἀποκρύψουν τὴν ἐνδόμυχον ταραχήν των.

Ἡ μὲν μήτηρ διὰ τὸν κίνδυνον τοῦ υἱοῦ, ὁ δὲ υἱὸς διὰ τὸν ἐπικείμενον ἀγῶνά του.

Ἐπεχείρησαν νὰ κάμουν μερικὰς ἀσχέτους καὶ φαιδρὰς συνομιλίας, ἀλλὰ τὰς ἐτερμάτισαν ταχέως, διότι δὲν κατώρθωναν νὰ τὰς παρατείνουν μετ' ἐνδιαφέροντος.

Ἐπεκράτησαν στιγμαί τινες σιωπῆς, κατὰ τὰς ὁποίας ἦσαν ἀμφότεροι προσηλωμένοι εἰς τὰς σκέψεις των.

✱

Αἴφνης ὁ Κρατῖνος παρατηρήσας τὴν μητέρα του, εἶδεν αὐτὴν νὰ κλίνῃ τὴν κεφαλὴν καὶ ἀντελήφθη ὅτι οἱ ὀφθαλμοί της εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ ὑγραίνωνται.

— Τί ἔχεις; τὴν ἠρώτησεν ἐκπλησσόμενος.

— Ἐνθυμοῦμαι καὶ σκέπτομαι, ἀπήντησεν ἐκείνη ἁπλῶς.

— Τὸν πατέρα μου πάλιν;

— Ποῖον ἄλλον;

— Μὰ τοὺς Θεούς, ἀπορῶ πῶς δὲν σὲ παρηγορεῖ ἡ σκέψις ὅτι ἔφθασεν ἡ ὥρα τῆς εὐγενοῦς μου ἐκδικήσεως.

— Ἀκριβῶς αὐτὸ μοῦ φέρει τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Μητέρα μου, πῶς ὁμιλεῖς τοιουτοτρόπως, τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ χωρισθῶμεν; Λησμονεῖς ὅτι μὲ ἀνέθρεψες μὲ τὴν ἰδέαν αὐτήν, ὅτι τὰ ὀστᾶ τοῦ πατρός μου δὲν θὰ ἡσυχάσουν εἰς τὸν τάφον των, ἂν δὲν φθάσῃ ἡ ἔνδοξος ἡμέρα τῆς ἐκδικήσεώς του. Λησμονεῖς, ὅτι μ' ἐνεθάρρυνες ν' ἀσκηθῶ καὶ νὰ παρασκευασθῶ διὰ τὴν δόξαν ταύτην; Λησμονεῖς, ὅτι προσεπάθησες νὰ μὲ πείσῃς, ὅτι πρέπει νὰ σβύσω ἀπὸ τὴν ψυχήν μου τὴν ἀνάμνησιν τῆς ὡραίας κόρης, τὴν ὁποίαν εἶχα κάποτε ἀγαπήσει; Καὶ ἤθελες ν' ἀπαλλαγῶ ἐκ τοῦ ἔρωτος διὰ νὰ προσηλωθῶ θερμότερον εἰς τὴν ἱεράν μου ἐντολήν; Πῶς λοιπόν, ἔπειτα ἀπὸ τοιοῦτο παρελθόν, ἀρχίζεις νὰ δακρύῃς τώρα ποῦ ἔφθασεν ἡ ὡραία ἡμέρα τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ εὐγενοῦς σχεδίου μας; Ἐγὼ δὲν ἐλησμόνησα ἀκόμη τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους ἤκουσα πολλάκις ἀπὸ τὰ χείλη σου: «Μαζῆ μὲ τὸν πατέρα σου θὰ εὐτυχήσω καὶ ἐγὼ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ σὲ χαιρετίσω Ὀλυμπιονίκην καὶ ἐκδικητήν του. Ἂν δὲ πάλιν πρόκειται νὰ σὲ θρηνήσω θανόντα χάριν τῆς νίκης, πάλιν θὰ προσπαθήσω νὰ μὴ λυπηθῶ». Τὰ ἐλησμόνησες αὐτά, καλή μου μητέρα;

—Ἡ Φερενίκη δὲν λησμονεῖ εὐκόλως ὅσα λέγει, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ μὲ ὑπερηφάνειαν. Ἂν δέ, ἀγαπητόν μου τέκνον, εἶδες τώρα δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, δὲν εἶχες δικαίωμα νὰ φαντασθῇς ὅτι ἦσαν δάκρυα λύπης. Καὶ ἡ χαρά, ὅπως καὶ ἡ θλῖψις, προκαλοῦν τὴν βροχὴν τῶν ὀφθαλμῶν. Τὰ δὲ ἰδικά μου δάκρυα προῆλθαν ἐκ τῆς χαρᾶς, μὲ τὴν ὁποίαν ἡ ψυχή μου πλημμυρεῖ, ἐνόσῳ σκέπτομαι, ὅτι μετ' ὀλίγον χρόνον θὰ σ' ἐπανίδω εἰς τὸν οἶκον μας δοξασμένον Ὀλυμπιονίκην καὶ θὰ σὲ φιλήσω εἰς τὸ μέτωπον, καθ' ἣν στιγμὴν θὰ μοῦ λέγῃς: «Μητέρα μου, ἐνίκησα καὶ ἐξεδικήθην».

Ὁ Κρατῖνος ἠγέρθη βιαίως, ἐνηγκαλίσθη τὴν μητέρα του καὶ ἀπέθηκε συνεχῆ καὶ θερμὰ φιλήματα ἐπὶ τοῦ προσώπου της, ἐν ᾧ συγχρόνως ἔλεγε:

—Καλή μου μητέρα, σὲ ἐπίστευα πάντοτε ὡς ἀληθῆ Ἑλληνίδα, ἀνταξίαν τοῦ ἀτυχοῦς πατρός μου. Οἱ λόγοι σου μοῦ δίδουν θάρρος. Μὴ ἀμφιβάλλῃς πλέον δι' αὐτό. Ὅταν ἐπιστρέφω ἐξ Ὀλυμπίας θὰ μὲ φιλήσῃς ὡς νικητήν.

✱

Καὶ ἐξηκολούθει ὁ εὐγενὴς νεανίας νὰ φιλῇ τὴν μητέρα του, χωρὶς ν' ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ Μοῖρα ἀόρατος παρηκολούθει τὴν σκηνὴν ἐκείνην τῆς χαρᾶς καὶ ἐμειδία, βλέπουσα ὅτι ὑπολογίζουν πολλάκις οἱ ἄνθρωποι χωρὶς νὰ τὴν ἐνθυμοῦνται.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Α΄ ΕΞΑΜΗΝΙΑΣ 1908

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

Διαθέσιμα	Ἐν τῷ ταμείῳ καὶ παρὰ Τραπέζαις	Δρ. 14,365,147.51	Δρ. 19,954,537.38
	Παρὰ ταῖς ἐν Εὐρώπῃ Τραπέζαις	» 3,240,182.58	
	Σ]ματα ἐν χαρτοφυλακίῳ καὶ χρυσὸς	» 2,349,207.29	
Προεξοφλήσεις			» 14,134,308.54
Τρέχοντες λογαριασμοί:			
Ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρεωγράφων			» 56,632,699.12
» » ἐμπορευμάτων καὶ ἄλλων ἐγγυήσεων			» 23,092,116.12
» » ὑποθήκῃ ἀκινήτων			» 10,005,546.15
Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρεωγράφων			» 2,905,931.23
Προσωρινοὶ λ)σμοί. (Ὑποκαταστήμ. καὶ Ἀνταποκριταί)			» 16,733,204.93
Χρεώγραφα καὶ τοκομερίδια			» 13,597,425.15
Ὁμολογίαι Ἐθνικῶν Δανείων καὶ Δάνεια εἰς Δήμους, λιμένας καὶ λοιπὰ Νομικὰ Πρόσωπα			» 6,096,774.80
Κτήματα Τραπέζης			» 2,996,799.30
Ἐγκατάστασις καὶ ἔπιπλα Κεντρικοῦ καὶ Ὑποκαταστημάτων		Δρ. 953,842.44	
Τὰ μέχρι σήμερον ἀποσβεσθέντα		» 227,384.70	» 726,457.74
			Δρ. 166,875,800.46

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ

Κεφάλαιον Ἑταιρικόν		Δρ. 40,000,000.—
» τακτικὸν ἀποθεματικόν		» 8,915,000.—
Ἀποθεματικὸν ἔκτακτον		» 500,000.—
Ὁμολογίαι φρ. 2,500,000 ἐξοφλητέαι τῷ 1924		» 2,725,000.—
Καταθέσεις	Δρ. 78,321,843.09	» 84,224,838.65
Ταμιευτήριον	» 5,902,995.56	
Ταμεῖον συντάξεων καὶ ἀσφαλείας ζωῆς ὑπαλλήλων		» 416.178.15
Ἐξωτερικοὶ λογαριασμοί		» 22,077,132.08
Ἐπιταγαὶ πληρωτέαι		» 1,140,258.01
Γραμμάτια εἰσπραχθέντα καὶ μήπω ἐκκαθαρισθέντα		» 616,862.11
Μερίσματα παρελθουσῶν ἐξαμηνιῶν μὴ ζητηθέντα		» 73,480.—
Μέρισμα Α΄ ἑξαμηνίας 1908		» 1,600,000.—
Ὑπηρεσία τῶν ἐν κυκλοφορίᾳ ὁμολογιῶν μας		» 37,262.65
Ὑπόλοιπον κερδῶν εἰς νέον		» 549,788.81
		Δρ. 166,875,800.46

ΣΗΜ. Πάντες οἱ εἰς χρυσὸν λογαριασμοὶ τοῦ τε Ἐνεργητικοῦ καὶ Παθητικοῦ διετιμήθησαν πρὸς Δρ. 1.09 τὸ φράγκον.

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΚΕΡΔΩΝ ΚΑΙ ΖΗΜΙΩΝ ΤΗΣ Α΄ ΕΞΑΜΗΝΙΑΣ 1908

ΧΡΕΩΣΙΣ

Ἀποσβέσεις διάφοροι	Δρ. 160.522.65
Προσωρινὸν μέρισμα Α΄ ἑξαμηνίας	» 1,600,000.—
Ὑπόλοιπον κερδῶν εἰς νέον	» 549,788.81
	Δρ. 2,310,311.46

ΠΙΣΤΩΣΙΣ

Ὑπόλοιπον κερδῶν 1907	Δρ. 133,437.66
Κέρδη παρούσης ἑξαμηνίας μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν γενικῶν ἐξόδων, τῶν ὀφειλομένων τόκων καὶ τοῦ μερίσματος τῶν ἐν κυκλοφορίᾳ ὁμολογιῶν μας	» 2,176,873.80
	Δρ. 2,310,311.46

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Ἰουλίου 1908

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς
Ζ. Κ. ΜΑΤΣΑΣ

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Λογιστηρίου
Φ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Εἰς τὴν ***Ν. Σκηνὴν*** ἀπὸ τῆς 24 μέχρι τῆς 29 Ἰουλίου ἐδόθησαν συνεχῶς τὰ «Ν. Παναθήναια» μὲ πολὺ πάντοτε ἀκροατήριον. Τὴν Τετάρτην ἀνεβίβασαν τὸν ἀνυπομόνως ἀναμενόμενον «Μητσέλον» τοῦ κ. Γρανίτσα, σάτυραν ἐπαρχιακῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων. Κατόπιν ὅμως τοῦ προηγηθέντος θορύβου ἀνεμένετο κάτι καλλίτερον καὶ τελειότερον.

Ἡ τρίτη πρᾶξις ὑστερεῖ πολὺ εἰς γοργότητα καὶ εὐφυΐαν δυσαναλόγως πρὸς τὰς προηγουμένας, αἱ ὁποῖαι εἶνε ὁπωσδήποτε ἐπιτυχεῖς καὶ κινοῦν ἐνιαχοῦ ἀβίαστον τὸν γέλωτα. Ἐν γένει ὁ κ. Γρανίτσας ἠδύνατο νὰ παρουσιάσῃ κάτι ὡραιότερον, ἐπεξεργαζόμενος τὸ θέμα του μὲ μεγαλητέραν προσοχήν. Ἐν τούτοις τὸ κοινὸν τὸν ἐνεθάρρυνε πολὺ καὶ τὸν κατεχειροκρότησεν.

Ἡ ἐκτέλεσις σχετικῶς καλή. Ἐξαίρεσιν ἀπετέλεσεν ἡ κ. Γαβριηλίδου εἰς ῥόλον καὶ ὑπόκρισιν. Ὡς Τσιγγάνα εἶνε ἀπαράμιλλος. Ἡ δεσπ. Κοτοπούλη ὑπέροχος, ὡς πάντοτε.

Ὁ κ. Σαγιὼρ προσεπάθησε νὰ ἀναπαραστήσῃ τὸν χαρακτῆρα τοῦ λοχίου τῶν εὐζώνων. Δὲν εἶνε ὅμως εἰδικὸς διὰ παρόμοια ἔργα καὶ δὲν ἐδημιούργησε τὸν ῥόλον ὅπως ἀνεμένετο. Ἤρεσε καὶ ἐχειροκροτήθη ὁ Σαγιὼρ καὶ ὄχι ὁ Μητσέλος.

✱

Μετὰ τὴν «Πρωθυπουργίναν» τοῦ Συντάγματος καὶ τὴν «Δνίδα Διδάκτορα καὶ ἄλλο φεμινιστικὸν ἔργον ἀνεβίβασε τὸ ***Θέατρον Κυβέλης***, τὴν «Χειραφετημένην» τοῦ κ. Παπαζαφειροπούλου. Καὶ οὕτω μᾶς ἐδόθη εἰκὼν τοῦ κράτους τῆς γυναικὸς καὶ τῆς χειραφετήσεως μὲ τρεῖς διαφόρους χρωστῆρας, δι' ἐπιθεωρήσεως, διὰ κωμῳδίας καὶ διὰ δράματος. Ἡ «Χειραφετημένη» ὡς ἔργον ἔχει πολλὰ δραματικὰ προσόντα, συνοχήν, ἐξέλιξιν καὶ λύσιν, ἀδιάφορον κατὰ πόσον στηρίζεται ἐπὶ ἠθικῶν βάσεων. Ὁ συγγραφεὺς μὲ τὰς εἰς ἄκρον φεμινιστικὰς ἀρχάς του ἐπιτυγχάνει ἐν τῷ συνόλῳ καὶ εἰς τὴν διατύπωσιν τῶν ἰδεῶν του. Καὶ τὸ δρᾶμά του ἤρεσε πολύ. Τὸ ἔργον ὅμως δὲν ἐκρατήθη εἰς τὴν σκηνήν, ὅπως συνέβη καὶ μὲ τὰ προηγηθέντα νέα ἔργα τῆς περιόδου. Ἡ αἰτία εἶνε γνωστή· ὥστε περιττὸν νὰ ἐπανέλθω εἰς ὅσα ἄλλοτε ἔγραψα.

Ἡ ἐκτέλεσις πολὺ καλή, χάρις εἰς τὴν κ. Κυβέλην, ὑποδυθεῖσαν μὲ πολλὴν τέχνην καὶ δύναμιν τὸν δυσχερῆ ῥόλον τῆς ἡρωΐδος, καὶ τοὺς κ. κ. Παπαγεωργίου καὶ Μαρῖκον. Τὴν Τρίτην ἐπανελήφθη τὸ ἔργον, καὶ πλέον οὔ. Τὴν Τετάρτην ἡ «Γυναῖκα τοῦ πλησίον» καὶ τὴν Πέμπτην «ἡ Δνὶς Διδάκτωρ». Ἑτοιμάζεται ἕνα πολὺ δυνατὸ δραματάκι τοῦ Strinberg «ἡ Δὶς Τζούλια».

✱

Εἰς τὸ ***Σύνταγμα*** ἀνεβιβάσθη τὸ προπαρελθὸν Σάββατον ὁ «Μαρμαρωμένος Βασιλῆας» τὸ ἱστορικὸν δρᾶμα τοῦ κ. Νικολοπούλου, μὲ ἐπιτυχίαν· δι' ὃ ἔτυχε τῆς ἐξαιρέσεως νὰ διδαχθῇ καὶ ἐκ δευτέρου, χωρὶς νὰ εἶνε οὔτε ἐπιθεώρησις, οὔτε κωμειδύλλιον. Τὸ ἔργον ἐξεταζόμενον ἱστορικῶς εἶνε ἀρκετὰ καλὸν ἐν τῇ ἁπλότητί του. Ἄλλως τε αὐτὸς εἶνε ὁ σκοπὸς τοῦ συγγραφέως, ὑποθέτω, ἡ κινηματογραφικὴ ἀναπαράστασις δύο σελίδων ἐκ τῆς μεγάλης ἐκείνης ἱστορίας. Καὶ ὡς τοιοῦτο τὸ ἔργον βεβαίως δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἔχῃ μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν δραματικῶς. Ἡ ἐκτέλεσις ἐβοήθησε πολὺ τὸν συγγραφέα. Ὁ κ. Φύρστ, ὁ ἀριστοτέχνης τραγῳδός, τελεία προσωποποίησις τοῦ **Αὐτοκράτορος**. Ἡ κ. Νίκα ἐπίσης πολὺ καλή, ὡς καὶ ἡ κ. Ροζάν, ἡ μὲ πολὺ τάλαντον νεαρὰ καλλιτέχνης. Τὴν δευραν, τρίτην καὶ τετάρτην ὁ «Κινηματογράφος». Τὴν Πέμπτην διὰ πρώτην φορὰν «ἡ Αἰτία» τοῦ Daniel Riche.

✱

Εἰς τὴν ***Νεάπολιν*** ἔδωκαν κατὰ τὸ τελευταῖον ὀκταήμερον τὴν ***Ἀστυνομίαν***, τοὺς ***Πειρατάς***, τὴν ***Ἐσμὲ*** δίς, ***τοῦ Κουτρούλη τὸ πανηγῦρι***, τὸν ***Καπετὰν Γιακουμῆν*** καὶ τὴν Πέμπτην διὰ πρώτην φοράν, τοὺς ***Λῃστὰς τοῦ Δήλεσι***, ἔργον τοῦ κ. Ἀσπρέα. Περὶ τοῦ τελευταίου τούτου εἰς τὸ προσεχές.

✱

Εἰς τὸ ***Ἀθήναιον*** παίζει ὁ κ. Κοτοπούλης μὲ τὴν κ. Φιλίαν Ἀγγελάκη καὶ τὸν κ. Βενιέρην. Μεταξὺ ἄλλων ἔργων ἔδωκαν καὶ τὸν «Ἀρχισιδηρουργὸν» τοῦ Ὀνέ.

✱

Ὁ διαπρεπὴς καλλιτέχνης κ. Ν. Μέγγουλας, πρώην πρωταγωνιστὴς τοῦ Β. Θεάτρου καὶ καθηγητὴς τῆς Δραματικῆς Σχολῆς τοῦ Ὠδείου, καταρτίσας θίασον εἰς τὸν ὁποῖον συμπεριλαμβάνονται ἡ κ. Στεφάνου καὶ ἡ δὶς Τίβερι, θὰ δώσῃ σειρὰν παραστάσεων ἐκλεκτῶν εἰς τὸ Βαριετέ. Εἶναι εὐτύχημα ὅτι θ' ἀκούσωμεν πάλιν τὸν κ. Μέγγουλαν μετὰ πάροδον τόσου χρόνου. Ἤρχισε χθὲς μὲ τὴν «Μόνα Βάνναν» τὸ ὑπεραισθηματικὸν ἔργον τοῦ Maeterling εἰς τὸ ὁποῖον ὁ κ. Μέγγουλας διέπρεψεν ἄλλοτε ἐν τῷ Βασιλικῷ.

ΕΥΑΓ-ΚΥΡ.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΗΣΙΑ

ΑΙ ΣΠΕΤΣΑΙ

Μετὰ πεντάωρο ταξεῖδι, ἀφοῦ περάσῃς ἀπὸ ὅλα τὰ νησιὰ ποῦ ἁπλώνονται στὰ καταγάλανα νερὰ τοῦ Σαρωνικοῦ, θὰ φθάσῃς στὸ μεγαλείτερο σχεδὸν ἀπὸ ὅλα, δροσολουσμένο καὶ κατάφυτο νησί, ἀπέναντι στὴν ἄκρη τῆς Ἀργολίδος, τὰς Σπέτσας. Θὰ βρεθῇς ἀπέναντι σὲ μιὰ πόλι κατάλευκη, κατάλευκη 'σὰν χιονισμένη, ποῦ φαίνεται ἀπὸ μακρυὰ σὰν ἕνα μεγάλο περιστέρι μ' ἀνοικτὲς φτεροῦγες, θὰ βρεθῇς ἀπέναντι σ' ἕνα βουνὸ κατάφυτο, πρασινισμένο, μὲ τὰ δένδρα του νὰ φθάνουν ὡς τὴν θάλασσα κ' ἐκεῖ νὰ μπλέκωνται μὲ τὰ καταγάλανα κύματα ποῦ σπάζουν στὴν ἀκρογιαλιά.

✱

Ἐξοχήν, ποῦ εἱμποροῦσε κανεὶς κάλλιστα νὰ τὴν ὀνομάσῃ Ἀθηναϊκήν, διότι οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἀγαποῦν ἰδιαιτέρως καὶ τὴν πλημμυροῦν κάθε καλοκαῖρι, καὶ Ἀθηναϊκὰ πρόσωπα θὰ ἰδῇς μόλις ἀποβιβασθῇς εἰς αὐτήν. Γιατὶ δὲν εἶναι μόνον τὸ νησὶ τῶν Σπετσῶν ποῦ προσελκύει, ἀλλὰ καὶ τὰ γύρω, ἡ κατάφυτη Ἑρμιόνη μὲ τῆς ἐξοχές της, μ' ἕνα πανύψηλο βουνὸ τὸ Δίδυμον εἰς τὸ ὁποῖον τόσον συχνὰ γίνονται ἐκδρομαί, καὶ μιὰ χαριτωμένη πολίχνη, τὸ Κρανίδι, ποῦ φαίνεται ἀπὸ τὰς Σπέτσας σὰν ἕνα κομμάτι ἀσπρισμένο μέσα στὴν γύρω πρασινάδα.

✱

Ἀπέναντι ἀκριβῶς στὴν πόλι, στὸ βάθος, αἱ σκιὲς δύο μεγάλων νησιῶν καλύπτουν τὸν ὁρίζοντα. Καὶ φαίνονται κάθε βράδυ στὴ δύσι τοῦ ἡλίου καταπόρφυρες στῆς τελευταῖες του ἀκτίνες, σὰν νὰ καίωνται ὁλόκληρες καὶ ῥίχνουν μὲς στὸ γαλανὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης τῆς ἐρυθρὲς λάμψεις τῆς μεγάλης τους πυρκαϊᾶς. Θέαμα ποῦ μόλις λίγο θαυμάζεις, γιατὶ χάνεται μαζὶ μὲ τὸν ἥλιο ποῦ δύει, ἀλλὰ θέαμα ὑπέροχο ποῦ δὲν ἐκφράζεται σὲ λόγια.

✱

Καὶ εἶναι ἀρκετὰ περίεργος ἡ πόλις τῶν Σπετσῶν. Ἁπλωμένη κάτω στὴν ἀκρογιαλιὰ σὲ μεγάλο μῆκος, καὶ μόλις σκαρφαλώνουσα ἀπάνω στὸ βουνό, σοῦ δίδει ἰδέαν μεγάλης πόλεως. Ἀπὸ τὰ σπίτια τὰ κάτασπρα καὶ τὰ ἁπλᾶ λαμβάνει αὐτὴν τὴν κατάλευκη ὄψι, ποῦ ἔχει κάθε πόλις Ἑλληνικοῦ νησιοῦ, ὄψι εὐχάριστη καὶ ὡραία γιὰ μᾶς ποῦ εἴμεθα συνειθισμένοι εἰς τὰς Ἀθηναϊκὰς σκονισμένας προσόψεις τῶν σπιτιῶν. Καὶ ἐκεῖ αὐτὴ ἡ λευκότης διατηρεῖται. Διατηρεῖται, διότι δὲν ὑπάρχει ἴχνος σκόνης. Οἱ δρόμοι εἶναι στρωμένοι ἀπὸ χαλῆκι λευκό, μέσα στὸ ὁποῖον εἶναι γραμμένοι διάφοροι ἀριθμοὶ καὶ γράμματα ἀπὸ χαλῆκι μαῦρο. Καὶ φαίνονται σὰν τεράστια ἀρχαῖα ψηφιδωτά.

✱

Ὁ μῶλος χρησιμεύει ὡς κέντρον συγκεντρώσεως κάθε βράδυ ὅλων τῶν καλοκαιριάτικων κατοίκων τῶν Σπετσῶν. Εἶναι μικροσκοπικὸς καὶ δὲν θέλει πολὺ γιὰ νὰ μαυρίσῃ ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἄλλως τε θαμῶνάς του. Σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἀράζουν καὶ ἡ βάρκες, ἡ ὁποῖες σημειώσατε ὅτι παίζουν σπουδαῖον ῥόλον ἐκεῖ. Εἶναι τὰ μόνα μέσα συγκοινωνίας τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν, διότι ἁμάξια δὲν εὑρίσκονται. Ἐὰν θέλετε λόγου χάριν νὰ κάμετε καμμίαν ἐπίσκεψιν σὲ σπίτι ποῦ εἶναι εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς πόλεως, θὰ χρησιμοποιήσετε τὴν βάρκαν, ἡ ὁποῖα θὰ σᾶς ἀποβιβάσῃ εἰς ὅποιον μέρος θέλετε.

✱

Ἂν καὶ αὐτὴ μόνη της ἡ πόλις εἶναι ἐξοχή, ἐν τοσούτῳ ὑπάρχουν ἀπάνω στὸ νησὶ καὶ ἄλλα ἐξοχικὰ μαγευτικὰ μέρη. Σ' αὐτὰ συνδυάζονται ὅλα ὅσα εἱμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ, ἡ θάλασσα, ἡ φυτεία, ὁ οὐρανός, καὶ συνδυάζονται ἁρμονικὰ εἰς σύνολον θαυμάσιον. Βλέπετε σ' ἄλλη σελίδα μίαν εἰκόνα παριστάνουσαν μίαν ἐκ τῶν καλλιτέρων Σπετσιωτικῶν ἐξοχῶν, τὰ Λαζαρέτα, ἐξοχήν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπιχειρῶ νὰ περιγράψω, διότι ἀκριβῶς δὲν περιγράφεται.

✱

Μόνον ἕνα πρᾶγμα ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν χαριτωμένην ἁπλότητα αὐτῆς τῆς πόλεως. Εἶναι μία ἔπαυλις κτισμένη στὸ κέντρον ἀκριβῶς αὐτῆς, καθ' ὅλους τοὺς τύπους τῆς νεωτέρας ἀρχιτεκτονικῆς, εἰς Αἰγυπτιακὸν ῥυθμόν. Ἔπαυλις ἀναμφιβόλως ἐφάμιλλος τῶν πολυτελῶν Κηφησιωτικῶν καὶ Φαληριωτικῶν τοιούτων, ἀλλὰ διὰ τὰς Σπέτσας φαινομένη μὲ τὸ μελαψό της χρῶμα σὰν στίγμα μέσα στὴ γύρω λευκότητα.

✱

Ἴχνη τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς τῶν Σπετσῶν, τῆς ἐποχῆς τῆς ἐπαναστάσεως, σώζονται πολλά. Κανόνια ῥιγμένα στὸ μῶλο, σπίτια μισογκρεμισμένα, καταρρέοντα καὶ ὅμως ἀκόμη κατάλευκα, σοῦ ἐνθυμίζουν τῆς ἡρωϊκὲς Σπέτσαις τοῦ 21. Καὶ αὐτὰ εἶναι ἡ χαρὰ τῶν σημερινῶν κατοίκων ποῦ ὑπερηφανεύονται διότι ἔχουν τόσον ἔνδοξη καὶ τόσον ὤμορφη πατρίδα.

ΡΑΦ.

Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ζητῇ οὔτε παρὰ νεκροῦ συναναστροφήν, οὔτε παρὰ φιλαργύρου χάριν.
Σωκράτης

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΠΑΡΩΔΙΑ ΥΜΝΩΝ

Ἐσκεπτόμουν τί νὰ γράψω σήμερα, ὅταν ἔξαφνα ἐδιάβασα κάπου ὅτι εἰς μίαν ἐπαρχίαν συνελήφθη κάποια γυναῖκα, διότι ἔκλεψε μερικὰ κοσμήματα ἀπὸ ἕνα σπίτι.

Ἔκαμε δηλαδὴ ὅ,τι καὶ ἡ πρὸ ἡμερῶν συλληφθεῖσα εἰς τὴν πρωτεύουσαν, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐκείνη μὲν ἔκλεψε κάτι ἀπὸ ἕνα κατάστημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμπῆκε νὰ ψωνίσῃ δῆθεν, ἐνῷ ἡ ἄλλη ἅρπαξε τὰ κοσμήματα ἀπὸ σπίτι εἰς τὸ ὁποῖον ἔμπαινε ὡς φίλη. Δύο γυναῖκες λοιπὸν κατετάχθησαν εἰς τὴν μεγάλην μοῖραν τῶν γνωστῶν καὶ ἀγνώστων λωποδυτικῶν ἐξοχοτήτων. Εἰς τὴν κλοπὴν προέβησαν ἐξ αἰτίας τῶν συνθηκῶν τοῦ βίου, αἱ ὁποῖαι τὰς ἠνάγκασαν νὰ κλέψουν; Ἡ κλέπτρια τῆς ἐπαρχίας πιθανὸν νὰ τὸ ἔκαμεν ἐξ αὐτῆς τῆς ἀνάγκης, διότι πωλοῦσα τὰ κλαπέντα κοσμήματα θὰ ἐξοικονομεῖτο, ἐνῷ ἡ ἄλλη τῆς πρωτευούσης τὸ ἔκαμε ἀπὸ συνήθειαν, διότι τὸ ἀντίτιμον μιᾶς δαντέλλας δὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ πληρώσῃ τὰς ἀνάγκας της. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ κρίσις ἀνήκει εἰς ἐκείνους ποῦ θὰ κρίνουν τὰς πράξεις των καὶ θὰ τὰς δικάσουν.

Τὸ ζήτημα εἶνε, ἂν εἶνε εὔμορφον πρᾶγμα νὰ συλλαμβάνεται μία γυναῖκα ὡς κλέπτρια. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀποτελεῖ τὸ ἄκρον ἄωτον τοῦ ἀστείου, ἀλλὰ καὶ τῆς προσβολῆς ἐν γένει τοῦ «ὡραίου φύλου».

Κάποιος ποιητής, τοῦ ὁποίου δὲν ἐνθυμοῦμαι τὸ ὄνομα, ἔγραψε κάπου ὅτι ὅταν γράφῃ κανεὶς περὶ γυναικὸς ὀφείλει νὰ βυθίσῃ τὸν κάλαμον εἰς τὰ χρώματα τοῦ οὐρανίου τόξου καὶ ἀποξηράνῃ τὰ γραφέντα διὰ κόνεως τῶν πτερύγων τῆς χρυσαλλίδος.

Φαίνεται ὅμως ὅτι εἰς τὴν ἐποχὴν ποῦ ἔζη ὁ ἀφελὴς ἐκεῖνος ποιητὴς δὲν θὰ συνελαμβάνοντο γυναῖκες κλέπτουσαι, οὔτε γυναῖκες ὁπλοφοροῦσαι. Ἄλλως δὲν ἠμποροῦσε νὰ γράψῃ αὐτὸν τὸν ὕμνον. Καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἔζη σήμερα, θὰ ἔσπευδε νὰ ἀνακαλέσῃ ἐγκαίρως ὅ,τι ὑπὲρ τῆς γυναικὸς ἔγραψε, διότι θὰ ἐφοβεῖτο μήπως ἐκληφθῇ ὡς τρελλός, ἀφοῦ ὁ ὕμνος του θὰ ἦτο ἁπλούστατα ἐλεεινὴ παρῳδία.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ χειραφέτησις προχωρεῖ ἁλματωδῶς· ἀλλὰ θὰ εἶνε ἀμφίβολον ἂν ἡ τοιαύτη πρόοδος ἐμπνεύσῃ καὶ ἄλλον ποιητὴν νὰ βυθίσῃ τὴν γραφίδα εἰς τὰ οὐράνια χρώματα γιὰ νὰ γράψῃ περὶ γυναικός, ὅταν βλέπῃ αὐτὴν τὴν γυναῖκα νὰ βυθίζῃ τὰ χέρια της εἰς ἕνα τόπι δαντέλλας.

Ἐλίζα Δ. Κουτήφαρη

Οἱ χρηματισμοὶ οἱ παρὰ τὸ δίκαιον γιγνόμενοι δὲν ποιοῦσι πλοῦτον, ἀλλὰ κίνδυνον. ***Ἰσοκράτης***

ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΣΕΛΙΔΑ ΕΝΟΣ ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ

(Τῆς ἐξαδέλφης μου Ἀγ. Θ.)

Πρὶν μὲς στὴ γάστρα βγοῦνε
ἀνθοὶ καμαρωμένοι
μικρὰ μπουμπούκια σκάζουν,
μὰ δίχως μυρωδιά.

Κι' οἱ στῖχοί μου οἱ πρῶτοι
μπροστά, μπροστὰ γραμμένοι
μικρὰ μπουμπούκια μοιάζουν,
μὰ εἶν' ἀπ' τὴν καρδιά.

Ἀθῆναι
ΚΙΜΩΝ Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ βίος τοῦ φιλαργύρου ὁμοιάζει πρὸς δεῖπνον νεκροῦ, διότι, ἐνῷ ἔχει ὅλα, δὲν ἔχει ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ εὐφρανθῇ. ***Δημόκριτος***

Η ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΤΟΥΡΚΙΑ

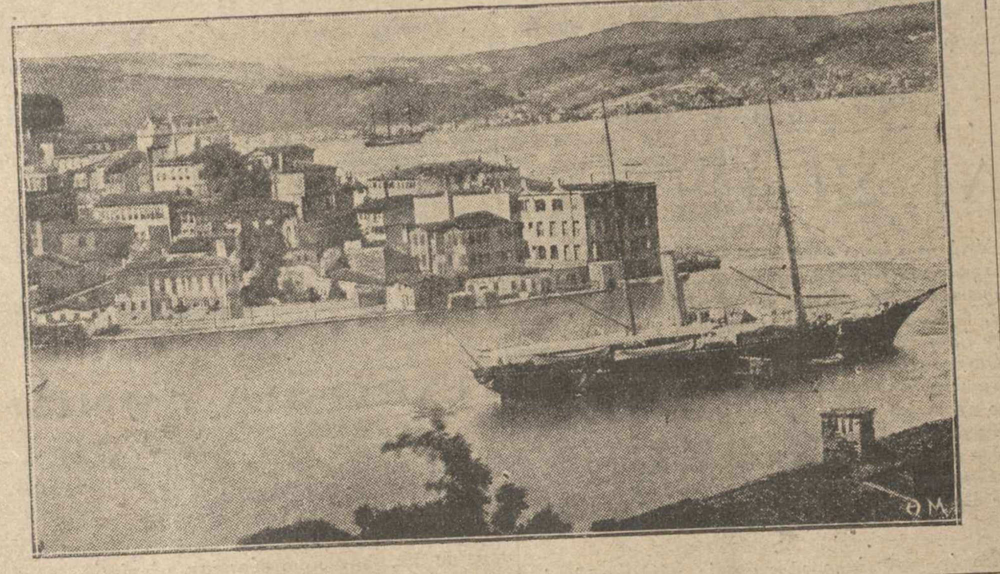
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ. — ΤΑ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

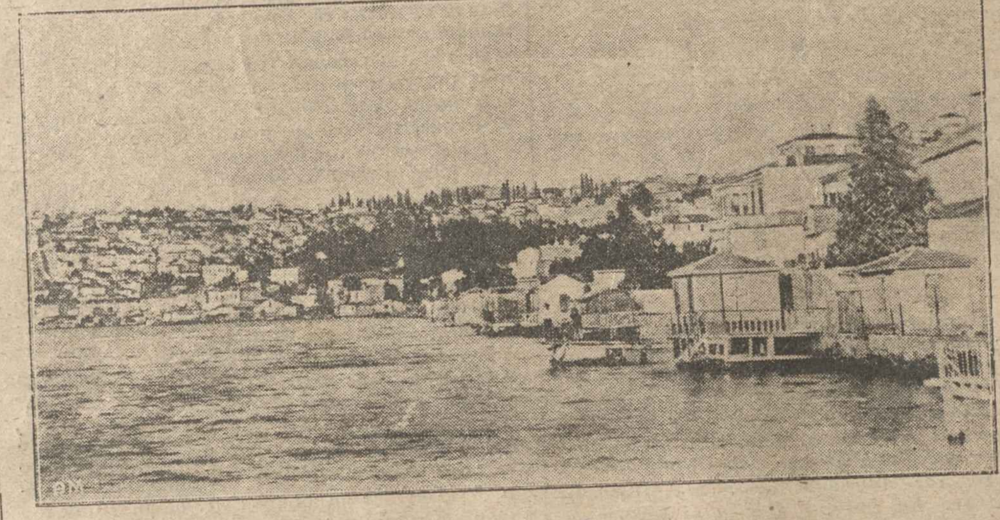
ΣΜΥΡΝΗ. — ΤΟ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΑΤΑΧ

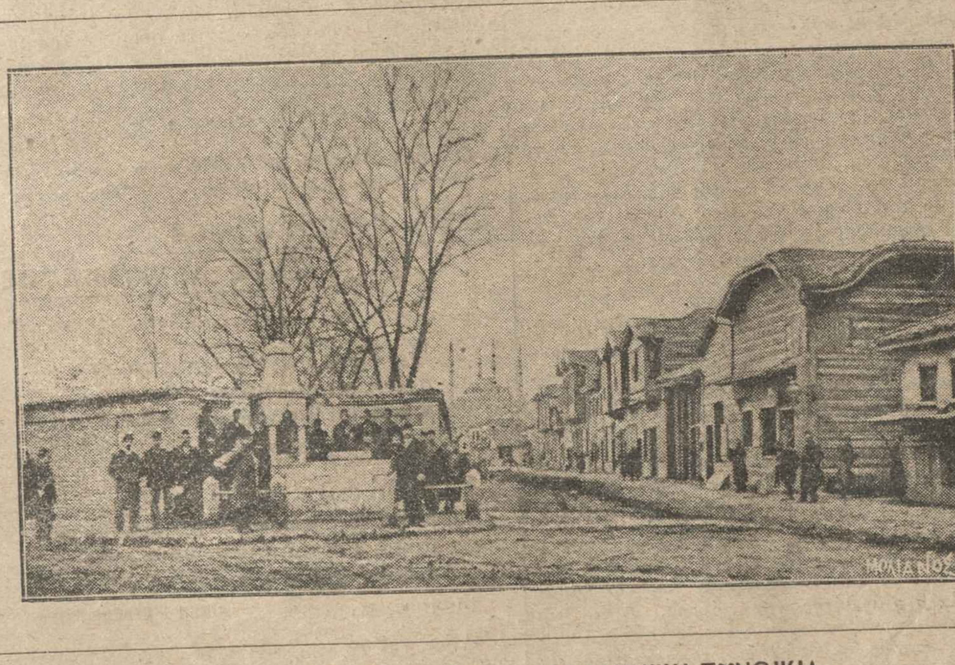
ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΙΣ. — Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΥΝΟΙΚΙΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ „ΡΟΔΩΝΑ“

ΤΟΥ ΠΕΡΣΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ **ΣΑΑΔΗ**

Τὸ ψεῦδος τὸ παρέχον κἄποιαν ὠφέλειαν εἶνε πολυτιμώτερον ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, ἡ ὁποία γεννᾷ ταραχάς.

◆

Ὁ μικρὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ νοήμων, ἀξίζει περισσότερον τοῦ μεγάλου, ἀλλὰ ἠλιθίου. Ὅσον διαφέρει κατὰ τὸ ἀνάστημα ὁ ἐλέφας τοῦ ἀμνοῦ, τοσοῦτον ὁ ἀμνὸς διαφέρει τοῦ ἐλέφαντος κατὰ τὴν ἀξίαν. Ὁ ἵππος τῆς Ἀραβίας εἶνε ἰσχνὸς, ἀλλ' ἀξίζει πολὺ περισσότερον ἀπὸ πάντα ὄνον.

◆

Ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος δὲν ὁμιλεῖ, καὶ ἡ ἀξία καὶ τὰ ἐλαττώματά του μένουν ἀπόκρυφα. Μὴ φαντασθῇς ὅτι τὰ δάση εἶνε κενά. Δυνατὸν νὰ καθεύδουν ἐντὸς αὐτῶν πάνθηρες.

◆

Δέκα πτωχοὶ κοιμοῦνται περιτετυλιγμένοι διὰ χονδροῦ σάγματος· δύο ὅμως βασιλεῖς δὲν εἰμποροῦν νὰ συζήσουν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν χώραν.

◆

Τὸ μόλις ἐρριζωμένον δένδρον εὐκόλως ἀνατρέπεται διὰ τῆς δυνάμεως ἑνὸς μόνον ἀνθρώπου· ἀλλ' ἂν ἀφήσῃς αὐτὸ νὰ ριζωθῇ βαθέως, δὲν θὰ τὸ ἀποσπάσῃς ἀπὸ τῆς ρίζης του οὐδὲ διὰ τεθρίππου ἁμάξης. Δυνατὸν νὰ σταματήσωμεν ρυάκιον διὰ μιᾶς σκαπάνης· ἀλλ' ὅταν τοῦτο πλημμυρήσῃ, ἀδύνατον νὰ τὸ διέλθωμεν καὶ ἐπὶ ἐλέφαντος.

◆

Ὦ σοφέ, διὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως ὁ ἄνθρωπος οὐδὲν γίνεται, ὅταν ἡ φύσις αὐτοῦ εἶνε πονηρά. Πῶς εἰμποροῦμεν νὰ κατασκευάσωμεν καλὸν ξῖφος διὰ σαθροῦ σιδήρου; Ἡ βροχὴ ζωογονεῖ καὶ ἀναπτύσσει λείρια εἰς τοὺς κήπους καὶ βρωμόχορτα εἰς τὰς ἀγόνους γαίας.

◆

Τὰ πλούτη συνίστανται εἰς τὴν ἀξίαν καὶ ὄχι εἰς τὸ ἀργύριον· τὸ μεγαλεῖον ἔγκειται εἰς τὴν διάνοιαν καὶ ὄχι εἰς τὴν ἡλικίαν.

◆

Τὸ εὐεργετεῖν τοὺς κακοὺς εἶνε τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ κακοποιεῖν τοὺς ἀγαθούς.

◆

Ὦ σοφέ, φοβοῦ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος σὲ φοβεῖται· ὁ ὄφις δάκνει τὸν πόδα τοῦ ποιμένος, διότι φοβεῖται μὴ οὗτος συντρίψῃ τὴν κεφαλήν του διὰ λίθου. Ἡ γαλῆ, ὅταν δὲν εἰμπορῇ νὰ παλαίσῃ ἐκ τοῦ συστάδην μὲ τὸν πάνθηρα, ἀποσπᾷ διὰ τῶν ὀνύχων της τοὺς ὀφθαλμούς του.

◆

Ὁ μὴ συγχωρῶν τοὺς καταπεσόντας ἂς φοβῆται μήπως πέσῃ καὶ ὁ ἴδιος καὶ δὲν εὑρεθῇ μία χεὶρ νὰ τὸν ἀνεγείρῃ.

◆

Τὸ ἀργύριον δὲν μένει εἰς τὴν χεῖρα τῶν γενναιοφρόνων, οὔτε ἡ ὑπομονὴ εἰς τὴν καρδίαν ἐραστοῦ, οὔτε τὸ ὕδωρ ἐντὸς κοσκίνου.

*[Μετάφρασις **Γ. Πολυχρονιάδου**]*

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΤΟ ΝΕΪ*

Στ' ἀκρογιαλιοῦ τὴν ἄκρη χωριστά,
Ἐκεῖ ποῦ σβοῦν τὰ τούρκικα σοκάκια,
Μακρυὰ ἀπ' τὰ χαρέμια τὰ κλειστά,
Κάνουνε κέφι νειόβγαλτα τουρκάκια.

◆

Παιδάκι, ἀγγελοκάμωτο βαστᾷ
Γεμάτ' ἀπὸ μαστίχα καραφάκια,
Κι' ἕνας σιμὰ Δερβίσης, μὲ σβυστὰ
Τὰ μάτια του, γλεντᾷ μὲ τραγουδάκια.

◆

Καὶ κολλητὸ στὸ στόμα του τὸ *νέϊ*
πότε στενάζει, πότε πικροκλαίει . . .
Κι' ἐνῷ καθένας γύρω του σιωπᾷ,

◆

Ἐκεῖνος κοιμισμένος στὰ ὄνειρά του
ξεσχίζει σὲ τραγούδια τὴν καρδιά του
—ὄχι γι' αὐτοὺς—γιὰ 'Κείνη π' ἀγαπᾷ . . .

Σμύρνη. ***Μιχ. Ἀργυρόπουλος***

---

* Ὁ παθητικὸς αὐλὸς τῶν Δερβισσῶν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

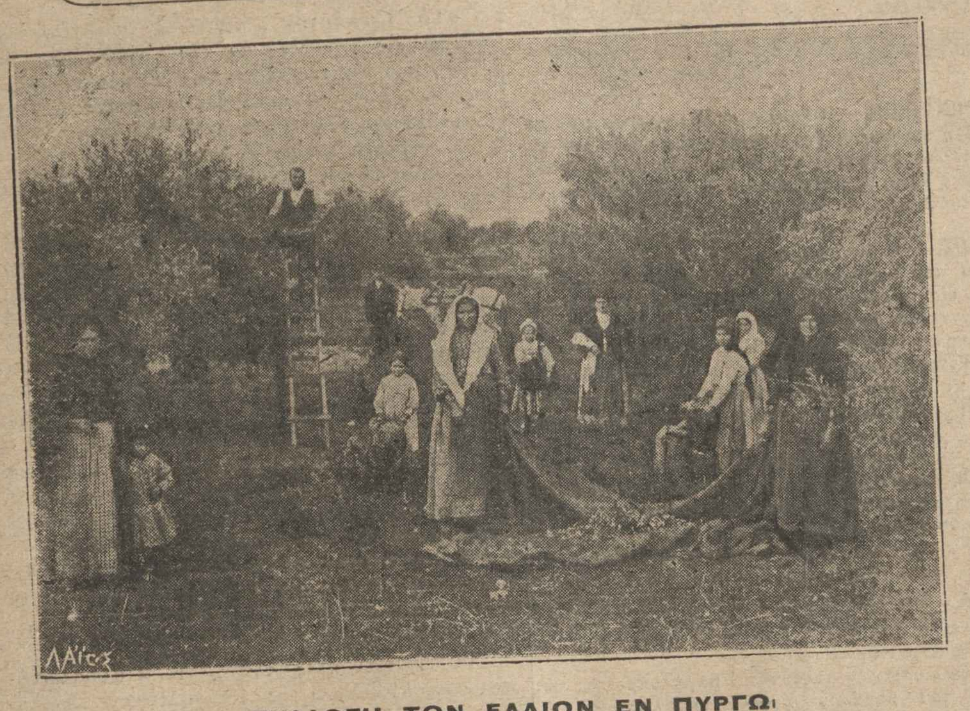
Η ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΕΛΑΙΩΝ ΕΝ ΠΥΡΓΩ

(Φωτογραφία τοῦ κ. Δαλιάννη, σταλεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Δημακοπούλου)

ΤΟ ΑΛΩΝΙΣΜΑ

[Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Τάκη Πετρίδου]

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΣΠ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διερμηνεὺς

ἐξ Ἀραγοζαίνης (Αἰγίου), ἐπιτυχὼν εἰς τὸ 3ον Δημοψήφισμα ἐν Sheridan Wyo τῆς Ἀμερικῆς.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΗΣΙΑ

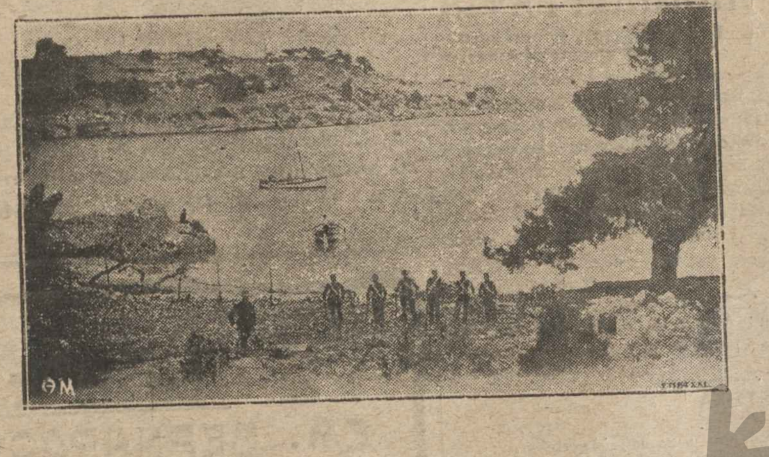
ΣΠΕΤΣΑΙ. — ΤΑ ΛΑΖΑΡΕΤΑ

Η "ΕΛΛΑΣ,, ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

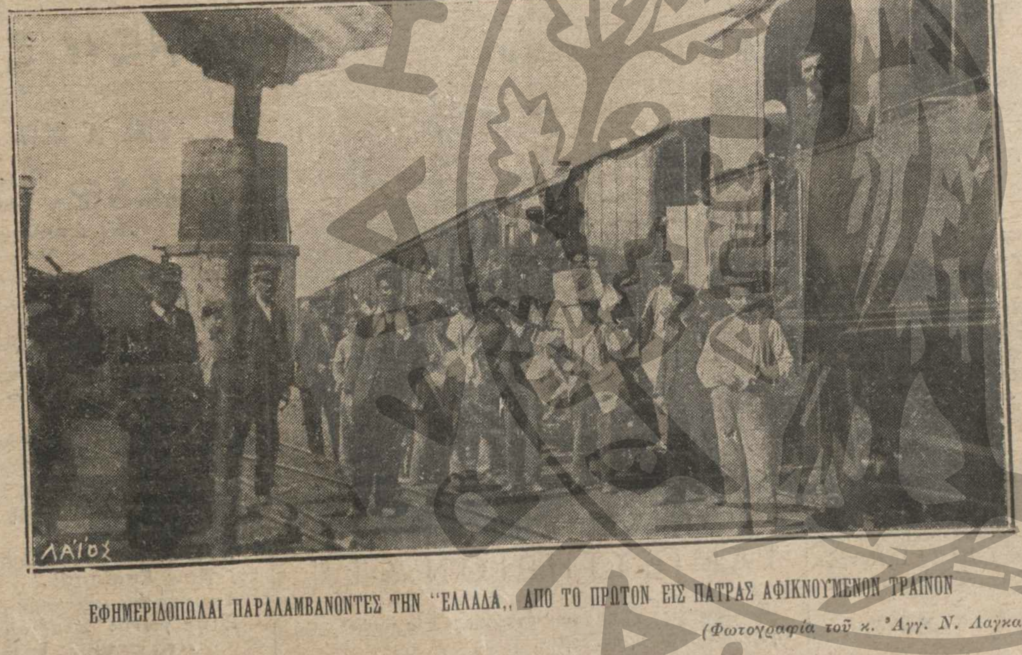
ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΩΛΑΙ ΠΑΡΑΛΑΜΒΑΝΟΝΤΕΣ ΤΗΝ "ΕΛΛΑΔΑ,, ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΙΣ ΠΑΤΡΑΣ ΑΦΙΚΝΟΥΜΕΝΟΝ ΤΡΑΙΝΟΝ

(Φωτογραφία τοῦ κ. Ἀγγ. Ν. Λαγκαδᾶ)

—Ὁ πλοῦτος εἶνε τῆς κακίας καὶ ὄχι τῆς καλοκαγαθίας ὑπηρέτης, διότι παρασκευάζει ἐξουσίαν εἰς τὴν ῥαθυμίαν καὶ προτρέπει τοὺς νέους εἰς τὰς ἡδονάς. **Ἰσοκράτης**

◆

Οὔτε συμπόσιον ἄνευ ὁμιλίας, οὔτε πλοῦτος ἄνευ ἀρετῆς παρέχει εὐχαρίστησιν. **Κλεόβουλος**

◆

Ὁ ἀπὸ κακῆς ἀρετῆς πλοῦτος καθιστᾷ ἐπιφανέστερον τὸ ὄνειδος.

Δημόκριτος

◆

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶνε πτωχὸς κατὰ τὰς ἐπιθυμίας, εἶνε πράγματι πλούσιος. **Κλεάνθης**

◆

Ἀπόλαυε μὲν τῶν παρόντων ἀγαθῶν ὡς θνητὸς, ἐπιμελοῦ δ' αὐτῶν ὡς ἀθάνατος.

Ἰσοκράτης

◆

Ὁ πλοῦτος κάμνει τὸν ἄνθρωπον τρυφηλόν, καὶ ἡ πενία, μὲ τὰς λύπας της ἀναίσχυντον. **Πλάτων**

◆

Χρυσός! Χωρὶς αὐτὸν ὅλα τὰ πράγματα εἶνε ἀγωνία, καὶ μάλιστα ἡ ἀρετὴ δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίαν ἄνευ αὐτοῦ.

Βολταῖρος

◆

Δὲν ὑπάρχει ἄσωτος τοσοῦτον ἀκράτητος, ὅσον ὁ φιλάργυρος, ὅταν ἀφηνιάσῃ. **Βίκτωρ Οὑγγὼ**

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

ΑΡΤΑ.—Ἐπεσκέφθησαν τὴν πόλιν μας ἕνδεκα Γάλλοι περιηγηταί, τοὺς ὁποίους ἐδεξιώθη ὁ ἐνταῦθα προξενικὸς πράκτωρ τῆς Γαλ. Δημοκρατίας κ. Ἀναστ. Ρίζος. Οἱ ξένοι ἐπεσκέφθησαν, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ κ. Ρίζου, τὰς ἀρχαιότητας τῆς πόλεως, ἔμειναν δὲ κατενθουσιασμένοι ἐκ τῆς μεσαιωνικῆς τέχνης τοῦ ναοῦ τῆς Παρηγορητρίας.

Νικόλαος Λάζος

*

ΚΑΡΒΑΣΑΡΑΣ.— Τὸ Δημ. Συμβούλιον συνῆλθε πρὸ ἡμερῶν καὶ ἀπεφάσισε νὰ μετονομασθῇ ἡ πόλις μας «Ἀμφιλοχία». Ἀναμένεται ἤδη ἡ ἔκδοσις τοῦ σχετικοῦ Β. Διατάγματος.

«Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον»

*

ΛΑΡΙΣΣΑ. Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν 27 Ἰουλίου πολλοὶ ἐκ τῶν συμπολιτῶν μας ἐξέδραμον δι' ἁμαξῶν, ποδηλάτων καὶ ἵππων εἰς Τσαρίτσανην καὶ Ἐλασσῶνα, ὅπως χαιρετίσωσι τοὺς ἐκεῖ Ὀθωμανοὺς διὰ τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ Συντάγματος.

— Ἀφιχθεὶς εἰς τὴν πόλιν μας ὁ καλιτέχνης μανδολινιστὴς καὶ μελῳδὸς δημῳδῶν ᾀσμάτων κ. Νῖνος Δ. Πετρόπουλος θὰ δώσῃ προσεχῶς καλλιτεχνικὴν συναυλίαν ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς μας ἀμύνης εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ κ. Ματρόζου.

— Ὑψηλὸς προστάτης τῶν μεγάλων ἱπποδρομιῶν τῆς πόλεώς μας εἶνε ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος. Μέλη δὲ τῆς Διοργανωτικῆς ἐπιτροπῆς οἱ κ. κ. Ἀχ. Ἀστεριάδης, δήμαρχος, Ν. Φίλιος, πρόεδρος Δημ. Συμβουλίου, Γ. Παπασταθόπουλος, Χ. Λογιωτάτου, Κ. Χαρίτου, Ἀλ. Θωμᾶς, Γ. Σακελλαρίδης, Κ. Γρυπάρης, Θ. Θεοδώρου, Κ. Κρίτσας. Π. Θαλασσινός, ἐφέτης, Χ. Τούκης, Β. Βασιλειάδης, Γ. Βαλέττας, Στέφ. Ἀναστασιάδης, Χασὴπ Βέης, Β. Μουλούλης, Β. Ζησιάδης, Μ. Τσόγκας. Πάντες οὗτοι, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀνέλαβον τὰ καθήκοντά των, ἐργάζονται μετὰ μεγάλης δραστηριότητος πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς τῶν Ἀγώνων ἐπιτυχίας.

Ἱπποκράτης Φ. Κουτσίνας

*

ΥΔΡΑ.— Λαμπρῶς διεξήχθη ἡ πανήγυρις τῆς μονῆς τῆς Ἁγίας Εὐπραξίας τοῦ Δοκοῦ. Ἀπὸ τῆς παραμονῆς ἤρξατο συρρέον τὸ πλῆθος τῶν προσκυνητῶν. Ὁ μικρὸς ναΐσκος τῆς μονῆς ἦτο μεγαλοπρεπῶς διεσκευασμένος τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν καλογραιῶν καὶ τοῦ πλείστου τῶν προσελθόντων προσκυνητῶν. Τῆς ὁλονυκτίας μετέσχε τὸ προσωπικὸν τῆς πλησίον μονῆς τῶν καλογήρων, τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ, τῇ προθυμίᾳ τοῦ ἡγουμένου πατρὸς Γερμανοῦ. Τὴν ἐπαύριον, μετὰ τὴν λειτουργίαν, οἱ προσκυνηταὶ ἐξεχύθησαν εἰς τοὺς πέριξ τῆς Μονῆς πευκῶνας, ἔφαγον καθ' ὁμάδας καὶ ηὐθύμησαν.

Ναυτόπουλο τῆς Ὕδρας

*

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ.—Πολλαὶ οἰκογένειαι ἐξ Ἀθηνῶν παραθερίζουσιν ἐνταῦθα. Ἕνα κομμάτι τοῦ Φαλήρου σας ἐδραπέτευσε φαίνεται καὶ ἐγκατεστάθη ἐδῶ. Ὁ τρυγητὸς τῆς σταφίδος ἤρχισεν.

Δημ. Παπουτσόπουλος

*

ΝΑΥΠΛΙΟΝ. — Λίαν προσεχῶς θέλει δοθῇ εἰς τὸ θερινὸν θέατρον παράστασις ὑπὸ νέων τῆς πόλεως μας. Αἱ εἰσπράξεις ταύτης θὰ δωθῶσι πρὸς ἀποπεράτωσιν τῆς ἐκκλησίας «Ἅγ. Ἰωάννης» τοῦ Συλλόγου τῶν Κουρέων.

«Κρεσφόντης»

*

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ. — Μεγαλοπρεπῶς ἑωρτάσθη ἐν Λακύθρᾳ ἡ πανήγυρις τῆς Κοιμήσεως τῆς Ἁγίας Ἄννης. Ἡ μουσικὴ τοῦ Ληξουρίου, ἐπαιάνισε μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας. Διὰ τὴν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν τῆς ἑορτῆς συγχαίρομεν τοὺς νέους ἐπιτρόπους κ. κ. Ρήγαν Μαρκόπουλον, Γεράσιμον Μαρκόπουλον, Γερ. Μαραβίλιαν καὶ Μουσταφᾶν.

«Νιο—Ζηλανδὶς»

*

ΤΡΙΠΟΛΙΣ.—Ἀφίκετο κατ' αὐτὰς ὁ Ἑλληνικὸς δραματικὸς θίασος τοῦ κ. Βεάκη, ὅστις θὰ δώσῃ σειρὰν παραστάσεων ἐν τῷ καφφενείῳ ἡ «Τέρψις Θέρους».—Ἔν τινι ποταμῷ τοῦ Σικάγου ἐπνίγη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὁ συμπολίτης μας Ἠλίας Ι. Πετρόπουλος.—Ἡ οἰνοπαραγωγὴ προμηνύεται ἀρίστη καὶ μεγίστη.

«Σαντᾶς».

ΞΗΡΟΧΩΡΙΟΝ.—Ὁλόκληρος ἡ κοινωνία μας τεθλιμμένη συνώδευσε τὴν κηδείαν τῆς μόλις 19ετοῦς προσφιλοῦς θυγατρὸς τοῦ κ. Κ. Γιαννακίνα Μαρίκας, ἥτις ἐκάη προσπαθοῦσα ν' ἀνάψῃ ἄνθρακας δι' οἰνοπνεύματος.

Εὐαγ. Σ. Κατσίκας.

ΒΟΛΟΣ.—Οἱ ἀθληταὶ μετὰ τῶν μελῶν τοῦ συμβουλίου τοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου μετέβησαν ἐν σώματι εἰς τὸ νεκροταφεῖον καὶ κατέθεσαν στέφανον δάφνης ἐπὶ τῆς σοροῦ τοῦ μεγατίμου εὐεργέτου καὶ ἐπιτίμου προέδρου τοῦ Γ. Σ. Β. Ἰωάννου Καρτάλη. Τὸν στέφανον κατέθεσεν ὁ ἔφορος τοῦ συλλόγου κ. Γ. Οἰκονόμου, συνοδεύσας τὴν κατάθεσιν δι' ὀλίγων μὲν ἀλλὰ συγκινητικωτάτων λέξεων.

Μετὰ τὰς ἐπιμνημοσύνους ᾠδὰς ὁ φωτογράφος κ. Ραφανίδης ἐφωτογράφησε τὸν περιστοιχούμενον ὑπὸ τῶν ἀθλητῶν καὶ μελῶν τοῦ συμβουλίου τάφον τοῦ ἀειμνήστου Ι. Καρτάλη.

Ἱπποκρ. Ν. Βόνας.

*

ΛΑΜΙΑ.—Ἡ φιλαρμονικὴ τῆς πόλεώς μας διελύθη ἐλλείψει χρημάτων. Καὶ τοῦτο πρὸς μεγάλην λύπην τῆς ἀριστοκρατίας μας.

Σήμερον Κυριακὴν τελοῦνται μεγαλοπρεπῶς τὰ ἐγκαίνια τοῦ μεγάλου Ζυθοζαχαροπλαστείου ἡ «Ἥβη» τοῦ κ. Γ. Εὐθυμίου ἐν τῇ νεοδμήτῳ οἰκοδομῇ τοῦ κ. Χρ. Χατζηχρήστου.

Μυρμηδών.

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

(25 ΛΕΠΤΑ Ο ΣΤΙΧΟΣ)

Εἰς τὴν στήλην ταύτην δύναται ἕκαστος νὰ καταχωρῇ ἐρωτήματα, ἀπαντήσεις, ποιήματα προσωπικά, ἄλλα δημοσιεύματα καὶ ἐν γένει ὅ,τι θέλει ν' ἀπευθύνῃ πρὸς ἄλλους ἀναγνώστας, ἐσωκλείων εἰς τὰ δημοσιεύματά του τὸ ἀνωτέρω ἀντίτιμον. Τὰ στελλόμενα ὑποβάλλονται εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ φύλλου, ὡς ἐπίσης καὶ τὰ ψευδώνυμα.

Ἀνταλλάσσω δελτάρια, Ange Antippa R. P. 573. διὰ Δδα Λεμονίτσαν Ἀντύπα.
Καΐρον

Γιοῦλι. Εὐφυέστεροι: Α. Κανελ. Λ. Μπετώρ. Φ. Καγιάρα, Π. Παπακ.
Πύργος ΦΡΥΝΗ

ΔΙΔΑ ΛΙΛΙΚΑΝ ΜΠΕΤΣΙΚΑ

Κόρη γλυκειά, ἡ Μοῦσά σου μαγεύει, ἠλεκτρίζει,
τὴν τῆς καρδιᾶς σου εὐγένειαν ἐκείνη καθρεφτίζει.
Πύργος, 28 Ἰουλίου 1908. Α. Γκ.

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν «Ἀρτανιὰν» Poste-Restante,
Ἡράκλειον Κρήτης

Ἀνταλλάσσω Cartes-Postales, ἰδίως καλλονάς.
Κύμη ΚΑΛΟΣ ΦΙΛΟΣ

ΤΟ ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΜΑ

Ἀπ' τὸ βουνὸ ὁ ἥλιος πάει νὰ σβύσῃ
καὶ ρόδα μέσ' τὴ θάλασσα σκορπᾷ,
τοῦ οὐρανοῦ τὴν ὄψι θὲ ν' ἀφήσῃ
μὲ μιὰ χρυσὴ ἐλπίδα μυστικιά.
Μὲ χαμόγελοιο ἁπλώνει στὴν κορφοῦλα
μιά του ἀχτίδα καὶ χρυσώνει τὸ βουνὸ
καὶ μαγεμένη φεύγει ἡ βοσκοποῦλα
τραβῶντας τὸ κοπάδι στὸ χωριό.
Κι' ἀπ' τὴ ραχοῦλα κείνη, ἀπὸ πέρα,
βοσκόπουλο μ' ὁλόξανθα μαλλιὰ
προβάλλει καὶ κτυπῶντας τὴ φλογέρα
στὴ βοσκοποῦλα ρίχνει μιὰ ματιά.
Ἀπ' τὸ βουνὸ τοῦ ἥλιου ἡ κάθ' ἀχτίδα
σβύνει, κ' ἁπλώνεται γλυκειὰ βραδυά·
σβύνει καὶ τοῦ βοσκοῦ ἡ κάθ' ἐλπίδα
κ' ἡ βοσκοποῦλα φεύγει μακρυά.

Μεσολόγγιον. Α. NAPCISSE

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 4¼ %

Καταθέσεις χρημάτων ἐντόκως. Εἰς πρώτην ζήτησιν καὶ ἐπὶ προθεσσμίᾳ.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Τὸ Ἐμπόριον», περιοδικὸν μηνιαῖον ἀποβλέπον εἰς τὴν διάδοσιν τῆς Ἐπιστήμης τοῦ Ἐμπορίου ἀνὰ τὰς τάξεις τῶν Ἐμπόρων, Ἐμποροϋπαλλήλων, Τραπεζιτικῶν, Λογιστῶν καὶ Σπουδαστῶν τῶν Ἐμπορικῶν Σχολῶν.

Συνδρομὴ ἐτησία προπληρωτέα Δρ. 5.

Ἐκδότης: Κ. Παναγιωτόπουλος, Διευθυντὴς τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς Πειραιῶς.

«Ἐγκυκλοπαιδεία Ἐμπορικῆς Μορφώσεως». Νέον διδακτικὸν Ἐμπορικὸν σύγγραμμα περιέχον: Ἐμποριολογίαν, Λογιστικήν, Ἐμπορικὴν Ἀριθμητικήν, Πρακτικὰς Ἀσκήσεις καὶ Ἐμπορικὴν Ἐπιστολογραφίαν Ἑλληνιστὶ καὶ Γαλλιστὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀναλυτικοῦ προγράμματος τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς Πειραιῶς, συντεταγμένον ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ αὐτῆς κ. Κ. Παναγιωτοπούλου.

Τιμᾶται Δρ. 10 [ἐξωτερικὸν Φρ. χρ. 10] καὶ πέμπεται ἐπὶ συστάσει ὑπὸ τοῦ Συγγραφέως. [Ἀμφότερα εὑρίσκονται ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ τῆς «Ἑστίας», ὁδὸς Σταδίου, 44].

«Κανονισμὸς καὶ Πρόγραμμα» τῶν μαθημάτων τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς Πειραιῶς διὰ τὸ νέον σχολικὸν ἔτος 1908—1909. [Ἔτος 5ον]. Πέμπεται δωρεάν.

Ἀπευθυντέον πρὸς τὸν κ. Κ. Παναγιωτόπουλον, ὁδὸς Σωτείρας, 18.—[Μέγαρον Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Πειραιῶς].

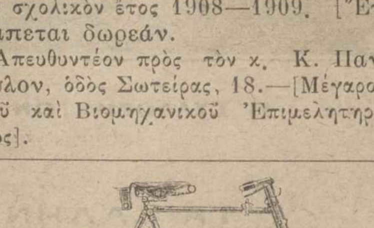

Ὅ,τι δήποτε ζητήσετε διὰ τὰ ποδήλατα καὶ αὐτοκίνητά σας θὰ τὸ εὕρητε μόνον εἰς τὸ κατάστημα ποδηλάτων κ. **Βήχου.**
Ἀριθ. 3. Περίβολος Βουλῆς
Ἀριθ. Τηλεφώνου 590.

ΕΠΙΠΛΑ
ΚΡΕΒΒΑΤΙΑ ΑΓΓΛΙΚΑ
ΕΜ. ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ
ΑΙΟΛΟΥ 128
(Ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου μεταφέρεται εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου καὶ Εὐριπίδου, ἀριθ. 108).

ΤΟ
NEW ENCLAND
ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ
ΤΩΝ
ΑΔΕΛΦ. ΖΑΒΟΡΙΤΟΥ
59 Σταδίου 59 (Χαυτεῖα)

Τὸ «New Encland» θὰ ἐνθουσιάσῃ, θὰ μαγεύσῃ τοὺς Ἀθηναίους μὲ τὴν νέαν του ἀνακαίνισιν καὶ ζωήν.

Τὸ «New Encland» θὰ ὑπερτερήσῃ ὅλων τῶν λοιπῶν καταστημάτων εἰς τὸ εἶδός του.

Τὸ «New Encland» θὰ προκαλέσῃ γενικὰς συμπαθείας.

Οἱ Διευθυνταὶ τοῦ «New Encland» κ. κ. *Ἡρακλῆς καὶ Δημήτριος Ζαβορῖται*, παρακολουθήσαντες ἐπὶ πενταετίαν τὰς προόδους τῆς τέχνης των ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ, τὰς μεταφέρουν σήμερον εἰς τὰς Ἀθήνας.

Προσκαλοῦνται οἱ Ἀθηναῖοι ὅπως ἐπισκεφθῶσι τὸ «New Encland».

Διαρκὴς παρακαταθήκη ὅλων τῶν προϊόντων του.
Στὴν γωνία Σταδίου καὶ Αἰόλου εἶνε τὸ
"NEW ENCLAND,,

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

„ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ"

III.

ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ....

Ἕνα ὁλόγιομο καὶ θλιβερὸ φεγγάρι λιπόθυμο φωτίζει ἀπόψε τὴν ἤρεμη θάλασσα τοῦ Φαλήρου. Κάτω στὴν ἀμμουδιὰ τὸ κῦμα φιλάει ὁλοένα τὰ κοχύλια ποῦ λάμπουνε στὲς ἀσημένιες ἀκτῖνες τοῦ φεγγαριοῦ.

*

Μία βάρκα πλέει μέσα στὴ θάλασσα κατάμονη σὰν ξωτικιά. Τὰ κύματα τὴν νανουρίζουνε μὲ τ' ὁλόγλυκό τους τραγοῦδι, κι' αὐτὴ σιγαλὰ ἀποκοιμᾶται μεθυσμένη ἀπὸ τὴν ἡδυπάθεια τοῦ φεγγαριοῦ.

*

Μέσα στὴν ἀχνάδα ποῦ τοὺς τριγυρίζει ὀνειρεύονται ἡ Καστέλλα καὶ ὁ Ὑμηττός. Ὀνειρεύονται πνιγμένοι μέσα σὲ μιὰ μεγάλη θάλασσα ἀπὸ φεγγαρίσιο φῶς. Τὰ ἄσπρα σπίτια τὰ χτισμένα στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου προβάλλουνε τὲς σιλουέττες τους στὸ βαθυκύανο οὐρανό. Καὶ μοιάζουνε, 'κεῖ ψηλά, σὰν παληὰ ἐρειπωμένα κάστρα τοῦ μεσαιῶνος ποῦ μόνον τὸ φεγγάρι σέρνεται γύρω τους σήμερα.

Ἕνα καράβι στὸν ὅρμο τοῦ Φαλήρου ἀραγμένο εἶνε κι' αὐτὸ λουσμένο μέσ' τὸ φῶς. Μιὰ θαμπάδα τὸ περιβάλλει καὶ τοῦ δίνει φανταστικὲς διαστάσεις καὶ κάποιο ὕφος μυστηρίου...

*

Μὲ μεθάει τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ....

Λησμονῶ ποῦ βρίσκομαι, γιατὶ τὸ μυαλό μου ἐγέμισε μὲ παληὲς διηγήσεις τῶν περασμένων χρόνων, κι' ἕνα σωρὸ ἐνθύμησες ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ Wagner πέρνουν ζωὴ στὴ φαντασία μου καὶ βλέπω μπροστά μου τὸ «στοιχιωμένο καράβι», ποῦ πένθιμα πλέει στὴν φεγγαρολουσμένη θάλασσα.

*

Τὸ Παληὸ Φάληρο φαίνεται ἐκεῖ μακρυὰ σὰν μιὰ ἀτέλειωτη μαύρη γραμμὴ ἁπλωμένη μέσ' τὴ θάλασσα· ποῦ χαλάει τὴν ἁρμονία τοῦ λευκοῦ φωτός.

Τὴ γαλήνη τῆς σεληνοφώτιστης αὐτῆς νύχτας διακόπτουν πότε πότε κύματα τραγουδιῶν ἀπὸ τὴν ταραντέλλα καὶ ρυθμικὰ χτυπήματα τοῦ ντεφιοῦ.

*

Μὲ μεθάει καὶ μ' ἀποκοιμίζει τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ... Μπροστά μου μαῦρες σκιὲς περνᾶνε μὲ ξέπλεκα ξανθὰ μαλλιά... Λησμονημένες ρήγισσες ποῦ ἀργοπερπατοῦνε ζητῶντας κάποιον ν' αὕρουνε κάτω ἀπὸ τὸ χλωμὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Καὶ τὰ ξανθά τους μαλλιὰ κυματίζουνε σὰν χρυσὸ μετάξι, κι' ἀνάμεσά τους ἡ σελήνη ἀργοδιαβαίνει... Ἡ ψυχές τους βουβὲς μὲ τριγυρίζουνε καὶ τὰ κρύα τους φιλήματα μὲ θανατώνουνε.

*

Ἀπόψε τὸ φεγγάρι πένθιμα πλανιέται ἐπάνω στὴ θάλασσα· καὶ τὸ ἀσημένιο φῶς του ἀγάλια ἀγάλια σταλάζει στὴς πονεμένες καρδιὲς τὴ θλίψη καὶ τὲς βυθίζει στὸ ἀτέλειωτο πέλαγος τῶν ὀνείρων...

Φάληρο. **ΤΡΙΚ**

ΑΝΕΠΙΓΡΑΦΟΝ

Τὴν ὥρα ποῦ σ' ἀγκάλιαζα παράφορα
Καὶ σ' ἐφιλοῦσα δυνατὰ στὸ στόμα,
Ἀνέβηκε ἡ ψυχή μου ὡς τὰ χείλη μου,
Ἐπέρασε καὶ τὰ δικά σου ἀκόμα.

*

Καὶ βιαστικὴ κατέβηκε στὰ στήθια σου
Νὰ δῇ ἂν εἶχες φλόγα στὴν καρδιά σου,
Ν' ἀκούσῃ ἂν εἴχανε κρυφὸν ἀντίπαλο
Καὶ μέσα ἐκεῖ τ' ἀναστενάγματά σου.

*

Καὶ ἀπὸ τότε ἔμεινα χωρὶς ψυχή...
Στὴν ἄβυσσο κατέβηκε! Στὸν Ἅδη!
Κι' ἐχάθηκε δίχως ν' ἀκούσῃ τίποτε!
Δίχως νὰ βρῇ οὔτε καρδιᾶς σημάδι!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΙΑΝΕΛΛΟΣ ΘΕΟΧΑΡΙΔΗΣ

ΔΙΧΩΣ ΡΥΘΜΟ

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΙΩΠΗΝ

Γλυκειά, ἔλα μαζί μου...

Θὰ πᾶμε ἐκεῖ ποῦ δὲν εἶνε φῶς.

Μέσα εἰς τὴν αἰωνίαν σιγὴν τῶν ὑγρῶν σπηλαίων, ὅπου ζοῦν οἱ σταλακτῖται.

Θὰ πᾶμε ἐκεῖ, ὅπου δὲν βεβηλώνει τὴν ἱερὰν Σιωπὴν κανεὶς ἦχος.

Ἐκεῖ τὰ πάντα εἶνε παρθένα, τα πάντα εἶνε ὄνειρα.

Εἰς τὴν βουβὴν ἠρεμίαν τῶν ἀπεράντων κοιμητηρίων, ὅπου παραστέκουν—ἱερεῖς τῆς ἐρημίας—τὰ πολλὰ κυπαρίσσια. Μέσα εἰς τὰ θλιμμένα μαῦρα κλώνια των τίποτα δὲν ταράζει τὸν ὕπνο τῶν νυχτερίδων.

Γλυκειά, ἔλα μαζί μου... Ὅμοια μὲ τὰ γύρω θὰ εἶνε καὶ ἡ ἀγάπη μας.

Βαθειά, σιωπηλή!

Ἐκεῖ πέρα τὰ πάντα θὰ περνοῦν ἀπ' ἐμπρός μας σὰν ἕνα γοργὸ πλάνο ὄνειρο.

Καθε τί ποῦ γεννᾷ ἦχον εἶνε βάρβαρο.

Μόνον ἡ γόησσα σιγὴ θὰ ἔχῃ τὴ δύναμι νὰ μᾶς μεθᾷ μὲ τὸ ἄϋλον νέκταρ της καὶ νὰ θρέφῃ τὰ γλυκά, σιωπηλὰ ὀνείρατά μας καὶ τῆς νοσταλγίες μας. Ἔλα, χλωμὴ μὲ τὰ θεῖα μεγάλα κατάμαυρα μάτια, νὰ ἐξαγνίσωμε τῆς καρδοῦλές μας μακρυὰ ἀπὸ τὴν πολύκροτη, τὴν βάρβαρη κίνησι τῆς χυδαίας ζωῆς.

Ἐκεῖ τὰ πάντα εἶνε λευκά...

Ἐκεῖ πλανῶνται ἁπαλά, σιωπηλὰ ὀνείρων ὀπτασίες, σκιαὶ λευκαὶ μέσα εἰς λευκὸν αἰθέριον σκότος.

Ἔλα νὰ περάσωμε τῆς μοιραῖες ἡμέρες μας—στιγμιαῖα φτερουγίσματα μέσα εἰς τὴν μεγάλην Αἰωνιότητα—ἀγκαλιασμένοι σφιχτά, σιωπηλά...

Ἐλαφροί, διαφανεῖς, ἔλα νὰ πετάξωμεν ἐκεῖ ποῦ δὲν εἶνε φῶς, ἐκεῖ ποῦ τίποτε δὲν κινεῖται.

Μέσα εἰς τὸν αἰώνιον ὕπνο τῶν σπηλαίων, ποῦ ποτὲ δὲν τὸν ἐμίαναν ἡ ἀκτῖνες.

Μέσα στὴ βαθειὰ σιωπὴ τῶν παρθένων δασῶν, ὅταν οἱ ἱερόσυλοι ἄνεμοι εἶνε μακράν, ὅταν κανένα φύλλο δὲν κινεῖται.

Ἐπάνω ἀπὸ τὰ νερὰ τῆς λίμνης, ποῦ κοιμοῦνται ἥσυχα — τῆς σιωπηλὲς συννεφιασμένες νύχτες τοῦ Φθινοπώρου—καὶ ἔχουν γύρω φύλακες βουβοὺς τοῦ ἐλαφροῦ ὕπνου των τὰ γιγάντια προαιώνια δένδρα ποῦ τὰ γυμνὰ κλαδιά των ἀγγίζουν τὰ μεγάλα κατάμαυρα σύννεφα ποῦ ταξειδεύουν, σιωπηλά.

Γλυκειά, ἔλα μαζί μου, ἀγκαλιασμένοι σφιχτά, σμιγμένοι σ' ἕνα ἡδονικό, ἀπέραντο, σιωπηλὸ φιλί, νὰ πᾶμε ἐκεῖ ποῦ δὲν εἶνε φῶς, ἐκεῖ ποῦ τίποτε δὲν κινεῖται...

Πειραιεύς, 1907 ΑΘΑΝ. ΜΙΧΑΣ

ΑΠΟ ΤΕΣ "ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΝΟΤΕΣ,,

ΠΡΩΤΟ ΦΙΛΙ

Γελάστηκα καὶ τὦπα
σὲ μιὰ τριανταφυλλίτσα μαραμένη
πῶς σ' ἔχω, ὦ λατρευτή μου, φιλημένη.
Γελάστηκα καὶ τὦπα μιὰ στιγμή,
καὶ ἄλλη ὄψι ἐπῆρε τὴν αὐγὴ
καὶ ὑψώθηκε στὰ ρόδα φορτωμένη...!

*

Γελάστηκα καὶ τὦπα
στὸ ἄχαρο πουλί, τὸ σκλαβωμένο
ποῦ ἐπέθαινε βωβὸ κι' ἀρρωστημένο.
Γελάστηκα καὶ τὦπα μιὰ βραδυά...
καὶ ὄψι ἄλλη ἐπῆρε καὶ λαλιὰ
καὶ ἄρχισε τραγοῦδι εὐτυχισμένο...

*

Καὶ τὦμαθε ὁ ἀετὸς ἀπ' τὸ πουλὶ
καὶ τὦφερε ἀπόμακρ' ἀπ' τὴ γῆ
διαλαλητὴς πετῶντας στὰ αἰθέρια,
καὶ τὦπε στὸ φεγγάρι καὶ στἀστέρια...
κι' ἁπλώθηκε σ' οὐράνια καὶ σὲ γῆ.

*

Καὶ τώρα μέσ' τὴ γῆ ἢ στὰ οὐράνια,
μὰ ὅπου κι' ἂν τὰ μάτιά μου στραφοῦνε,
θαρρῶ πῶς ὅλα λένε μὲ περφάνεια
καὶ ὅλα, ὦ ξανθή μου, τραγουδοῦνε,
τὰ ἄνθια, τὰ ἀστέρια, τὸ πουλί,
τὸ πρῶτο!!.. ἄχ! τὸ πρῶτό μας φιλί!!!

Ἀγρίνιον ***Ἀθ. Γεωργ. Κυριαζῆς***

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ

Ἀργοκυλιοῦνται τὰ κύματα σ'τὸ περιγυάλι καὶ λούζουν μὲ ἀφρὸ τὰ χοχλίδια τῆς ἀμμουδιᾶς. Ποιὰ νοσταλγία ἢ ποιὸ πόθο ἢ ποιὸ Σηρῆνας τραγοῦδι ἀντιλαλεῖ ὡς ἐδῶ κάτω τὸ κῦμά σου, ὦ θάλασσα; Τὸ βράδυ, ὅταν πάνω ἀπὸ τὸ ξερὸ τὸ βράχο ρίχνω τὸ βλέμμα πέρα μὲ πόθο γιὰ κάποιες μακρυνὲς ὀνειρεμμένες χῶρες, ἡ ψυχή μου σὲ νοσταλγεῖ. Πόσα καράβια εἶδα νὰ χάνωνται πέρα ἐκεῖ ποῦ πάει καὶ ξεκουράζεται ὁ ἥλιος κάθε βράδυ...πόσα καραβάκια εἶδα νὰ χάνωνται πέρα ἐκεῖ!...Ἡ ψυχή μου σὲ νοσταλγεῖ, ὦ θάλασσα.

Θέλω κ' ἐγὼ ν' ἀνοίξω τὲς φτεροῦγες τὲς ἄσπρες τῶν πόθων καὶ νὰ χαθῶ καὶ νὰ σβύσω μέσα σ'τὲς ἁρμονίες τῶν χρωμάτων σου, ποῦ σκορπιοῦνται σ'τὰ δειλινά, ὦ θάλασσα. Θέλω νὰ βαφτιστῶ σ'τὲς ἁρμονίες τῶν χρωμάτων σου καὶ σὲ μιὰ χώρα μαγικὴ νὰ θεμελιώσω τὸ μεγάλο μαρμάρινο παλάτι τῶν πόθων μου, δαφνοστεφάνωτος καὶ νικητής.

*

Ἥσυχο ἁπαλὰ σιγοκλώθει τὲς ἁρμονίες του σ'τὰ καλάμια τ'ἀγεράκι τῆς λίμνης. Νύχτα... Τ' ἀστέρια καθρεφτίζουν τὸ μεγάλο πόνο τους μέσα σ'τὰ νερά... Σώπασαν ὅλα τὰ πουλιὰ καὶ μόνο ἕνα ἀϊδόνι ἀπόμεινε ποῦ θρηνεῖ ἕνα ἐξιδανικευμένο πόνο... Μόνο ἕνα ἀϊδόνι ἀπόμεινε...Κρῖμα!...Γιατὶ νὰ σωπάσουν τὰ πουλιά, ἀγάπη μου; Ὦ, πῶς μὲ τρομάζει ἡ νυχτερινὴ γαλήνη! Ἡ ψυχή μου κάτι νοσταλγεῖ μεγάλο καὶ θέλει νὰ κλάψῃ. Δόσε μου τὰ χείλη κι' ἔλα νὰ κλάψῃς μαζί μου, ὦ ὡραία μου. Ἔλα νὰ θρηνήσωμε μαζὶ ὅσα τραγούγια σβύστικαν σ'τὸ δάσος, κι' ὅσα ὡραῖα κοιμοῦνται, κι'ὅσα ὡραῖα δὲν θὰ ξυπνήσουν πειά!

Ἔλα νὰ θρηνήσωμε, ὦ πολυαγαπημένη, ὅσα ὡραῖα δὲν θὰ ξυπνήσουν πειά.

*

Τὸ κῦμα τῶν πραγματικοτήτων πέρασε τοὺς φραγμοὺς καὶ χύθηκε σ'τὸ μεγάλο κῆπο τῶν πόθων μας. Καὶ τοὺς ἐρήμωσε.

Ποῦ εἶνε τὰ δένδρα τὰ μεγάλα, ὦ ἀγαπημένη μου; Θυμήσου πόσες φορὲς ὠνειροπολήσαμε κάτω ἀπὸ τὴ σκιά τους, καὶ σμίξαμε τὰ χείλη! Ποῦ εἶνε τὰ δένδρα τὰ μεγάλα, ὦ πολυαγαπημένη, ποῦ ἔγιναν τόσες φορὲς μάρτυρες τῆς μεγάλης ἀγάπης μας;... Τὸ κῦμα τῶν πραγματικοτήτων πέρασε τοὺς φραγμοὺς καὶ χύθηκε σ'τὸ μεγάλο κῆπο τῶν πόθων μας. Καὶ ὅλα ἔγιναν ἐρείπια!...

Ἔλα, ὦ δυστυχισμένη καὶ ὡραία, νὰ πλέξωμε τὰ χέρια καὶ νὰ θρηνήσωμε πάνω σ'τὰ ἐρείπια... Ἔλα νὰ πλέξωμε τὰ χέρια καὶ νὰ θρηνήσωμε σ'τὰ ἐρείπια τῆς μεγάλης Ἱερουσαλὴμ τῶν πόθων μας!

Ἡράκλειον—Κρήτης. ***Μ. Γ. Ἀναστασίου***

ΣΤΙΓΜΕΣ

Βάλ' το χεράκι σου ἐδῶ
καὶ τοὺς παλμούς μου μέτρα.
Βάλ' το νὰ ἰδῇς καρδιὰ θερμή,
κι' ὄχι καρδιὰ ἀπὸ πέτρα.

*

Ἄκου!... Σεισμὸς τὰ στήθη μου
θαρρεῖς τ' ἀναταράζει·
θαρρεῖς πῶς μέσα ἀνήμερο
κάποιο στοιχειὸ φωλιάζει.

*

Βάλε τ' αὐτί σου μουσικὴ
γλυκειὰ νὰ ἰδῇς ποῦ κάνει,
ὅπου τὴν ἔχει ὁ ἔρωτας
τονίσει καὶ γλυκάνῃ.

*

Καὶ σκέψου. Καθ' ἕνας παλμὸς
καὶ κτύπημα καθ' ἕνα
εἶνε κι' ἀκόμη μιὰ στιγμὴ
ζωῆς, ποῦ ζῇ γιὰ 'σένα.

Γεώρ. Ρ.

ΜΙΑ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Ἡ εἰκὼν τοῦ «Ν. Φαλήρου», ἡ δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ παρελθὸν φύλλον, δὲν ἀνήκει εἰς τὸν κ. Ρενιέρην, ἀλλ' εἰς τὸν ἐξ Ἀργοστολίου κ. Ξ. Παξεινόπουλον, τοῦ ὁποίου αἱ θαλασσιναὶ ἀπόψεις αἱ σταλεῖσαι εἰς τὸν φωτογραφικὸν διαγωνισμόν μας ἐβραβεύθησαν

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΟΣ ΑΔΑΜ

ΤΟΥ ΔΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ HENRIK PONTOPPIDAN

Εἶνε λαμπερὸ μεσημέρι καὶ ὁ Παράδεισος βράζει σὰν καμίνι ἀπὸ τὴν καλοκαιριάτικη ζέστη.

Στὴ σκιά, ποῦ ρίχνουν τὰ τεράστια φύλλα μιανῆς γιγαντιαίας μπανανιᾶς, εἶνε καθισμένος ὁ νεαρὸς Ἀδὰμ καὶ σπάζει καρύδια, πετῶντας τὴς φλύδες των μέσα στὸ γαλάζιο ποταμάκι, ποῦ κυλᾷ ἥσυχα και μουρμουριστά, ἀνάμεσα στὴς ὁλοπράσινες φτέρες καὶ τὴς πέτρες τοῦ κάμπου τὴς πολύχρωμες.

Φαίνεται σὰν νὰ τὸν ἔχουν πιάσῃ τὰ νεῦρά του. Μαζεύει τὰ φρύδια ἀπὸ θυμὸ καὶ ποῦ καὶ ποῦ δαγκάνει τὰ χείλια του. Ἡ μοναξιὰ τοῦ φέρνει ἀγωνία· αἰσθάνεται τὸ σῶμά του κουρασμένο καὶ νομίζει πῶς, ἂν δὲν εἶνε τώρα ἄρρωστος, θ' ἀρρωστήσῃ ὅμως σὲ λίγο. Αὐτὴ ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ Κήπου τὸν πειράζει πολύ. Τὰ φροῦτα, ποῦ τόσο πολὺ τὰ ἀγαποῦσε στὴν ἀρχὴ τῆς ζωῆς του, τώρα τοῦ φέρνουν ἀηδία.

Μηχανικῶς δαγκάνει τὴς κάτασπρες καὶ δροσερὲς σφελίδες τῶν καρυδιῶν καὶ ἀμέσως τὴς φτύνει μόλις νοιώσῃ, πῶς τὰ δόντια του ἔκοψαν τὴ φλύδα τους.

Ἐπὶ τέλους ἐσώθηκαν τὰ καρύδια.

Ξαπλόνεται στὴ χλόη ἀνάσκελα, κρατῶντας τὰ σαγόνια του μὲ τὰ δυό του χέρια, ἐνῷ οἱ ἀγκῶνες του στηρίζουνται στὴ γῆ.

Σηκόνει μὲ νωχέλεια πότε τὸ ἕνα του πόδι στὸν ἀέρα καὶ πότε τὸ ἄλλο.

Ἔξαφνα τοῦ ἔρχεται ἡ ὄρεξις νὰ κάνῃ μὲ τὸ στόμα του τὸ βρυχηθμὸ τοῦ λιονταριοῦ, ἢ τὸ οὔρλιασμα τοῦ τσακαλιοῦ ἢ τὴ στριγγλοφωνὴ τοῦ παπαγάλου, ποῦ καθισμένος ἀπάνω στὸ δένδρο τοῦ τρυπάει τ' αὐτιά.

Μικρή, μικρὴ νυφίτσα, ντελικάτη, κοκκινωπή, ἔξυπνη, πηδᾷ ἀπὸ τὸ δένδρο στὴ χλόη καὶ πηγαίνει νὰ παίξῃ μπροστά του. Ἀπὸ τὴ μανία του τὴ στέλνει μὲ μιὰ κλωτσιὰ νὰ κάνῃ μπάνιο μέσα στὸ ποταμάκι.

Ἔπειτα σηκόνεται ὁλόρθος καὶ κυττάζει μὲ ἐνδιαφέρον τὸ ζωάκι, ποῦ ἀγωνίζεται μέσα στὸ νερό. Ὅταν ἐπὶ τέλους τὸ βλέπῃ νὰ κολυμπᾷ καὶ νὰ σώζεται, βγάζει μιὰν ἄγρια φωνάρα, ποῦ ἀπὸ τὴν ἠχὼ γίνεται δέκα φορὲς ἀγριώτερη, μέσα στὴν ἡσυχία τοῦ Μεσημεριοῦ, καὶ κάνει τὰ πουλάκια νὰ τὰ πιάσῃ τρόμος μέσα στὴς φωλῃές τους. Φοβισμένα φτερουγᾶνε γύρω-γύρω στὸ κεφάλι του.

Ὁ Ἀδάμ, σὰν νὰ ἔνοιωσε πῶς ἔκανε κακὸ πρᾶμμα στρέφει γύρω του μὲ ἀνησυχία.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερο. Ὁ Παπποῦς δὲν εἶδε τίποτα, εἶπε· (καὶ τὸ μεγάλο του στόμα ἄνοιξε μὲ ἕνα φοβερὸ χασμουρητό). Θὰ μοῦ ἔψελνε πάλι τὸν ἀναβαλλόμενο, σὰν τὴν τελευταία φορά, ποῦ εἶχα σφίξῃ τὸ λαρύγγι τῆς μαύρης ἀρκουδίτσας τόσο πολύ, ὥστε τὴν ἔσκασα.

Καὶ ξαναπλάγιασε στὴ χλόη τὴν καταστολισμένη μὲ ὤμμορφα καὶ δροσερὰ ἀνθάκια, φουσκώνοντας τὰ μάγουλά του, ποῦ ἐγυαλίζανε σὰν ἀφρόμηλα.

Τότε τοῦ ἦρθεν ἡ ὄρεξις νὰ μιλήσῃ ὡσὰν τὸν Παπποῦ, μ' ἐκείνη τὴ χοντρὴ καὶ ὑπόκωφη φωνή Του, ποῦ μοιάζει σὰν βοὴ κεραυνοῦ.

Ἀλλὰ ἡ εὐωδιές, ποῦ σκόρπιζαν στὸ ζεστὸν ἀέρα τὰ ἡλιοτρόπια, ποῦ βρισκόντουσαν ἐκεῖ κοντὰ καὶ ἡ μεσημεριάτικη ζέστη τὸν ἔκαμαν νὰ νυστάξῃ.

Ἀμέσως ἀποκοιμήθη καὶ εἶδε ἕνα ὄνειρο.

Εἶδε πῶς ὁ Θεὸς ἦρθε τάχατε κοντά του καὶ τοῦ χτύπησε τὰ πλευρά. Σ' αὐτὸ ἀπάνου ἐξύπνησε ἀπὸ τὸ πόνο καὶ σηκώθηκε ὄρθιος, τρίβωντας τὰ μάτια του γιὰ νὰ διώξῃ τὸν ὕπνο. Μόλις τὰ ἄνοιξε, εἶδε καὶ στὰ ξύπνια τὸν Κύριο 'μπροστά του, τυλιγμένον μέσα στὰ ἄσπρα μακρυά του μαλλιὰ καὶ τὰ ἀσημένια του γένεια, ποῦ τοῦ εἶχαν σκεπάσῃ ὅλο του τὸ σῶμα σὰν ἀσημένιο φόρεμα ἀπὸ ταντέλες.

Μαζῆ του ὁ Πλάστης εἶχε καὶ ἕνα ἄλλο πλᾶσμα, φοβισμένο, ποῦ τὸν κρατοῦσε ἀπὸ τὴ ρόμπα του, καὶ ποῦ ὁ Ἀδὰμ δὲν θὰν τὤχε ἰδῇ ἀκόμα.

Τὸ δέρμα του ἦταν ἄσπρο σὰν τὸ γάλα, τὰ μάγουλά του τριανταφυλλένια, τὰ χείλη του κόκκινα σὰν τὰ ὥριμα κεράσια, τὰ μακρυὰ μαλλιά του ξανθὰ σὰν τὰ στάχυα καὶ ἁπαλὰ σὰν τὴ χλόη. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα δροσερὸ ἀεράκι ἐφύσηξε καὶ τὰ ἔκανε νὰ κυματίζουνε στὸν ἀέρα.

Αὐτὸ τὸ πλάσμα σ' ἔκανε νὰ τὸ προσέξῃς καὶ νὰ τὸ κυττάξῃς χωρὶς νὰ θέλῃς.

Ὁ Ἀδάμ, μόλις τὸ ἀντίκρυσε, αἰσθάνθηκε ἕναν πόνο στὴν καρδιά του· ἡ ἀναπνοή του σταμάτησε· ἐτέντωσε τὰ μάτια του καὶ τὸ ἐκύτταξε μὲ ἔκπληξιν.

Ἠθέλησε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ ὁ Πλάστης τὸν ἐσταμάτησε μὲ ἕνα μειδίαμα γεμάτο γλύκα, καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀγαπητέ μου Ἀδάμ, σοῦ ἔδωσα τὸν Κῆπο μου γιὰ νὰ συργιανᾷς, τὰ φροῦτά του γιὰ νὰ τὰ τρῷς, καὶ ὅλα τὰ ζῷα, ποῦ βρίσκονται στοὺς κάμπους, στὰ δένδρα καὶ στὰ νερά, γιὰ νὰ σοῦ κρατοῦν συντροφιὰ καὶ νὰ σὲ διασκεδάζουν. Ἀλλ' ἀφοῦ ἡ καρδιά σου στενοχωρεῖται, αὐτὸ φανερόνει πῶς ἡ εὐτυχία σου δὲν εἶνε σωστή. Κἄτι λείπει, καὶ αὐτὸ ἐσκέφθηκα νὰ σοῦ βρῶ. Τὴν ὥρα λοιπὸν ποῦ κοιμήθηκες σοῦ ἔκοψα μιὰ πλευρὰ καὶ ἀπ' αὐτὴ ἔφτιασα τὴ γυναῖκα, ποῦ βλέπεις ἐδῶ καὶ ποῦ θὰ εἶνε τὸ στήριγμά σου. Εὔα, ὁ Ἀδάμ. Ἀδάμ, ἡ Εὔα. Πέρασε μαζῆ της τὴ ζωή σου εὐτυχισμένος, ἀφοῦ μονάχος σου ἐσκέφθηκες ὅτι κάτι σοῦ ἔλειπε πρῶτα γιὰ νὰ ζῇς εὐτυχισμένος. Σᾶς εὔχομαι νὰ εἶσαστε ἑνωμένοι, ὅπως ἀρέσει στὸν Πατέρα σας.

Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια ἐχάϊδεψε τρυφερὰ μὲ τὸ ἕνα χέρι τὸ τριανταφυλλένιο μαγουλάκι τῆς Εὔας, τὸ χνουδωτὸ-χνουδωτὸ σὰ γινωμένο ροδάκινο, καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὰ μαλλιὰ τοῦ Ἀδάμ, καὶ τοὺς ἄφησε μονάχους. Βυθισμένος στὴς σκέψεις του, ξαναπῆρε τὸ δρόμο του κάτω ἀπὸ τὴς μεγάλες δενδροστοιχίες τῶν χουρμαδιῶν καὶ ἀνέβηκε σ' ἕνα σύγνεφο γιὰ νὰ πάῃ στὴν ἐπουράνια κατοικία του.

Στὴ σκιὰ τῆς μπανανιᾶς ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα ἐστεκόντουσαν ὁ ἕνας 'μπρὸς στὸν ἄλλον, ἀκίνητοι σὰν ἀγάλματα, ἴσαμε ποῦ ὁ θεὸς ἐχάθηκε ἀπὸ τὰ βλέμματά τους. Ἐκείνη τὸν ἐκύτταζε μὲ μάτια χαμηλωμένα. Ἐκεῖνος τῆς ἔρριχνε ματιὲς ἀπὸ πάνω ἕως κάτω.

Ἐπὶ τέλους, ὁ Ἀδὰμ ἐπροχώρησε γιὰ νὰ τὴν κυττάξῃ ἀπὸ κοντήτερα στὰ μάτια καὶ μὲ προσοχὴ ἠθέλησε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ. Ἐκείνη σκιρτᾷ καὶ θέλει νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ ἐκεῖνος τὴν ἅρπαξε καὶ σηκώνοντάς την, ὅλος χαρά, στὸν ἀέρα, τὴν φέρνει πηδῶντας μ' εὐκολία χαμόκλαδα καὶ πέτρες, ἴσια στὴν καλύβα του, μέσα στὸν κάμπο τῶν Κρίνων, ὅπου ἡ Εὔα τοῦ ἐσκέπασε τὸ πρόσωπον μὲ τὰ μακρυά της μαλλιά.

Τὴν ὥρα ποῦ ἡ σκιὲς μέσα στὴς δενδροστοιχίες τῶν χουρμαδιῶν ἔπεφταν πολὺ-πολὺ μακρυὰ καὶ ὁ ἥλιος ἄρχιζε νὰ βγάζῃ τὴν πολύχρωμη καὶ λαμπερή του φορεσιὰ γιὰ νὰ πλαγιάσῃ στὸ μαλακό του κρεββάτι, τὴ χρυσωμένη θάλασσα, ὁ Πλάστης κάνει τὸν συνειθισμένο του βραδινὸν περίπατο. Παντοῦ τὰ πουλιὰ τὸν χαιρετοῦν μὲ χαρὰ καὶ μαζεύονται ὅλα μαζῆ, γιὰ νὰ πέσουν στὰ πόδια του. Τὸ λεοντάρι καὶ ὁ τιγρόγατος μὲ τὰ κίτρινα μάτια σέρνονται μὲ τὴν κοιλιὰ μπροστά του, μέσα στὴ χλόη, γιὰ νὰ τοῦ γλύψουν τὸ χέρι.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασε στὴν κορυφὴ τῆς ὑψηλῆς δενδροστοιχίας, ποῦ ὁ δρόμος ἀπὸ ἐκεῖ φθάνει στὴ λίμνη τῶν κύκνων, περνῶντας μπροστὰ ἀπὸ τὸν κάμπο τῶν κρίνων καὶ ἀπὸ τὸ δάσος τῶν ἀηδονιῶν.

Ἔφερε τὰ χέρια του στὸ στόμα καὶ φώναξε μὲ μιὰ φωνὴ σὰν κεραυνός:

— Ἀδὰμ ποῦ εἶσαι;

Μιὰ οἰκογένεια πιθήκων, ποῦ ἔμενε ἀπάνω σ' ἕναν κέδρο, κατατρόμαξε ἀπὸ τὴ φωνὴ καὶ ἐσκαρφάλωσε στὴν κορφή. Μέσα στὴ λίμνη οἱ κύκνοι ἐβούτυξαν τὰ κεφάλια τους στοὺς ἀφροὺς τῶν κυμάτων καὶ ἕνας ἐλέφας ἐγύρισε ξαφνιασμένος καὶ ὀπισθοχώρτσε ποδοπατῶντας τὴ χλόη μὲ τὴν οὐρά του ἀλύγιστη καὶ ἴσια.

Ὁ Πλάστης ἀνοίγει γιὰ δεύτερη φορὰ τὸ στόμα του καὶ φωνάζει δυνατώτερα:

— Ἀδάμ! Ἀδά-α-α-αμ!

Ἕναν θόρυβος ἦρθε ἀπὸ τὸν κάμπο τῶν κρίνων, τῶν κρίνων ποῦ εἶχανε πάρῃ ἀπὸ τὴν κόκκινη λάμψη τοῦ ἥλιου ποῦ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔγερνε νὰ πλαγιάσῃ, ἕνα κοκκινωπὸ χρῶμα, ὅπως τὰ μάγουλα τῆς κόρης, ὅταν πέρνουνε ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ ἀγαπημένου της τὸ πρῶτο φίλημα.

Ταραγμένος, χαυνωμένος ὁ Ἀδὰμ ἐφάνηκε, σέρνωντας τὰ πόδια του. Τὰ μάγουλά του πετάγανε φωτιές· μερικὰ κρινόφυλλα ἦταν καθισμένα ἀπάνω στὰ μαλλιά του.

Ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Δημιουργοῦ, τοῦ ἅρπαξε τὸ χέρι μὲ τὸ δικό του, ποῦ ἔτρεμε σὰν καλάμι καὶ ἐψιθύρισε:

— Πατέρα! Κύριε! Κόψε μου ὅλα τὰ πλευρὰ καὶ πλάσε μου γυναῖκες!

Τότε τὸ πρόσωπο τοῦ Πλάστου ἐκατσούφισσε. Ἔσπρωξε τὸν Ἀδὰμ καὶ ἔκανε μιὰ στροφὴ κυττάζωντας ὁλόγυρά του. Μαῦρα σύγνεφα σκεπάσανε τὸν Παράδεισο καὶ ὁ Πλάστης, μὲ βαρειὲς ἰδέες στὸ μυαλό του, ἐγύρισε στὴν ἐπουράνια κατοικία του.

— Πάρε τὴ ρομφαία σου! διέταξε ἕνα χερουβὶμ μὲ ὁλόχρυσα φτερά, καὶ πήγαινε κάτου στὸν Παράδεισο νὰ βρῇς τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴ γυναῖκά του. Διώχτους ἀμέσως ἀπὸ τὸν Κῆπό μου, γιὰ νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὴ δυστυχία στὴν ἔρημο!

(Μετάφρασις ἐκ τῆς Ἀγγλικῆς μεταφράσεως).

ΚΙΜΩΝ Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΓΝΗ ΣΕ ΑΓΑΠΩ!

(ΤΟΥ ΧΑΪΝΕ)

Σκορπιότανε τὸ βραδινὸ σκοτάδι,
Ἀγριωπὸ ἐβόϊζε τὸ κῦμα,
Κ' ἐγὼ ἐκαθόμουν μοναχὸς στὴν ἀμμουδιὰ
Κ' ἐκύταζα τὰ κύματα, ποῦ ἐχόρευαν
Τὸν κάτασπρο χορό τους.
Κ' ἐφούσκωνε ἡ καρδιά μου σὰν τὴν θάλασσα
Καὶ μοὔσφιγγε τὰ στήθη πόθος δυνατὸς
Γιὰ σένα, ἀγάπη μου γλυκειά.
Εἰκόνα, ποῦ παντοῦ μὲ τριγυρίζει,
Παντοῦ μὲ προσκαλεῖ,
Παντοῦ, παντοῦ,
Στὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου, στὸ βόγγο τῆς θαλάσσης
Καὶ στῆς καρδιᾶς μου ἀκόμη τὸ ἀναστέναγμα.
Μ' ἕνα καλάμι ἐλαφρὸ ἐχάραξα στὴν ἀμμουδιά:
«Ἁγνή, σὲ ἀγαπῶ!»
Μὰ διαστρεμμένα κύματα πλημμύρισαν
Ἐπάνω στὴ γλυκειὰ ἐξομολόγησι
Καὶ τὴν ἐσβύσανε.
Ἀδύνατο καλάμι ποῦ τσακίζεσαι,
Καὶ σύ, ἀμμουδιά, ποῦ σβύνεις καὶ σκορπίζεσαι,
Καὶ σεῖς διαβατικὰ καὶ τρελλὰ κύματα,
Δὲν σᾶς πιστεύω πειά, δὲν σᾶς πιστεύω!

⁂

Μαυρίζει πειὸ πολὺ ὁ οὐρανός,
Καὶ ἀγριεύει πειὸ πολὺ ἡ καρδιά μου.
Καὶ μὲ τὸ χέρι μου γερὸ
*Ἀπὸ τὰ δάση τὰ πυκνὰ τῆς **Νορβηγίας***
Τὴν πειὸ μεγάλη ἐλάτη ξερριζόνω
Καὶ τὴν βουτῶ
Στὸ φλογισμένο λάρυγγα τῆς Αἴτνας.
Καὶ μ' αὐτὴ
Τὴν πέννα τὴν βαμμένη στὴ φωτιά,
Τὴν πέννα τὴ θεόρατη,
Γράφω ψηλὰ στὸ σκοτεινὸ στερέωμα:
«Ἁγνή, σὲ ἀγαπῶ!»
Καὶ ἀπὸ τότε κάθε νύχτα ἐκεῖ ψηλὰ
Φεγγοβολοῦν αὐτὰ τὰ λόγια τῆς φωτιᾶς,
Φεγγοβολοῦν αἰώνια.
Καὶ ὅλες οἱ κατόπιν γενεὲς
Θἀναγαλλιάσουν ἀπ' τὰ ἐγγόνια στὰ ἐγγόνια
Καὶ θὰ διαβάζουνε τὰ λόγια τοὐρανοῦ:
«Ἁγνή, σὲ ἀγαπῶ!»

Ἀντώνιος Σ. Μάτεσις

ΑΠΟ "ΤΑ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ„

ΤΟΥ STECCHETTI

Μὲ τοῦ βραδυοῦ τὸ ἥσυχο καὶ νοτερὸ ἀγέρι
Ποῦ οἱ ὀργωμένοι οἱ ἀγροὶ βαρειὰ μοσχοβολοῦσαν,
Στὴ ράχι αὐτὴ ἀνεβαίναμε πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι
Καὶ στὰ λειβάδια παρ' ἐκεῖ οἱ γρύλλοι τραγουδοῦσαν.

Εἶχες τὰ μάτια σου ψηλά, μάτια γιὰ περιστέρια
Σὰν προσευχὴ σιωπηλὴ εἰς τ' οὐρανοῦ τ' ἀστέρια.

Κι' ἐγὼ ποῦ ἐκατάλαβα, ὅτι δὲν μ' ἐξηγοῦσες
Παραπολὺ σ' ἀγάπησα γιατί ἐσιωποῦσες!

Εἰς τὸν πτωχὸν ἡ γλῶσσα εἶνε δεδεμένη.
Ἡσίοδος

⁂

Ἐκεῖνος μοῦ φαίνεται ὅτι ἀποκτᾷ ἀσφαλέστατον καὶ κάλλιστον πλοῦτον, ὁ ὁποῖος πράττει τοιαῦτα, ὥστε καὶ αὐτὸς εὐδοκιμεῖ καὶ εἰς τὰ τέκνα του ἀφίνει μεγίστην δόξαν. ***Ἰσοκράτης***

ΠΟΙΚΙΛΙΑΙ

PAUL ZANET

Ὁ Παῦλος Ζανὲ ὑπῆρξεν εἷς ἐκ τῶν ὀλίγων ἀνδρῶν τῶν νεωτέρων χρόνων, οἵτινες ὑγειῶς ἐφιλοσόφησαν. Ἐπίτιμος καθηγητὴς τῶν γραμμάτων ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῶν Παρισίων καὶ ἑταῖρος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν συνέγραψε περὶ τὰ εἴκοσι ἱστορικὰ φιλοσοφικὰ συγγράμματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων «Ἡ Οἰκογένεια», κατέχει τὴν πρωτεύουσαν θέσιν. Τοῦ κοινωνικοφιλοσοφικοῦ τούτου ἔργου θὰ μεταφέρω εἰς τὰς στήλας τῆς φίλης «Ἑλλάδος» ἐκλεκτά τινα κεφάλαια.

⁂

Ι. Η ΑΘΩΟΤΗΣ

Πολλάκις παρέβαλλον τὴν ἀθωότητα πρὸς ἄνθος· καὶ ἡ παραβολὴ αὕτη εἶνε πάντοτε νέα, διότι εἶνε ἀληθής. Πράγματι, μεταξὺ τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποίαν ἓν ἄνθος γεννᾶται καὶ τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποίαν τοῦτο μαραίνεται καὶ φυλλορροεῖ, ὑπάρχουσι πολλοὶ βαθμοί. Οὕτω καὶ εἰς τὴν ἀθωότητα μιᾶς νεάνιδος. Ἡ ἀθωότης ἀρχίζει μετὰ τῆς ἀγνοίας· δὲν πρέπει ὅμως νὰ εἶνε ἀχώριστος ταύτης. Ἡ ἀθωότης εἶνε ἀρετή, ἐνῷ ἡ ἄγνοια δὲν εἶνε, καθίσταται δὲ ἀρετὴ ἡ ἀθωότης ἐφ' ὅσον ἐλαττοῦται ἡ ἄγνοια τῶν πραγμάτων. Ὑπάρχουσι δύο πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν· τὸ ἓν εἶνε ὅτι ἡ ἄγνοια δὲν δύναται πάντοτε νὰ διαρκέσῃ, τὸ δ' ἕτερον ὅτι ἡ ἄγνοια, ὅσον καὶ ἂν θεωρηθῇ ἀπόλυτος, δὲν εἶνε ἐντελῶς ἐστερημένη περιεργείας. Ἡ περιέργεια εἶνε φυσική, διότι εἶνε πολὺ ὀρθὸν ἓν λογικὸν πλάσμα νὰ ἐρωτᾷ διατί ἐγεννήθη· ἐὰν δὲ ἡ περιέργεια αὕτη δὲν δύναται νὰ καταπνιγῇ, δὲν εἶνε ἴσως προτιμώτερον νὰ τὴν ἱκανοποιήσωμεν καταλλήλως, παρὰ ν' ἀφίνωμεν αὐτὴν νὰ πλανᾶται εἰς ἀναζητήσεις πολλάκις ἐπιβλαβεῖς; Τὸ κατ' ἐμέ, τοὐλάχιστον, δὲν ἀγαπῶ τὴν μέχρις εὐηθείας ἐκείνην ἀφέλειαν, ἥτις οὐδὲ νὰ ἐρυθριάσῃ γνωρίζῃ καὶ τὴν ὁποίαν δύναταί τις ν' ἀποκτήσῃ μόνον διὰ παντελοῦς ἀπὸ τοῦ κόσμου ἀποκλεισμοῦ. Δὲν ἀγαπῶ ἐπίσης τὴν ἐπιτετηδευμένην ἄγνοιαν, ἥτις βλέπουσα πανταχοῦ τὸ κακόν, δίδει εἰς τὸν ἄλλον νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὸ ἐσωτερικὸν οὐδόλως ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ ἐξωτερικόν. Ἀγαπῶ τὴν ὡραίαν ἐκείνην ἠρεμίαν μιᾶς νέας, ἡ ὁποία δεικνύει ὅτι γνωρίζουσα ὀλίγον δὲν ζητεῖ νὰ μάθῃ περισσότερον καὶ ἡ ὁποία περιμένει ὁ βίος μόνος νὰ τῆς ἀποκαλύψῃ τὰ μυστήριά του. Δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ ὡς φρόνιμον τὸ ν' ἀφίεται μία νέα νὰ πλάττῃ χιμαίρας ψευδοῦς ἐλευθερίας καί... ἰδεώδεις ἔρωτας. Πρέπει νὰ διδάσκεται ὑπὸ τῆς μητρός της τὰς συνθήκας τοῦ βίου καὶ τῆς εἰρηνικῆς ἀγάπης. Μία τοιαύτη διδασκαλία εἶνε ἀνωτέρα τῆς ἀπαγορεύσεως ὅλων τῶν μυθιστορημάτων, διότι τὸ χείριστον μυθιστόρημα εἶνε ἐκεῖνο, ὅπερ μία νέα ὀνειροπολεῖ μόνη της.

Aimée.

ΚΟΝΤΑ ΣΟΥ

ΣΤΗΝ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ ΒΑΣΙΛ... ΜΑΛΤ... ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ

Κοντά σου θέλω πάντα νὰ φεύγῃ ἡ ζωὴ
σὰν ἥσυχο ῥυάκι σὲ πράσινο χορτάρι,
γιατί κοντά σου σβύνει τῆς θλίψης ἡ βοή,
ὅταν γελᾷς μὲ χάρι.

⁂

Κοντά σου, στὸ πλευρό σου νὰ κάθωμαι αἰώνια,
νὰ λησμονῶ τὸν κόσμο σὲ μαγικὰ φιλιά,
νὰ φεύγουνε μπροστά μου σὰν ἀστραπὴ τὰ χρόνια,
καὶ νὰ μὴ νοιώσω πότε μ' ἀσπρίσαν τὰ μαλλιά.

⁂

Καὶ τοῦ θανάτου μ' ὅταν τὸ σήμαντρο κτυπᾷ,
καὶ κρύο μὲ σκεπάσῃ τῆς γῆς τὸ μαῦρο χῶμα,
Μὰ ἡ ψυχή, ποῦ πάντα καὶ ἐκεῖ θὰ σ' ἀγαπᾷ,
κοντά σου θἆνε ἀκόμα. . . . .

Πειραιεύς. ΓΕΩΡΓ. Κ. ΣΚΕΠΕΤΑΡΗΣ

Μὴν αἰσθάνεσαι καμμίαν φιλίαν πρὸς τὸν χρυσόν, διότι οὐδεὶς τίμιος, οὐδεὶς σοφὸς ἐθαύμασέ ποτε τοιαύτην φιλίαν. ***Κάτων***

⁂

Καθὼς ὅταν πέσῃ δένδρον τι ὅλοι λαμβάνουν ἐξ αὐτοῦ ξύλα, τοιουτοτρόπως ὠφελοῦνται ἐκ τῶν χρημάτων τοῦ φιλαργύρου, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀπομεμακρυσμένοι συγγενεῖς καὶ ἄσωτοι. ***Μηνιάτης***

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΔΕΙΛΙΝΑ

Τριανταφυλλένιο πάλι τὸ δειλι καὶ πέρα, πάνω ἀπὸ τὰ νερά, ἁπλώνεται ἡ ἁρμονία τῶν χρωμάτων. Γιορτάζει κεῖ κάτω ἡ δύσις κι' ἀργοσκεπάζονται πάλι οἱ δασομένες βουνοκορφὲς μὲ μενεξεδένιους πέπλους.

Ἔβγα στὸ παραθύρι σου, ὦ πολυπόθητη. Γιορτάζουν ἀπόψε οἱ ὡμορφιές. Ἔβγα στὸ παραθύρι σου, ὦ πολυπόθητη· εἶσαι ὤμορφη σύ, ποιὸ ὤμορφη κι' ἀπὸ τὸ δειλι.

⁂

Στὸν κῆπο τῶν λευκῶν γιασεμιῶν καὶ τῶν κόκκινων κρίνων πλουμιστὲς πεταλοῦδες ἀργοπετοῦνε. Μέσα 'στὸ ἀχνόφωτο ζευγαρώνουν ὅλοι οἱ ἀνθοὶ καὶ ἀπὸ τὰ φουντωμένα φύλλα τῶν ρόδων θαρρεῖς πῶς βγαίνουν λεπτὲς καὶ τρεμουλιαστὲς φωνοῦλες.

Κατέβα στὸ κῆπο, ὦ ἀδελφὴ τῶν ρόδων. Σὺ μόνη μπορεῖς ν' ἀκούσῃς τί λένε τῶν ρόδων τὰ φουντωμένα φύλλα.

ΝΥΧΤΕΣ

Σειοῦνται οἱ μεγάλες φτεροῦγες τῶν πόθων κι' ἁπλώνονται ὡς πέρα σ' αὐτὴ τὴν ἥσυχη νυχτιά.

Θἄρθω κάτω ἀπὸ τὸ παραθύρι σου ἀπόψε, ὦ πολυπόθητη. Καὶ θὰ σοῦ φανερώσω τὴν ἀγάπη μου. Θὰ πάρω τὴ κιθάρα μου καὶ θὰ σοῦ τραγουδήσω τὸ πόνο μου καὶ θὰ ψάλλω τὴν ὡμορφιά σου.

Γλυκύτατο καὶ σιγανὸ θ' ἀφήσω τὸ τραγοῦδί μου 'στὴν ἀγάπη σου. Καὶ θὰ πάρουν τὸ πόθο μου οἱ μυστικὲς πνοὲς ποῦ ἀφίνουν τὰ γιασεμιὰ καὶ ἤρεμα θὰ τὸν φέρουν νὰ πλεχθῇ στοὺς μεγάλους κλώνους μὲ τὸ σιγοψιθύρισμα τῶν δένδρων τοῦ κήπου σου. Καὶ θὰ πλεχθῇ τὸ τραγοῦδί μου στὴν κληματαριὰ καὶ θὰ σκαλώσῃ σιγὰ σιγὰ καὶ θὰ φθάσῃ στὸ παραθύρι σου. Ὡς τὸ παραθύρι σου τὸ σφικτοπλεμένο ἀπὸ τὴ κληματαριὰ καὶ τὸ κισσὸ θὰ φθάσῃ τὸ τραγοῦδί μου...

⁂

Τὰ νυχτοπούλια πονετικὰ διαλάλησαν τὸ πόνο μου. Καὶ τὸ πέλαγο ἔδωκε τὸν ἦχο τοῦ τραγουδιοῦ μου.

Σκάλωσε γλυκύτατος ὁ σκοπὸς στὸ μικρὸ παραθύρι σου. Ὦ πολυπόθητη, στὴν καρδιά σου μόνο δὲν ἔφτασε τὸ τραγοῦδί μου.

Ἡράκλειον—Κρήτης **Γ. Δ. ΛΟΥΛΑΚΑΚΙΣ**

ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΓΑΜΟΙ

Εὐχαρίστως ἀγγέλομεν τοὺς γάμους τοῦ φίλου ἐργολήπτου καὶ τέως συναδέλφου κ. ***Γεωργ. Α. Δοντᾶ*** *μετὰ τῆς Δίδος* ***Φωτεινῆς Μ.Ποριώτου*** *τῆς γνωστῆς Ἀθηναϊκῆς οἰκογενείας, ὡς παράνυμφος παρέστη ὁ ἐργοστασιάρχης Πειραιῶς καὶ δικηγόρος κ. Ἠλίας Ἠσαΐας. Συγχαίρομεν τοὺς νεονύμφους καὶ εὐχόμεθα αὐτοῖς βίον ὄλβιον καὶ εὐδαίμονα.*

Δ. Τ.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶνε πλεονέκτης, οὔτε θέλει, οὔτε φρονεῖ τι δίκαιον, οὔτε ἔχει ἐπιμιξίαν μὲ φίλους καὶ μὲ τὴν πόλιν. ***Εὐριπίδης***

ΣΤΙΧΟΙ

ΕΧΑΘΗ...

Τρελλὴ βαρκοῦλα ἄνοιξε τὸ κάτασπρο πανάκι,
Σᾶν ἀγκαλιὰ στὸ δροσερὸ καὶ ἥσυχο ἀεράκι,
Κι' ἁρμένιζε ... τὴ χάϊδευεν ὁ οὐρανός, τὸ κῦμα ...
Θεριέβει ὅμως τὸ πέλαγο ... καὶ τῆς ἀνοίγει μνῆμα...
Κ' ἐκεῖ μακρυὰ ποῦ ἡ θάλασσα μὲ τὰ οὐράνια σμίγει
Ἐχάθηκε ... Ἐπνίγη ...

Τρελλὴ ἡ ψυχή μου ἔλαχε τὰ μαῦρα ν' ἀγαπήσῃ
Τὰ μάτια σου ... κ' ἐπόθησε σ' ἐκεῖνα ν' ἁρμενίσῃ ...
Δὲν εἶξευρε πῶς ὁ Θεὸς στὰ μάτια σου ἔχει κάνει
Τὴν Ἄβυσσο Παράδεισο, τὸ πέλαγο λιμάνι! . . .
Κ' ἐκεῖ βαθειὰ στ' ἀπέραντα, στὰ μαγικά τους βάθη
Ἐπνίγηκε ... ἐχάθη ...

Ναύπλιον ΚΑΛΑΝΟΣ

Τὸ κατωτέρω πεζὸν ποίημα ἀνήκει εἰς τὴν ἐκ Πύργου μόλις δεκαπενταέτιδα Δεσποινίδα Λιλίκαν Μπέτσικα. Καίτοι ἁπλᾶ τιτυβίσματα ποιητικοῦ νεοσσοῦ αἱ γραμμαὶ αὐταί, προδίδουν ἐν τούτοις ὑγειᾶ ἔμπνευσιν, ἡ ὁποία ὑπόσχεται ποιητικὸν μέλλον. Τὰς δημοσιεύομεν διὰ νὰ ἐνισχύσωμεν τὴν μικρὰν συνεργάτιδά μας τὴν φιλολογικὴν κλίσιν της. Καὶ εὐχόμεθα τὸ τιτύβισμά της νὰ καταστῇ ταχέως γλυκὺ κελλάδημα.

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΑ

ΤΗ ΑΓΓ.

Πῶς ἤθελα νὰ εἴξευρα τί ψιθυρίζει ἡ μάγισσα ἡ Αὐγὴ στὸν ζαφειρένιο Οὐρανό—τί λέει ὁ ζέφειρος στὴ φτέρη, ὅταν τὴν χαϊδεύῃ ἁπαλὰ—μὲ τί λόγια πλανᾷ ἡ ξελογιάστρα ἡ θάλασσα τὸν ναύτη καὶ τὸν σέρνει στὰ σκοτεινά της βάθη— τί συχνολαλεῖ ἡ φλύαρη ἡ βρύσι στὰ λουλούδια, ὅταν τοὺς δίνῃ τὰ δροσερὰ φιλιά της!

Πῶς ἤθελα νὰ εἴξευρα ὅλαις αὐταῖς τῆς μυστικαῖς λαλιαῖς τῆς Φύσεως! Ἂν ταῖς ἐγνώριζα, θὰ ταῖς ἔκανα στίχους σ' ἕνα τραγοῦδι μαγικό. Καὶ τὸ τραγοῦδί μου θἆταν ἡ Ποίησις ἡ μεγάλη καὶ ἀθάνατη, ἡ μεγάλη σὰν τὴ Φύσι καὶ σὰν αὐτὴ ἀθάνατη. Κι' ἐγὼ θὰ ἤμουν ἡ ποιήτρια, ἡ μοναδικὴ στὸν κόσμο, ἡ ἀδελφὴ τῆς Φύσεως, ἡ μεγάλη, ἡ ἀθάνατη!

Πύργος. ΛΙΛΙΚΑ ΜΠΕΤΣΙΚΑ

Μὴ νομίζετε ὅτι τὸ νὰ λάβῃ τις εἶνε κέρδος, τὸ δὲ νὰ ἐξοδεύσῃ ζημία, διότι οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο ἔχει πάντοτε τὴν αὐτὴν δύναμιν, ἀλλ' ὁποιοδήποτε γίνῃ μὲ ἀρετήν, τοῦτο ὠφελεῖ τοὺς ποιοῦντας.

Ἰσοκράτης

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

ΥΓΙΕΙΣ ΟΦΘΑΛΜΟΙ

υπο **ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ**

Ἐξακολουθοῦμεν δημοσιεύοντες ἀποσπάσματα πολύτιμα ἐκ τοῦ τελευταίου συγγράμματος τοῦ ὀφθαλμολόγου μας ὑφηγητοῦ κ. Σπήλιου Χαραμῆ =ὑγιεῖς ὀφθαλμοί=ἀποσπάσματα ἀληθῶς χρήσιμα διὰ κάθε Ἕλληνα ἢ Ἑλληνίδα. Ἂς ἴδωμεν τί ὁ κ. Χαραμῆς γράφει περὶ τῆς τόσον φοβερᾶς νόσου τῶν ὀφθαλμῶν, περὶ τῶν Τραχωμάτων:

Τὸ μᾶλλον ἐν Ἑλλάδι διαδεδομένον ὀφθαλμικὸν νόσημα εἶνε ἡ ***κοκκιώδης ἐπιπεφυκῖτις*** *ἢ τὰ* ***τραχώματα****, νόσος ἐξόχως μεταδοτικὴ καὶ δυσίατος. Ἐκ τῶν εἰς τὰς τρεῖς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἡμῶν κλινικὰς προσελθόντων 18,300 ἀρρώστων, αἱ 11,000 σημειοῦνται ὡς τραχωματικοί. Ἐκ δὲ τῶν εἰς τὸ ὀφθαλμιατρεῖον καὶ τὴν ὀφθαλμιατρικὴν κλινικὴν τοῦ ἐν Πειραιεῖ Ζαννείου νοσοκομείου προσερχομένων ἀπόρων ὀφθαλμοπαθῶν 80 ο/ο πάσχουσιν ἐκ τραχωμάτων.*

Ἐξετάζων ὁ κ. Χαραμῆς τί γίνεται εἰς ἄλλας χώρας πρὸς περιστολὴν τῆς κακοήθους ταύτης νόσου τῶν ὀφθαλμῶν συνάγει ὅτι «τὰ πεπολιτισμένα ἔθνη ἀποφεύγουσι τὴν κοκκιώδη ἐπιπεφυκίτιδα ὡς τὴν χολέραν καὶ τὴν πανώλην. Ἡμεῖς δὲ τί πράττομεν; Οὐδέν!» Καταλήγει δὲ διὰ τῶν ἑξῆς βαρυσημάντων γραμμῶν:

«Οἱ ἁρμόδιοι πρέπει νὰ κατανοήσωσιν ὅτι τὰ τραχώματα εἶνε μάστιξ, ἥτις μετὰ τῆς ἑτέρας ἐπίσης φοβερᾶς, τῶν ἑλωδῶν πυρετῶν, ἀποτελεῖ δυάδα συμβαλλομένην εἰς τὸν ἐκφυλισμὸν τῶν Ἑλλήνων».

Προσεχῶς θὰ ἴδωμεν τί λέγει ὁ κ. Χαραμῆς περὶ Μυωπίας.

ΕΛΛΑΣ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικοῦ καὶ Κρήτης Δραχ. 8
Εξωτερικοῦ .... Φρ. χρ. 12
Ρωσσίας .... Ρούβλια 5
Αμερικῆς .... Δολλάρια 3

ΟΥΔΕΜΙΑ ΑΙΤΗΣΙΣ πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
39ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἡ ὀρθὴ λύσις εἶνε αὕτη :

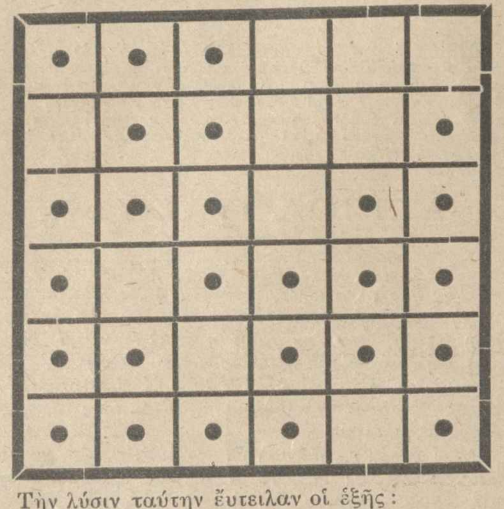

Τὴν λύσιν ταύτην ἔυτειλαν οἱ ἑξῆς :

Ἀθηνῶν.—'Αντ. Γ. Θεολόγης, Μαρίκα Ε. Ζαλοκώστα, Μαρῖν. Ι. Σιγάλας, 'Ιουλία Σ. Νοταρᾶ, Παῦλ. Ν. Καρβούνης, 'Αντιγόνη Κονταράτου, Δημήτρ. Καλλονᾶς, Σπυρ. Κωνσταντακόπουλος, 'Αλ. Γκοβόστης. Χαρίδ. Χ. 'Αποστολίδης, Κωνστ. Πατσαλῖᾶς, Δημήτρ. 'Αβράμπος. Δ. Ζ. 'Αρμάος, Μαρία Κ. Μαμίδου, Γεώρ. Σ. Βερβενιώτης, Δημ. Κ. Λάϊος, Νικ. Π. Δούκας, Σπυρ. Πανῖᾶς, 'Ιάσ. Α. Παπαδόπουλος, Φωτ. Λαμέρας, 'Ελένη Κ. Μωραΐτου, Δημήτρ. Γ. Λαλαούνης, Μαρία 'Αναγνωστοπούλου, «'Ονειρομαγεμμένη», 'Αντ. Δ. Πυριόχος, 'Ιωάν. Γ. Πετρόπουλος, Εὐστ. Δ. Λιόσης, «Φαραῖος», 'Αντιγόνη Ν. Λιόση, Σπυρ. Θ. Δημόπουλος, 'Εμμ. Κ. "Αγουρος, Δημοσθ. Α. Δημητρακόπουλος, Εὐστ. Μαλικούρτης. Γεώργ. Σ. Μητρόπαπας, Λίτσα Βελλοπούλου. 'Αριστ. Καλαρρύτης. Ματίνα Καπλάνογλου, Νικ. Κ. Βύνιος. Χρ. Γ. "Ιτσιος, 'Ιωάν. Καλλονᾶς, Γεώρ. Σ. Σιγανός, Θεόδ. Α. Δημητριάδης, 'Αριστείδ. Γ. Οἰκονόμου, Πέτρ. Ν. Πανόπουλος, Μιχ. Π. Τσαγκαρέλης, Χρυσάνθη Δ. 'Αρώνη, Δημήτρ. Δ. Σακελλαρίδης, Δημοσθ. Σωτηρόπουλος, 'Ισ. Σ. Σαρφατῆς, Μενέλ. Δ. Ρουκουνιώτης, Νικ. Α. Παρθενίου, Νικ. Ι. Ξηθάλης, Γεώρ. Ν. Τσαμπάζης, Μαρία Γ. 'Αναγνωστοπούλου, Σπυρ. Β. Σαραντόπουλος, 'Ανδ. Κόντης, Σταματικὴ Δ. 'Αρώνη, Φλωρεντία Φ. Πασχάλη, 'Ιω. Γ. Χατζηγιαννάκης, 'Ιω. Μανωλάκης, Κυριακοῦλα Χατζημιχαήλ, 'Αθαν. Δ. 'Απαλύρας, Σκουλ. Σ. Κουντούρης. Σοφία Παλαιολόγου, 'Αν. Ζυγαλάκης. 'Ελένη Π, Στασινοπούλου. Μαριέττα Μιχαλέα, Μιχ. Πιάγκος, 'Ιω. Κ. 'Ιωάννου, Σωκρ. Α. Τούμπας, Γεώργ. Δ. Φιλήντρας, Βασίλ. Τσιόλης, Δημήτρ. Π. Δούμτσας.

Πειραιῶς.—'Ιω. Α. Σιμηγδαλλᾶς, Πίτσα Ν. Δρίβα, 'Ηλ. Σ. Δομένικος, 'Ιωάν. Λούβης, Θωμ. Γ. Παρίσσης, Γεώργ. Η. Κόσμος, 'Ιω. Πετροπετσιώτης, Χρυσοῦλα Α. Φωτοπούλου, Ν. Δ. Μελετόπουλος, Γεώργ. Ν. Μαγουλᾶς, Κωνσταντ. Σ. Δημητρέλος, 'Αχιλ. Ν. Φασούλας, Ρίτα Δ. 'Ορεινοῦ, Ι. Γ. Ματάκιας. Μιχ. Ν. Τράκας, Δημ. Γ. Τσιγκάρης, Πολυτίμη Ν. Θεριακοπούλου, 'Εμμ. Σ. Ψαρουδάκης, Νικ. Α. Ζαφείρης, Σπυρ. Δ. Βγινᾶς. Γεώργ. Α. 'Ανδρέου, Νικ. Τσαλίκης. «'Αθηναϊκὴ 'Αμαζών». Γεώρ. Β. Ζιάβρας, Βασιλικὴ Δρούκα, Παν. Ι. Δημητριάδης, Εἰρήνη Σ. Σαολόγλου. «Γλυκεῖα ἀνάμνησις Α. Σ. Σ.», Τάκης Δ. Πατρίκιος Δημ. Κατσιμαντῆς, Τασία Γ. Εὐσταθίου, Δημήτρ. Π. Στραβόλαιμος.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Ἀγρινίου.—Κωνσταντοῦλα Πλητταροπούλου, «Τοῦ ἀξίζει τοῦ Νικολοῦ»,

Αἰγίνης.—Σόλ. Σ. Σταματιάδης, Σταμ. Σ. Σαραντάρης, Γ. Μ. Μενεγάκης, Δ. Γ. 'Ιατρόπουλος, Γεώρ. Μαρτέν, «Βραχώδης 'Ακροθαλασσιά»,

Ἀμφίσσης.—Μεν. Χ. Φλῶκος. Κ. Γιακουμῆς.

Ἀνδραβίδας.—Νικ. Δ. Παπαπαναγόπουλος,

Ἄργους.—Μιλτ. Α. Λεονάρδος, Μιχ. Δ. Μακρῆς, Χαράλαμπος Μπακατσούλας, Σπυρ. Α. Παναγιωτόπουλος.

Ἄρτης.—Μεν. Χ. Τσήτσουρας, Κων. Σαρλῆς, «'Αντιγόνη», Εὐφροσύνη», Νικ. Λάζος, «'Αριστείδης», «'Ανδρῖκος», Δημήτρ. Γ. Κωνσταντόπουλος.

Ἀλιβερίου.—Γεώρ. Α. Μαργαρίτης, Νικ. Κ. Λεβέντης.

Ἄνδρου.—Δ. Γ. Βρατσάνος.

Ἀρχανῶν.—Δαρεία Μ. Καλοχριστιανάκη.

Αἰτωλικοῦ.—'Ιω. Ζ. Παπαζαχαρίας.

Βασιλικοῦ.—Σταῦρ. Κ. Παρασκευᾶς.

Βόλου.—«'Αεροναύτης», Θεόδ. Ι. Τσαμπάζης, Φραγκ. Π. Καϊάφας, «Πράσινο διαμάντι», Χρῆστ. Ι. Χαλκιᾶς, 'Ιάσ Ι. Δομέστιχος, Παν. Ν. Πανᾶς, 'Ορ. Σαλβατόρ, 'Αβρ. Χ. Πολίτης, Εὐάγ. Καλούσης, Αἰμ. Σ. Μακρῆ, Κωνστ. Α. Καλλιγᾶς, «Μέλας Δρυμός», Κων. Σ. Κυριακόπουλος, 'Ελευθερία Π. Ριζοπούλου, Γεώρ. Κ. Μανωλίδης, 'Ιωάν. Β. Παπακωνσταντίνου, «Μέγα θηρίον», Γεώρ. Γκουφάλης, Παν. Ν. Χατζηκώστας, Μαρία Κ. Τριανταφυλλίδου.

Βονίτσης.—«Κρυφὴ ἀγάπη», «Χρυσάκτινος αὐγή», «"Αστρον τῆς αὐγῆς», 'Αντ. Α. Μοναστηριώτης, Παν. Α. Μοναστηριώτης.

Βερζοβᾶς.—(Μαντινείας).—'Αθαν. Γιαννουλόπουλος, 'Αθαν. Δ. Τσιάλτας.

Βρεσθενῶν.—'Αθαν. Π. Μέρμηγκας.

Γαργαλιάνων.—Δημ. Ι. Κορωναῖος.

Γυθείου.—Βενιαμ. Τόφαλος.

Γέρω-Λιμένος (Οἰτύλου).—Δ. Α. 'Αρκουδάκος.

Γαυρείου.—'Ιω. Γ. Χέλμης, Πέτρ. Γ. Χέλμης, Νικ. Γ. Χέλμης, 'Αλεκ. Α. Μπαμπούσης, Δέσποινα Δ. Γιαννούκου, Οὐρανία Ι. Μπινιάρη.

Δερβενίου.—Διον. Λαζανᾶς.

Ἐλευσῖνος.—'Ελένη Βλάχου.

Ἠλείας.—Διον. Πρίλης.

Ἡρακλείου.—Δομ. Β. Δαρμανίν, 'Οδ. Θαλασσινός.

Θηβῶν.—Σταῦρ. Μ. Παπασταύρου, 'Αρμόδιος Γ. Τσεβᾶς. "Αγγ. Χατζηϊωάννου.

Θήρας.—'Ιάκ. Α. Βελοῦζος, 'Αντ. Ε. Αὐλητής, «Σκερτσόζικο μοδιστράκι».

Ἰτέας.—Νικ. Ι. Καββούρης, Ρὰς ἒλ Μίλχ.

Ἰθάκης.—'Αντ. Κοκκίνης, Σπυρ. Κοκκίνης, Μαρίκα Σ. Βρεττοῦ, Θεόδ. Ν. Τσαβέας, Δημ. Θ. Γράτσος.

Καλαμῶν.—Παναγ. Μ. Βουδαλίδης, Νικ. Η. Κουτσομητόπουλος, 'Αλεξ Β. 'Αλεξανδράκης, Π. Μ. Μουνδρέας, Σταῦρ. Πόρτας, Εὐάγ. Π. Μαθαρίκος, Δημήτριος Χ. Μαραβᾶς.

Καρδίτσης.—'Αλέξ. Π. Τζαννίδης, Νικ. Α. Κανᾶς, 'Αργύρ. Ντινόπουλος.

Κερασιᾶς.—«'Από κάτω ἀπὸ τὸ σπῆτι του», Ιω. Κ. Πανταζῆς, 'Ιω. Ν. 'Αναγνώστου.

Κεφαλληνίας.—'Αντ. Γ. Μαρᾶτος. Παν. Μ. Σβορῶνος, Ε. Πανᾶς, Λοϊζάτος, Νικόλ. Ι. Φωκᾶς, Εὐθύμ. Γ. Μηλιαρέσης, 'Ιάσ. Γ. Μαρᾶτος. "Αννα Σ. Ραζῆ, Σπυρ. Χ. Κονιδάρης, Νικ. Α. Ραζῆς, Παναγ. Α. Παπαθανασίου, Πολύδ. Κονταρίνης, Γεώρ. 'Αραβαντινός, Μεμ. Κονταρίνης.

Κύμης.—Γεώργ. Α. Στυλιανίδης, Δημ. Α. Κηπιώτης.

Κερκύρας.—Μιχ. Γ. 'Αγιοβλασίτης, Εὐδοκία Σ. Βογιάκη, Γεώργ. Σ. Γροπέτης.

Καρπενησίου.—Γεώργ. Φαρμάκης.

Κηφισσίας.—Νικ. Θ. Ζουλούμης, Μαρία Π. Φερεντίνου.

Κυθήρων.—'Εμμ. Θ. Γεωργόπουλος, 'Αντ. Σ. Δαπόντες

Κριεζῶν.—Δημ. Κ. Τριανταφυλλίδης.

Καλαβρύτων.—Παν. Α. Τσαπάρας.

Κιάτου.—'Αλέξ. Δ. Πειρουνάκης.

Κορίνθου.—«Μαίρη», Παν. Γ. Τσάκωνας.

Κυπαρισσίας.—'Ιωάν. Α. Ζήρας, Νικολ. Α. Σακελλαρίου, Γεώρ. Π. Ψηλογαλάνης.

Καρδαμύλης.—Παναγ. Μπελογιάννης.

Λαμίας.—'Ηλ. Κεβόρκ, Θεόδ. Δ. Καραγιαννόπουλος.

Λαρίσσης.—Κοῦλα Παπαποστόλου, "Αρτεμις Παπαθανασίου, Δημ. Α. Κουλουρᾶς, 'Ιπποκρ. Φ. Κουτσίνας, Νικ. Παπαβαΐου, 'Αστέρ. 'Αστερίου, 'Αγγελικὴ Βοσκοδάκη, Πελοπίδας 'Αστερίου, Βασιλικὴ Ν. Λάσκαρη, 'Ιω. Στάϊκος, 'Αναστ. Κωστοῦρος, Χαρίλ. Παπαδημητρίου, 'Ιω. 'Ιατρίδης, Εὐστάθιος Ρόκος.

Λαυρίου.—'Ιω. Μ. Μάνος, Εον Αἰκ. Δα, Στυλ. Κ. Κουτούλας.

Λεβαδείας.—Στέφ. Α. Πραγιάννης, 'Ανδρ. Λ. Βέργος, Ν. Γ. Καταγᾶς, Βασ. Γ. Βασιλείου, Μαργαρίτ. Γ. Μίχος, 'Ιω. Γ. Πάτας, Φ... "Αγγελος, Χ. Παπαθανασόπουλος, Π. Β. Ε. Κ. Θεόδ. Δ. Καβρῆς, Κωνστ. Κορόζος.

Λευκογίων (Κρήτης).—Λαμπρ. Ε. Παπαδάκις.

Λευκάδος.—'Αρετὴ Πατρικίου, 'Ερρικέτη Α. Μεταξᾶ, 'Ανδρ. Π. Κοτσιμάνας, «"Αραμίς», Σπυρ. Κακανός.

Λουτροῦ.—Σταῦρος Σταυρίδης, Νικ. Α. Κοσσέρης,

Μελίσσι.—Βασίλειος Σ. Μαυραντζᾶς.

Μεσσήνης.—Ν. Π. Ρούτσης, Γεώρ. Ν Φωτόπουλος.

Μεσολογγίου.—Κλεομ. Π. Βλαχαϊτόπουλος, Δημ. Α. Παπουτσόπουλος.

Μηλεῶν.—Φ. Α. Φιλιππίδης.

Μεγάρων.—Ι. Ν. Λαμπίρης.

Μ. Κεσερλῆ.—Στέργ. Κ. Τηλιός, Χρ. Πρόγρης,

Μολάων.—Δημ. Ν. Φουριέζος.

Μελιγαλᾶ.—'Αρ. Π. Μουρίκης.

Μονεμβασίας.—Εὐθ. Π. Στελλάκης.

Ναυπάκτου.—Λεων. Α. Κολοκύθας, Κων. Μ. Καλανιζόπουλος, Νικ. Α. Φωστήρας, Χαρ. Γ. Τσαρπαλῖᾶς.

Ναυπλίου.—«'Αντιγόνη», 'Αδαμ. Β. Διαμαντόπουλος.

Νήσου.—Νικ. Γ. Τραυλός.

Ξυλοκάστρου.—Τάκ. Γ. Γαρέζος, 'Αριστ. Κοντοβουνήσιος.

Πατρῶν.—'Ηλ. Γ. Τζημόπουλος, Κωνστ. Σ. Λεκατσᾶς, Γεώρ. Δ. Διαμαντόπουλος, Περικλ. Δ. Διαμαντόπουλος, Γεώρ. Α. Λαμπρόπουλος, Βασ. Π. Δημόπουλος, Γεώρ. Α. Καρμίρης, Βασ. Γιαννακόπουλος, Γ. Ν. Χαροκόπος, Εὐγενία Γ. 'Αγαπητοῦ, Κωνστ. Ζαφειρόπουλος, Δημήτρ. Α. Θεοδωρακόπουλος. «ὁ Κῶτσος», 'Ελένη Σ. Λεκατσᾶ, Εὐτέρπη Δ. Βασινιώτου, Μάκ. Κασσελίδης, Εὐφροσύνη Γαβρίλη, «'Ολυμπιονίκης», »Κορωνιός«, «'Αλῆ πασσᾶς», «ἡ κόρη τῶν κυμάτων», «ἡ Τσαρίνα», Βαλσάμη Καραπιπεροπούλου, 'Αντ. Θ. Γυφτάκης 'Ιωάννα Σ. Τοφάλου, 'Ασημίνα Μιχαλακοπούλου.

Πύλου.—Σάντα Ρόζας.

Πτελεοῦ.—Γεώρ. Β. Παπακωνσταντίνου.

Πύργου.—«'Αμετάβλητος χαρακτήρ», «'Ανεμώνη τοῦ 'Αστρᾶ», Δημήτρ. Σ. Μακρῆς, Ι. Δ. Βογάσαρης, 'Ανδρ. Ι. Γιαννακόπουλος.

Πόρου.—Γεώργ. Τ. Σουλιώτης.

Ρεθύμνου.—'Αντ. Κ. Γερακάρης.

Σαλαμίνος.—Παν. Γ. Τσούτσουρας, Σωτήρ. Η. Δελαζάνος, Νικ. Ι. Παπανικολάου.

Σκύρου.—Δημ. Ν. Μαντζουρανάκης.

Σπάρτης.—Γεώρ. Ν. Ζαβᾶκος, 'Ελένη Α, Σχουσοπούλου, 'Αθαν. Κωνσταντόπουλος, Διον. Τσάφος, 'Ηρακ. Κ. Φραγκῆς, Γεώρ. Κελπερῆς, Κοῦλα Ι. Φικιώρη, 'Ιω. Γ. Προκοπίδης. Κονδύλω Π. Βαρβιτσιώτου.

Σπετσῶν.—Μιχ. Σ. Οἰκονόμου. Φιλ. Η. Φιλιππακόπουλος, Παναγ. Ν. Πάγκας. Μιχ. Σ. Οἰκονόμου.

Στυλίδος.—Κωνστ. Α. Καββάκος.

Σύρου.—Δ. Ι. Σπανδωνῆς, 'Ιω. Ν. Μακρῆς, 'Ανδρ. Μαλασπίνας, Δημήτρ. Κ. Χρυσοφός, Δημ. Β. Μαϊδῆς, Δέσποινα Ε. Δημητριάδου.

Τήνου.—'Αντ. Π. Γιαννίσης, Ε. Καγκάδης.

Τριπόλεως.—Θεόδ. Κ. Σακελλαρόπουλος, Π. Ν. Ζέρβας, Τ. Ι. Α, Κωνστ. Α. Ρέγκος, Γ. Σ. Κουκουλᾶς, «Ζαχαροῦλα», Μιχ. Ν. Μαλλοῦχος, «Μαρίκα», Πέτρ. Δ. Καραπαναγιώτης, 'Ανδρ. Ι. Μπίσουλας.

Ὕδρας.—Κυριακ. Α. Παπαγεωργίου, Σταμ. Ι. Καρλοῦτσος, «'Ανθοῦσα νεότης», Εὐριπίδης Τσίπης, «Ναύαρχος Φ...», «τὸ ἄλφα», «τορπιλλοβόλον, Κωνστ. Θ. Καλλιγᾶς, «Φιλοκάλλια».

Χαλκίδος.—Εὐάγ. Κατσίκας, Νικ. Βλασσόπουλος, 'Αντ. Π. Βλαχαντώνης.

Χανίων.—Γεώργ. Γαβριλάκης, Ματθ. Ε. Χατζηγιάννης, 'Ελευθερία Ι Φαράντου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἀλεξανδρείας.—Γεώργ. Β. Βαλσαμίδης, Χριστόδ. Μοδινός. 'Επαμ. Κρυσταλλίδης, Γ. Κ. Κοτοπούλης, Μαρίκα Οἰκονόμου, Εὐγέν. Σωλέας, Θωμ. Ν. Φραννζεσκάκις, «'Αρτανιάν», Ν. Γ. 'Αγραφιώτης, Ν. Σ. Μεταξᾶς.

Καΐρου.—Ι. Α. Εὐγενίδης. Νικ. Ζερβός, Λεμονίτσα Γ. 'Αντύππα, Εὐαγγελία Γ. Σιδεράτου, Διομ. Α. 'Αναστασίου, Κωνστ. Μ. Μουρατιάδης, 'Αρ. Πίνδιος.

Λουξόρ.—Κ. Παπαεμμανουήλ.

Πὸρτ-Σαΐδ.—Α. Ε. Οἰκονομίδης, Γεώρ. Β. Στυλιανόπουλος.

Θεσσαλονίκης.—Γ. Δ. Διβόλης.

Κωνσταντινουπόλεως.—Πέτρ. Μακισόπουλος, Κωνσταντ. Κουμάκης, Χρῆστ. Α. Παπαδόπουλος.

Ἄνευ Τόπου.—'Αγαμ. Α. Παπακώστας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω γενομένης κληρώσεως, ἐκέρδισαν κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς :

1ος) ***Ματθ. Ε. Χατζηγιάνης,*** ἐκ Χανίων, δραχ. (5) πέντε.

2ος) ***Σπυρ. Δ. Βγινᾶς,*** ἐκ Πειραιῶς δραχ. (3) τρεῖς.

3ος) ***Γεώργ. Π. Ψηλογαλάνης,*** ἐκ Κυπαρισσίας, δραχ. (2) δύο.

4ος) ***Π. Ν. Ζέρβας,*** ἐκ Τριπόλεως, δρχ. (2) δύο.

5ος) ***Κ. Παπαεμμανουήλ,*** ἐκ Σύρου, δρχ. (2) δύο.

6ος) ***Βασιλικὴ Ν Λάσκαρη,*** ἐκ Λαρίσσης, δραχ. (2) δύο.

Παρακαλοῦνται οἱ κερδίσαντες, ὅπως μᾶς ἀποστείλουν τὰς διευθύνσεις των, καὶ μᾶς γράφουν πῶς θέλουν νὰ λάβουν τὸ κερδηθέν.

Η ΝΙΚΗΤΡΙΑ ΠΟΛΙΣ

Νικήτρια πόλις κατὰ τὸν 39ον διαγωνισμὸν ἀνακηρύσσεται αἱ ***Πάτραι*** ὑπερτερήσασαι τὴν δευτέραν μετ' αὐτὰς ἐρχομένην πόλιν κατὰ 5. Δεύτερος ὁ ***Βόλος***, τρίτη ἡ ***Λάρισσα***. Ἡ Κεφαλληνία ὑστέρησε μόνον κατὰ 1 τῆς Λαρίσσης.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΝΤΕΣ 36ΟΥ

Δ. Γ. Λαλαούνης ἐξ 'Αθηνῶν.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΝΤΕΣ 37ΟΥ

Ἀθηνῶν.—'Ιάσων Α. Παπαδόπουλος.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΝΤΕΣ 38ΟΥ

Ἀθηνῶν.—Σπυρ. Ν. Ρέδιτ, 'Ιω. Μανωλάκης, Μαρίκα 'Εμμ. Ζαλοκώστα, Γεωργία Α. 'Αγγελάτου, Π. Μπεκροδημήτρης, 'Ιωάν. Π. Χατζηπέτρος, 'Ελισάβετ Γιαννοπούλου, Γεράσ. Ε. Μεταξᾶς.

Πειραιῶς.—Κ. Ι. Τζάθας, Σπυρ. Δ. Βγινᾶς, 'Ιωάν. Δ. Εὐθυμίου, Γεώρ. 'Ανδρέου.

Λεωνιδίου (Κυνουρίας).—'Αλ. Κ. Φραγκίδης.

Καρδαμύλης.—Παναγ. Ι. Μπελογιάννης.

Λεβαδείας.—Χ. Παπαθανασόπουλος.

Λευκάδος.—Παν. Μ. Γράψας.

Μεσολογγίου.—Δ. Α. Παπουτσόπουλος.

Κεφαλληνίας.—'Αντ. Γ. Μαρᾶτος, Γερ. Α. Παρίσης.

Πύργου.—«Κόρη τοῦ Μωργᾶ«, «'Ανεμώνη τοῦ 'Αστρᾶ».

Πόρου.—Γεώρ, Τ. Σουλιώτης, Μηλτ. Τ. Σουλιώτης.

Σπετσῶν.—Παν. Ν. Πάγκας, "Αννα Μπουρνιᾶ.

Ἡρακλείου.—Γεώρ. Ε. Μεταξᾶς.

Σπάρτης.—'Ιω. Γ. Προκοπίδης.

Βερζοβᾶς (Μαντινείας).—'Αθαν. Δ. Γιαννουλόπουλος, 'Αθαν. Δ. Τσιάλτας.

Ἁγ. Νικολάου.—Ροῦσ. Α. Κούνδουρος.

Βονίτσης.—«'Αγνώριστος».

Πατρῶν.—Εὐγενία Γ. 'Αγαπητοῦ, Κ. Σ. Λεκατσᾶς.

Ἀμφίσσης.—Π. Ν. Παναγιωτόπουλος.

Καλαμῶν.—Εὐάγ. Π. Μαθαρίκος.

Ἀλεξανδρείας.—Θωμ. Φρατζεσκάκις. Νικ. Ι. Κατσάτος, Γ. Κ. Κοτοπούλης.

Καΐρου.—Ι. Α. Βαμβακούλας, Α. Κολλάρος.

Πὸρτ-Σαΐδ.—'Αρ. Πίνδιος, 'Αθαν. Δαμασκόπουλος, 'Ανδρ. Π. Γιαννουλάτος, Γεώρ. Σ. Καπανδαῆς.

Σουέζ.—«Ταχοζερ», Γ. Κοντάζης, 'Αντ. Ε. Μαρίνος.

Μασσαλίας (Γαλλίας).—Θρασύβουλος Ι. 'Ορφανίδης.

Κωνσταντινουπόλεως.—Α. Μιλάνος.

Πὸρτ-Σουδάν.—Χαρ. Σαράντος.

Ραμλίου.—Δ. Σ. Σωτηρόπουλος.

Ζεϊτούν.—Δημήτρ. Κ. Λόρδογλους.

ΛΑΝΘΑΜΕΝΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

Ραμλίου.—Δ. Σ. Σωτηρόπουλος, ἐγράφη κατὰ λάθος Θ. Σ. Σωτηρόπουλος εἰς τὸν 37ον.

Ἀθηνῶν.—'Ιω. Κ. 'Ιωάννου, ἐγράφη 'Ιω. Π. 'Ιωάννου κατὰ τὸν 38ον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΥΡΙΑΣ, ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΥΣ

Α. 'Ανυφαντ... 'Αλεξάνδρειαν, **Δημ. Α. 'Αρκουδάκ...** **«'Ανέσπ. Εὐτυχ.»** Πάτρας, **«Ναυτ. "Υδρ.»** "Υδραν, **Β. Βυζαντ...** Γύθειον, **Σ. Παν...** 'Αθήνας, **«Φρῦνον»** Λάρισσαν, **Θ. Θεοχάρ...** Λάρισσαν, **Μελ. Δρυμ...** Βόλον, **Σ, Δ. Βγιν... Μ. Ν. Τρακ...** Πειραιᾶ, **«'Αντιγόνη»** Ναύπλιον, **Χρ. Ι. Δημόπ...** Φάρσαλα, **Π. Δρικάκ...** Καλάμας, **Φιλοκτ. Ι. Λαμπράκ...** Βόνιτσαν, **Τ. Ι. 'Αγγελόπουλ.** Τρίπολιν, **Νικ. Ι. Ξηθάλ...** 'Αθήνας, **«Φαρ...»** 'Αθήνας, **Ν. Χ. Σήφακ...** 'Ηράκλειον, **Θ. Δ. Καραγ...** Λαμίαν, **«'Αργοναύτ. Κ. Α. Ε.», Κ. Α. Παπαγεωργ...** Δράκια, **Κων. Χ. Καραπατ...** Λαμίαν, **'Αλ. Δ. Λεβάντ.** Πειραιᾶ, **'Αγ. Α. Παπακ...** Βόνιτσαν, **«'Ερωτευμέν...»** Ναύπλιον, **«Αὐγεριν...»** "Υδραν, **Δ. Βλόγ.** Σπάρτην, **'Αργύρ. Ντινόπ...** Μουζάκιον.

Τὰ παρ' ὑμῶν σταλέντα ἐτέθησαν εἰς τὴν σειράν, θέλουσι δὲ δημοσιευθῆ βαθμηδὸν ἐφόσον ἐγκριθῶσιν.

Κ. Ν. Ζαρφῆν.—Δεχόμεθα, ἀρκεῖ νὰ ἦνε ἐπιτυχεῖς. 'Ο στίχος λεπ. 30.

Μέλανα 'Αδάμαντα.—Βόλον.—Φωτογραφίαι ἐλήφθησαν. Θὰ δημοσιευθοῦν βραδύτερον. Ποῦ εὑρίσκετε τὴν ἐπικαιρότητά των ;

Aimée.—'Ενταῦθα.—Δὲν εἰξεύρομεν ἂν δημοσιευόμενον τὸ ποίημά σας θὰ «πιάσῃ τόπον». Φρανοῦμεν ὅτι μόνον τόπον πολὺν θὰ καταλάβῃ... εἰς τὰς στήλας τῆς «'Ελλάδος». Ἡ πεῖρα, ἡ ὁποία, ὡς λέγετε, σᾶς ἐδίδαξε ὅσα συμβουλεύετε, εἶνε ἀνωφελὴς εἰς αὐτὰ τὰ ζητήματα. 'Εν τούτοις θὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν βραδύτερον. Παρακαλοῦμεν νὰ προσέχετε πολὺ εἰς τὴν μετάφρασιν. Ἡ κατὰ λέξιν τοιαύτη ἑνὸς φιλοσοφικοῦ ἔργου δὲν ἀποδίδει πιστῶς τὰς ἐννοίας. Καλλίτερον νὰ παραφράζετε. Οὕτω θὰ δύνασθε νὰ μεταχειρίζεσθε καὶ γλῶσσαν ἁπλουστέραν, καὶ συνεπῶς εὐληπτοτέραν. Βλέπετε ὅτι ἔχομεν πεποίθησιν εἰς τὴν ἱκανότητά σας καὶ ἐκτιμῶμεν τὴν καλήν σας θέλησιν.

'Ιω. Λιάτσ.—Κάϊρον.—Τὰ σταλέντα χρήματα εἶνε πολὺ ὀλιγώτερα τῶν ἀπαιτουμένων. 'Υπολογίσατε τοὺς στίχους, τὴν ἀφιέρωσιν καὶ τὴν ὑπογραφήν, πρὸς 30 λεπτὰ ἕκαστον.

Γ. Κονταζῆν.—Ζουέζ.—Οἱ σταλέντες διαγωνισμοὶ ἔχουν δημοσιευθῆ εἰς τὴν «'Ελλάδα».

«Ναυτόπουλο τῆς "Υδρας».—"Υδραν.—Τὰ σταλέντα δὲν ἔχουσί τι τὸ πρωτότυπον καὶ τὸ ἐνδιαφέρον. 'Αναμένομεν τὰ ἄλλα.

Γ. Χατζηκουτούλαν.—Λάρισσαν.—'Ατυχῶς ἡ σπουδαιοτέρα τῶν εἰκόνων, ἡ τῆς ὑποδοχῆς, θ' ἀποτύχῃ κατὰ τὴν τσιγκογράφησιν, διότι τὰ πρόσωπα εἶνε δυσδιάκριτα. Ἡ δημοσίευσις μόνης τῆς ἄλλης δὲν θὰ ἔδιδε τὴν ἰδέαν τοῦ γεγονότος. "Αν ἔχετε ἄλλας ἐπιτυχεστέρας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος, στείλατέ τας.

Ι. Κ. Πανταζῆν.—Κερασιὰν Πηλίου.—Τὸ σταλὲν ἀκατάλληλον. Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Κ. Κουμάκην.—Κων)πολιν.—'Ατυχῶς πολὺ σκοτειναί. Δὲν ἔχετε ἄλλας ἐπιτυχεστέρας; Εἰκόνας ἀνατολικῶν τοπίων ἀναμένομεν.

Ξανθὸ Διαβολάκι.—Μέγαρα.—'Αποστείλατέ το καὶ θὰ σᾶς εἴπωμεν τὴν γνώμην μας.

'Αδ. Νικολαΐδην.—Λάρισαν.—Αἱ φωτογραφίαι σας δὲν ἐπέτυχον. Λυπούμεθα δι' αὐτό, διότι ἐπεθυμοῦμεν νὰ εἴχομεν εἰκόνας ἐκ τοῦ εὐχαρίστου αὐτοῦ γεγονότος.

Σπῦρον Π.—'Ενταῦθα.—"Αμα ἔλθῃ ἡ σειρά του.

Γ. Κ. Σκεπετ.—Πειραιᾶ.—Πράγματι δὲν ὑπάρχει χῶρος. "Εν καθ' ἑβδομάδα, καὶ τοῦτο πολλάκις περιττεύει. Τὸ ποίημα μὲ τὴν σειράν του.

Δάφνιν.—Κόρινθον.—'Αποστέλλετε, ἀλλὰ συντομωτάτας.

Δειλὴν Γραφίδα.—'Ενταῦθα.—Τὸ πρῶτον καλὸν ὡς περιγραφή, καὶ θὰ ἦτο καλλίτερον ἂν ἔλειπεν ἡ πληθὺς τῶν θαυμαστικῶν. 'Αλλὰ περὶ τῶν ἀγαθῶν τῆς Κυριακῆς ἀργίας ὁμιλεῖ μόνον... ὁ τίτλος. Τὸ δεύτερον πενιχρὸν εἰς ἐπιχειρήματα. Εἰς ἀμφότερα ἀποπειρᾶσθε νὰ πραγματευθῆτε δύο σοβαρὰ κοινωνικὰ ζητήματα, ἀλλὰ... ἀποπειρᾶσθε μόνον. Ἡ ἐπιτυχία εἰς χρονογραφήματα ἐπὶ τοιούτων θεμάτων προϋποθέτει μακρὰν κοινωνικὴν πεῖραν καὶ εἰδικὰς μελέτας. Σεῖς ἐπιτυγχάνετε εἰς περιγραφὰς καὶ εἰκόνας ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Φαίνεται ὅτι ἔχετε περισσοτέραν ποιητικὴν φαντασίαν παρὰ θετικὸν πνεῦμα.

'Ηλ. Κουμετάκην.—Κέρκυραν.—"Εχουν φυνικότητα αἱ γραμμαί σας. Νὰ ἐκλέγετε ἐπίκαιρα θέματα καὶ νὰ μεταχειρίζεσθε λεπτὸν σκῶμμα καὶ ἐλαφρὰν σάτυραν. "Οταν τὰ ἔργα σας ἐκπληροῦν τοὺς ὅρους αὐτούς, θὰ δημοσιεύωνται. 'Εκ τῶν σταλέντων τὸ μὲν τετριμμένον, τὸ δὲ διὰ τὴν ἰδέαν του ὄχι ἀνεπιτυχές, ἀλλ' ἀκατάλληλον διὰ τὴν «'Ελλάδα».

Α. Παπακ.—Βόνιτσαν.—Νὰ τὰ ἴδωμεν πρῶτον.

Ν. Π. Ψιλοπ.—Πρέβεζαν.—'Ο στίχος λεπ. 30. Φωτογραφίας ἀναμένομεν. 'Αναλάβετε ἀνταπόκρισιν. Τὰ σταλέντα, ἅμα ἔλθῃ ἡ σειρά των, θὰ τὰ μελετήσωμεν καί, ἂν ἐγκριθοῦν, θὰ τὰ δημοσιεύσωμεν.

Μ.—Πειραιᾶ.—Εἶνε δυνατὸν νὰ σᾶς ἴδωμεν ; Μᾶς εὑρίσκετε εἰς τὸ γραφεῖον καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 3—7 μ. μ.

"Ιnς-λός.—'Αθῆναι.—Τρίμηνος δρ. δύο.

Ν. Παπαστ.—'Ιτέαν.—Ἡ διεύθυνσίς σας διωρθώθη, πῶς ἠθέλετε νὰ λάβετε τὸ 18ον, ἀφοῦ ἐνεγράφητε εἰς τὰς 20 Μαΐου.

'Ανδρ. Π. Γιαννουλάτον.—ΠὸρτΣαΐτ.—Ποῖον ἦτο τὸ ἐρώτημά σας ;

Ρὰς ἒλ Μίλχ.—'Ιτέαν.—'Ο εἰδικὸς συνεργάτης μας θ' ἀποφανθῇ περὶ τοῦ χαρακτῆρός σας, ἀρκεῖ νὰ γράψετε εἰς ἕνα μικρὸν χειρόγραφον 4 ἢ 5 στίχους παριέχοντας ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερα στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου, καὶ νὰ μᾶς τοὺς ἀποστείλετε, συναποστέλλοντες μίαν μὲν δραχμήν. ἂν θέλετε ὁ χαρακτηρισμὸς νὰ ἦναι βραχύς, ἤτοι εἰς 2 μόνον στίχους, 5 δὲ δραχμὰς ἂν θέλετε ὁ χαρακτηρισμὸς νὰ ἦναι ἐκτενέστερος.

Μ. Παπαθαν.....—Λάρισσαν.—Δὲν δύναται κανεὶς νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν τὰ δεκάλεπτα χάνωνται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Ν. Ταττοπ.—Καλάμας.—Διὰ τοὺς ἀναγνώστας μας, καὶ διὰ τοὺς "Ελληνας ἐν γένει, ἡ σταλεῖσα εἰκὼν οὐδὲν ἔχει τὸ ἐνδιαφέρον.

'Ιωάν. Β. Παπακωνστ.—Πτελεόν. Δὲν ἐδημοσιεύθη ὡς καθαρῶς προσωπική.

Μάριον.—Πύργον.—Χειρόγραφα καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. 'Εξωφλήθησαν αἱ 3 δραχμαί. Δραχμὴν 1 καὶ λεπ. 40 ἐκρατήσαμεν διὰ τὰ δημοσιευόμενα σήμερον εἰς «'Ανοικτὴν 'Αλληλογραφίαν». 'Αντὶ τῶν «Ζωγραφιῶν» ἐγράψαμεν, ὡς βλέπετε, ἡμεῖς ὀλίγας καταλλήλους γραμμάς, καὶ ἐξωφλήθη τὸ ὑπόλοιπον. Διὰ τὸ δημοσιευόμενον πεζὸν ἐχρεώθητε μὲ δρ. 4. "Αν θέλετε νὰ δημοσιευθοῦν τὰ λοιπά, θὰ πέμψετε δρ. 4.—Διὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς εἰκόνος ἀπαιτοῦνται δρ. 20.

Γ. Παπαεμ.—Λοῦξορ.—'Επιστώθητε μέχρι τοῦ 44ου. Σᾶς συνιστῶμεν νὰ μὴ λησμονήσετε τὴν σφραγίδα ἢ τοὐλάχιστον μὴ συμπλέκετε εἰς τὴν γραφὴν τὸ κύριον ὄνομά σας μὲ τὸ ἐπώνυμόν σας.

'Αθαν. Α. Γιαν...—Βερζοβάν.—Ἦτο ἄνευ γραμματοσήμου ὁ 38ος.

'Αθαν. Δ. Τσιάλ...—Βερζοβάν.—Ἦτο ἄνευ γραμματοσήμου ὁ 38ος.

Κρ. Παπαδημήτρ...—Λάρισσαν.—'Επιστώθητε μέχρι 49 διαγωνισμοῦ.

Ν. Π. Ψιλοπ...—"Αρταν.—Γρίφους καὶ προβλήματα δὲν δημοσιεύομεν.

'Ανθοῦ Κάμελ.—Λευκάδα.—Τὰ χρήματα δὲν ἀρκοῦν. Οἱ στίχοι εἶναι τέσσαρες.

Κοσμ. Ι. Τρίτ...—'Αγρίνιον.—Ἡ ἀνταπόκρισίς σας εἶναι διαφήμισις, καὶ ὡς τοιαύτη μόνον ἐπὶ πληρωμῇ δύναται νὰ δημοσιευθῇ.

Ν. Βλασσόπ...—Χαλκίδα.—Ἡ ἀνταπόκρισίς σας ἐλήφθη πολὺ ἀργά. Τώρα δὲ ἔχασε τὴν ἐπικαιρότητά της.—"Οσον ἀφορᾷ τὰ ἄλλα, ἔχετε ὑπομονή. Θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά των.

Δ. Λ. 'Αρκουδ...—Γερολιμένα.—'Αποστέλλετε γραμματόσημα. Μηνιαία συνδρομὴ δὲν ὑπάρχει. Πρὸς χάριν σας δεχόμεθα τρίμηνον, ἤτοι δρ. 2.

'Ιω. Α. Ζήρ.—Κυπαρισσίαν.—'Επιστώθητε μέχρι τοῦ 42ου.

Εὐφροσύνην.—"Αρταν.—Τριμηνία δρχ. 2. Φωτογραφίας δεχόμεθα.

60
μόνον καὶ ὄχι
75
ὁλόμαλλα κουστούμια. Δύνασθε ἐπὶ παραγγελίᾳ νὰ ἐνδυθῆτε εἰς τὸ γνωστὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου 66 ἐμπορορραπτικὸν κατάστημα τοῦ κ. Βλασίου Ψιλοπούλου.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ
ΚΛΙΝΙΚΗ
ΓΕΩΡΓ. Θ. ΠΑΝΑΓΑΚΟΥ

Θεραπεία αἱμορροΐδων, κήλης, ἑδροσυριγγίων παθήσεων μήτρας κλπ.
Δέχεται ἐσωτερικοὺς ἀσθενεῖς.
Ὧραι ἐπισκέψεων 9—11 π. μ. 3—6 μ. μ.
Ὁδὸς Μενάνδρου 28

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 41ος

ΤΑ ΤΕΣΣΑΡΑ ΟΡΘΟΓΩΝΙΑ

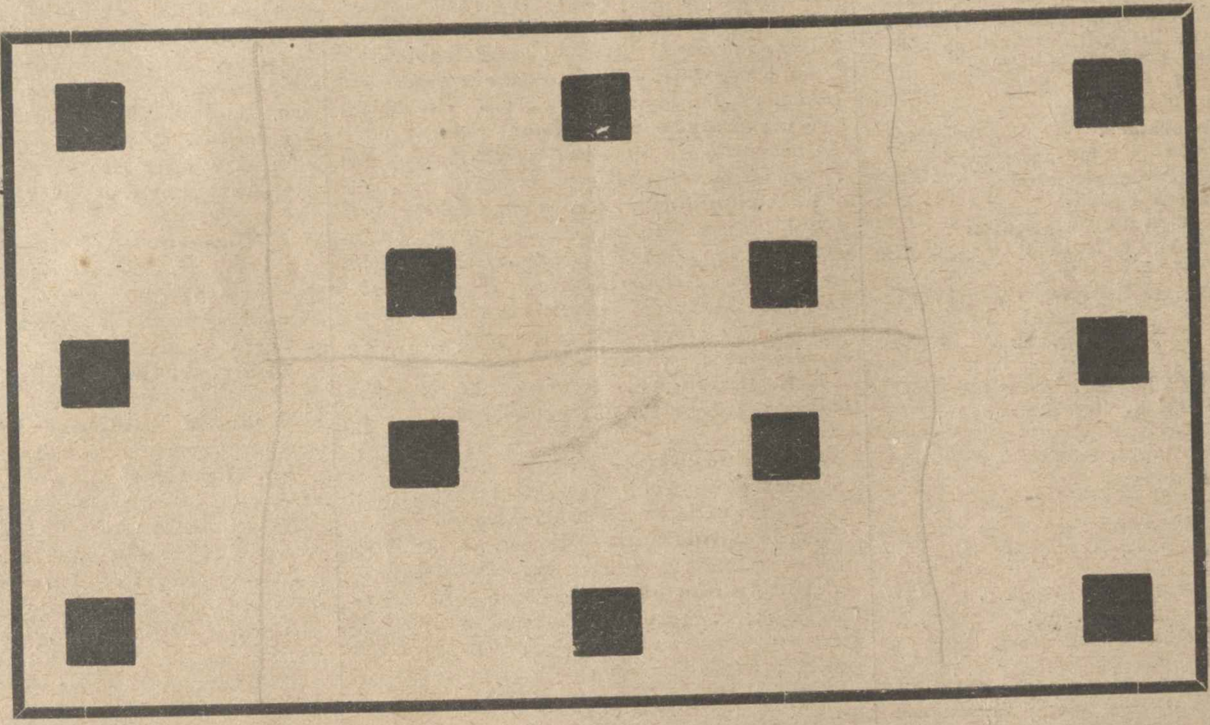

Τέσσαρες ἀδελφοί πρόκειται νὰ διαιρέσουν τόν κῆπόν των εἰς τέσσαρα ἴσα μέρη, οὕτως ὥστε ἕκαστος νὰ ἔχῃ εἰς τὸ μερίδιόν του τρία δένδρα. Τὸ κτῆμα πρέπει νὰ διαιρεθῇ εἰς τέσσαρα ἴσα ὀρθογώνια γεωμετρικὰ σχήματα.

Ζητεῖται δηλαδή:

— Πῶς θὰ διαιρεθῇ ὁ ἀνωτέρω κῆπος εἰς τέσσαρα ἴσα ὀρθογώνια, ἕκαστον τῶν ὁποίων νὰ περιλαμβάνῃ τρία δένδρα;

* * *

Οἱ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ δύνανται νὰ στέλλουν γραμματόσημα τοῦ τόπου, ἔνθα διαμένουν.

* * *

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ εἰς τὰ γραφεῖά μας μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς μεταπροσεχοῦς Πέμπτης 14 Αὐγούστου.

Ἑκάστη λύσις διὰ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, δέον νὰ περιέχῃ ἐσωκλείστως ἓν ἀσφράγιστον καὶ καθαρὸν 10λεπτον γραμματόσημον.

Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Θὰ γίνῃ κλήρωσις μεταξὺ αὐτῶν καὶ θὰ κερδίσουν:

Ὁ πρῶτος δραχμὰς πέντε (5). Ὁ δεύτερος δραχμὰς τρεῖς (3). Ὁ τρίτος, ὁ τέταρτος, ὁ πέμπτος καὶ ὁ ἕκτος ἀνὰ δραχμὰς (2) ἕκαστος.

Προσοχὴ εἰς τὴν γραφὴν τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ τόπου τῆς ἀποστολῆς. Ἀμφότερα νὰ ἦνε καθαρογεγραμμένα διὰ νὰ μὴ γίνωνται λάθη.

Ἐπὶ τοῦ φακέλλου ἐξωτερικῶς δέον νὰ σημειοῦται «Διαγωνισμὸς 41ος».

Ὁ Διαγωνισμὸς οὗτος θὰ συνυπολογισθῇ εἰς τὰ ΕΤΗΣΙΑ ΒΡΑΒΕΙΑ διὰ τῶν ὁποίων οἱ λῦται τῶν περισσοτέρων διαγωνισμῶν, κερδίζουν κατὰ σειράν, ὁ 1ος δραχ. 100, ὁ 2ος δραχ. 25, οἱ 5 κατόπιν ἀνὰ δρ. 10 ἕκαστος καὶ οἱ μετ' αὐτοὺς 15 ἀνὰ δρ. 5 ἕκαστος,

ΤΥΠΟΙΣ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ. - ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ, 7.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ